

VADERS ANTWOORD

Teus van Tuil

Vaders Antwoord

Teus van Tuil

*“Het gaat niet om het goede wat we gedaan hebben
in ons leven maar hoe God er op geantwoord heeft.”*

En al wie huizen, of broers of zusters, of vader of moeder, of
vrouw of kinderen, of akkers zal verlaten hebben omwille van
Mijn Naam, die zal honderdvoudig ontvangen en het eeuwige
leven beërven.

Matt.19:29 HSV

Dit boek bewijst dat God woord houdt.

Met dank aan de Heere Jezus, want uit Hem,
door Hem en met Hem ontstaan alle dingen.
Alle Glorie aan Hem.

Reeds verschenen van deze auteur:

Dagelijks Leven met God

Inhoudsopgave

Voorwoord	6
De keuze	7
De verkoop van de boot	15
Werk aan de Boot	19
Vakantie	22
Ander werk	26
De zorg van God	30
Hoogtevrees	33
Nachtrust	36
Ontslag nemen	39
Lease auto	42
Bezichtiging	44
Training Den Helder	47
Training Denemarken	50
Medische keuring	54
Aan het werk	57
Onenigheid	60
Helgoland	69
Nieuwe uitdaging	79
Werk in Noorwegen	90
De Werkzaamheden	100
Training Pastoraat	106
De Hulp van Vader	111
België	116
Paniek en blijdschap	123
Ontslag	130
Sollicitatie offshore	134
Vorige werkgever	141
Ziekte	144
Vertrouwen	147
De uitslag	151
Nawoord	154

Voorwoord

God wil dat Hij aan Zijn eer komt. Omdat Hem dat toekomt. Maar ook wil Hij een relatie met Zijn kinderen. Want alleen in een relatie met Zijn kind, en door het vertrouwen van Zijn kind op Hem, kan Hij geven wat Hij wil. Zo komt Hij aan Zijn eer. Hij wil het beste voor Zijn kinderen.

Zijn wil is dat we beseffen wat Zijn Zoon Jezus Christus voor ons gedaan heeft aan het kruis. Dat we Hem daarom loven, prijzen en aanbidden. Dat we uit dat besef mogen gaan leven. Dat neemt dan niet alleen een groot deel van ons leven in beslag, maar ons leven zal daar uit bestaan.

Wanneer je dicht bij God leeft, wordt je leven op Hem afgestemd. Maar het kost zoveel moeite omdat we snel weer in de ban van satan terecht komen.

Als we ons richten op God, met de wil te leven naar Zijn wil, zal Hij ons zeker helpen. God wil niet dat andere dingen de overhand krijgen, dat die de plaats en tijd innemen die we nodig hebben om te leren en te groeien in het geloof.

Waar andere dingen in ons leven een plaats innemen, is geen plaats voor Jezus. En waar andere dingen in ons hart leven, is geen plaats voor de Heilige Geest. We belemmeren God dan in Zijn werk in ons. Door het streven naar een zo aangenaam mogelijk leven, is er geen plaats voor Jezus en de Heilige Geest. We bedroeven dan de Heilige Geest.

Wanneer je afstand doet van iets wat een groot deel van je leven inneemt, ontstaat er min of meer een gat in je levensgewoonte. Iets waar je dagelijks mee bezig bent valt weg. Er is tijd over en er is een nieuwe invulling nodig.

Als je dit doet voor God, dan neemt Hij die plaats in. En wel zodanig dat je hele leven verandert. Hij vult niet alleen het gat, maar Hij wordt nummer één in je leven.

Dit boek laat zien wat God doet wanneer je Hem voorop stelt. Door afstand te nemen van iets wat een groot deel van je leven inneemt. Hoe Hij die plaats vult met Zijn aanwezigheid, liefde en trouw. Er gaan wonderen gebeuren, je leven wordt anders, gericht op Hem, de Allerhoogste.

Voor mij was de tijd aangebroken om God meer in mijn leven toe te laten. Ik wilde Hem als nummer één in mijn leven. Lees in dit boek hoe God hiermee omgaat, hoe het een welbehagen voor God is wanneer je Hem hierom vraagt.

—

De keuze

Het is een mooie rustige dag in mei, een nieuwe dag uit Gods hand gekregen. De zon schijnt. God verheft Zijn aangezicht over ons. Hij strekt Zich als het ware uit om te zien over wie Hij Zich kan ontfermen en wie Hij Zijn liefde kan schenken.

Fietsers begeven zich naar hun bestemming. De één vredig, genietend van de ochtendzon, de ander duidelijk haastend om nog op tijd op het werk, of waar dan ook, te komen.

Ik heb nog wat tijd om op mijn gemak te ontbijten, want ik had mezelf een vrije dag toebedeeld. Mijn plan is om een extra dag te werken aan het interieur van de boot, waar ik mee bezig ben. Het is veel werk. Ik heb in de hele boot al zo'n kleine vijf jaar werk zitten, en ik moet er af en toe een extra rukje aan geven om hem toch een keer klaar te hebben.

We hebben de boot destijds gekocht als een oud roestig stuk ijzer en het was voor mij een uitdaging om er een mooi schip van te maken. Technisch is hij klaar, we varen er ook al vier jaar mee. Het interieur van het woongedeelte zit erin en, van de kombuis ongeveer de helft.

Sinds een jaar of 18 is varen de passie van mijn vrouw Willy en mij. Inmiddels is dit de vijfde boot waaraan weer het nodige werk te doen is. De liefde voor het varen is bij Willy een beetje ondergesneeuwd door het vele werk dat steeds weer nodig is. Ook heeft ze me er op gewezen dat die boot een afgod gaat worden. In het begin wimpelde ik dat af, maar nu er een ommekeer in mijn leven is gekomen, (het feit dat ik deelgenoot van Gods Koninkrijk mocht worden) ben ik wat rustiger aan gaan doen.

Bij elke boot werd de afmeting groter en dus ook het werk meer. Nu was er zelfs de overweging om er op te gaan wonen. We hebben hier wat over nagedacht maar we zijn er eigenlijk nog niet helemaal uit.

Na het ontbijt en het gesprek met mijn Hemelse Vader begeef ik me verblijd naar de schuur achter het huis. Blij, omdat ik weet dat ik niet alleen aan het werk ben, maar dat mijn Heiland met me mee gaat.

Om de vreugde wat aan te wakkeren zet ik muziek op met liederen om wat mee te zingen. Zo is het aangenaam werken en bijna automatisch verzet je dan ook meer werk.

Deze dag verloopt zo, met tussendoor een bak koffie en een middagmaal, zeer aangenaam.

Het is inmiddels al weer etenstijd. Willy komt me vertellen dat het avondeten klaar is en vraagt me te komen eten. “Oké,” zeg ik, “ik kom er aan.”

Ik ben de schuur nog niet uit, en daar gaat de telefoon. Richard, de manager: “Hoi Teus zou jij de komende tijd in consignatie een storingsdienst willen werken? Het is bij jou in de buurt.” Dat betekent dat ik oproepbaar voor de avond- en nachturen in het weekend. “Op vrijdag middernacht gaat het in, tot zondag middernacht. En dan en om de week”, vertelt Richard verder.

“Het overvalt me”, zeg ik. “En ik heb er eigenlijk niet veel zin in, maar goed ik doe het wel.”

Terwijl ik het gesprek afsluit voelt het erg ongemakkelijk en maakt het me heel onrustig. Ik bid tot God en vraag of Hij me rust wil schenken en me wil bijstaan met het oplossen van de storingen. Ik voel bijna direct dat het rustig wordt vanbinnen. Deze opdracht heeft dan ook een bijzonder verloop. Terwijl de andere monteurs vaak twee keer, en soms drie keer per weekend opgeroepen werden, heb ik gedurende twee weekenden niet één storing gehad en daarna maar een enkele keer. God geeft altijd meer dan je vraagt.

Ik ga naar binnen, we schuiven aan tafel en ik ga voor in gebed: “Vader, dank U wel voor deze dag. Dat we ons werk mochten doen en dat U ons bewaard heeft voor de gevaren op

de weg en hier thuis. Dank U wel voor het eten dat voor ons staat, dat U het gezegd heeft en de kracht en wijsheid gaf die nodig waren om het te bereiden. Ook willen we U danken voor Uw zorg, goedheid en trouw, en dat we ons werk mochten doen. Uit genade alleen, Amen.”

Het eten smaakt ons goed we mogen er van genieten. Als we na een poosje klaar zijn zeg ik tegen Willy: “Ik ga nog even naar de schuur, het gaat lekker vlot en ik heb er plezier in.”

“Ja prima”, zegt ze. “Ik roep je wel voor de koffie.”

Zo gezegd wandel ik naar de schuur, en daar gekomen sta ik nog even te bekijken wat ik vandaag gedaan heb. Ik ben tevreden over het resultaat en dank God daarvoor.

Ik ben weer met plezier begonnen. Met de gedachte dat de kwaliteiten die ik bezit van mijn Vader komen, voel ik me zeker bevoorrecht dit te mogen doen.

Tijdens het werk denk ik veel aan God. Ik stel me dan voor hoe Hij naar me kijkt, en ziet dat ik zo'n gelukkig mens ben dankzij Hem en dat ik veel meer van Hem wil weten en ervaren.

Ik word verblijd, vervuld door de Heilige Geest en voel me tegelijkertijd schuldig. Schuldig omdat ik toch nog zoveel tijd en geld aan de boot besteed en daardoor te weinig aan Hem.

Mijn gedachten gingen wel vaker deze kant op, maar ik deed er eigenlijk niet zo heel veel mee. Zo'n project geef je toch niet zomaar op? Het verlangen om een mooie boot te hebben is groot. Het is geweldig fijn om op het water te verkeren en zo onze vakanties en weekeinden door te brengen. Maar nu grijpt het me aan.

Ik wil het direct met God vereffenen en vraag Hem: “Vader, wilt U nummer één in mijn leven zijn, zodat mijn leven meer op U gericht kan zijn dan op de boot? Wilt U me daarbij helpen?”

Nou, dat wil Hij hoor. Hij slaat een arm om me heen en vult me

geheel met Zijn liefde door de kracht van de Heilige Geest. Ik kan het wel uitschreeuwen van blijdschap, zo vol is mijn hart van Zijn liefde en nabijheid. Het geeft me net zo'n ervaring als toen ik eens mijn zonden beled. Het was toen alsof Hij wilde zeggen: "Het is goed, Ik heb voor je betaald." De Heere Jezus bidt tot Zijn Vader en zegt: "Vader, Teus wil zijn zonden belijden maar Ik heb ervoor betaald."

Alleen al het feit dat ik wil dat God nummer één is, beloont Hij. Zo zie je dat God werkt naar onze wil, de wil die Hijzelf geeft. Zo bijzonder. Mijn wil, door Hemzelf gegeven, om mijn leven meer op Hem te richten verblijdt God. En Hij uit het met Zijn liefde en aanwezigheid.

Het eerste wat ik doe is Hem danken en vragen of Hij me wil helpen hieraan te voldoen. Tegelijkertijd ben ik ervan verzekerd, en overtuigd dat Hij het ook doet.

Volledig in aanbidding en bijna huppelend ga ik het huis in.

De volgende dagen verlopen voorspoedig en bijna elke avond ben ik in de schuur te vinden. Overdag, tijdens mijn werk, raakt het me telkens weer als ik weer wat mag beleven van die ontmoeting met God, die avond thuis in de schuur.

Iedere keer laat Hij weer zien wat Zijn verlangen is jegens mij. Hoe onbegrijpelijk is het, wat het voor Hem betekent wanneer je Hem voorop stelt in je leven. We zouden misschien denken: 'Hij heeft alles en is alles. Wat kan nu het verlangen van God zijn? Waar kan Hij nu verblijd om worden? Wat kan een mens nu doen waar God een welbehagen in heeft?'

Ja het kan: Jezus voorop stellen, zodat Hij het middelpunt in je leven is, zodat Hij je leven is. God raakt verheugd als Jezus alle eer krijgt omdat Hij, door Zijn bloed, het mogelijk gemaakt heeft dat mensen weer terug kunnen komen tot Hem. En Hij is verheugd als Hij daardoor Zijn onmetelijke liefde kan geven.

Onbegrijpelijk, maar Zijn onmetelijke liefde voor Zijn kinderen wil Hij uiten, het aan hen geven.

Dat kan echter alleen in een volledig afhankelijk leven. Ons ontbreekt vaak die betrokkenheid bij God. Zeker, dat gebeurt in het leven van ieder kind van God, maar we willen toch veel meer? Hoe komt het toch, dat we zo veel andere zaken om handen hebben waarbij we God vaak uit het oog, maar erger nog, uit ons hart verliezen? God wil dat we een zo veel mogelijk onberispelijk leven hebben, ziende op Jezus..

‘Dat is moeilijk’, zul je zeggen. Onberispelijk kan inderdaad niet, met alle aantijgingen in deze wereld. Maar pas op! Daar mogen we niet ongemerkt achter schuilen.

Het gebeurt zo snel en op velerlei manieren. Ook moeten we bijvoorbeeld op God vertrouwen, ‘maar we moeten ook onze verantwoording nemen.’ Dat is zeker waar. Maar het gevaar hierachter is dat we dan maar zelf weer aan het werk gaan en God er minder bij betrekken. Daarom moeten we op Hem blijven zien, de Heere Jezus. Hij is overwinnaar en Zijn gemeente is overwinnaar in Hem. Door Zijn dierbaar bloed, Zijn dood en opstanding heeft Hij de weg vrij gemaakt om tot Vaders hart te kunnen komen. Hij heeft ons de kracht, door de Heilige Geest, gegeven om satan te kunnen weerstaan. We hebben Hemzelf daarvoor nodig. Wanneer we het zelf doen is het gedoemd te mislukken.

Vaak bedenk ik hoe ik meer mijn aandacht naar God kan verplaatsen, om meer bezig te zijn in de dingen die van Hem zijn. Hij heeft me beloofd te helpen, maar we hebben daarin, zoals gezegd, zelf natuurlijk ook de verantwoordelijkheid te nemen.

Ik kom er niet uit en kan niets anders bedenken dan minder tijd in de boot te steken. Dat zou een mogelijkheid zijn, met het gevolg dat het ook veel langer duurt voordat hij klaar is.

Niet lang daarna, op een avond, loop ik weer dezelfde gang naar de schuur en ga God om hulp vragen: “Vader, wilt U me

helpen tijd vrij te maken voor U, ik weet niet hoe ik dat moet doen.”

Eigenlijk kunnen we dat best wel weten, als we er maar over willen nadenken en de keuze hiervoor willen maken.

Maar God maakt de keuze en geeft een oplossing. Hij laat me weten dat ik de boot dan maar moet verkopen.

Tjonge, dat is wel héél veel gevraagd. Mijn hobby, waar ik zo verzot op ben. En al dat geld en die uren die erin zitten en die zo hun doel niet bereiken. Dat ging me wel aan het hart.

Maar God is erbij. Direct neemt Hij die gedachten weg en geeft me volledige overgave. Ik kan ‘gewoon’ afstand doen van de boot, in de kracht van God. Hoe bijzonder: God geeft dat ik er mee eens ben wat Hij van me verlangt. Onbegrijpelijk. In Zijn kracht springen we over een muur, toch?

Gods verlangen is niet het afstand doen van de boot, maar Hij wil het middelpunt in mijn leven zijn. Zo kan Hij mij geven wat ik nodig heb om een nabij leven te hebben. En om te leren en te groeien in het geloof. Om dienstbaar voor Hem te kunnen zijn en Jezus alle eer te geven. En dat kan niet wanneer er een tijdrovende en geldverslindende boot in de weg zit.

Het lukt mij nooit om minder aandacht aan de boot te geven, zodat God het middelpunt van mijn leven kan zijn. Hij weet dat, Hij kent mij beter dan ikzelf. Hij weet dat dat toch niet lukt en Hij moet het rigoureus aanpakken. Hij zorgt dan zelf dat het mogelijk is.

Dat is nu juist wat vreugde brengt: de wetenschap en het bewijs dat God met je wil zijn en voor je wil zorgen. Zijn bekommelingen en Zijn verlangen om een relatie te hebben is van grotere waarde dan een boot of wat dan ook.

God zegt niet: “verkoop de boot maar en zie dat je dichter bij Mij komt te leven.” Nee, God regelt alles. Hij geeft dat ik afstand kan doen, Hij geeft er zelfs vreugde in om het te doen.

Hij verzorgt de complete verkoop van de boot en geeft me Zijn geweldige belofte, vermeld in Mattheüs 19 vers 29.

Bijzonder toch, wie had dat kunnen denken: in blijdschap de boot verkopen.

Ik ga naar binnen en zeg tegen Willy: “We gaan de boot verkopen.” Ze vraagt verbaasd: “De boot verkopen? Hoezo zo ineens?” Ze begreep niet hoe dat nu ineens kwam. Ik zeg: “Ik heb God gevraagd of Hij nummer één in mijn leven wil zijn en nu moeten we de boot verkopen. Er moet in mij meer plaats komen voor Hem.”

Ik vertel haar wat er zojuist in de schuur gebeurde en ze kan van harte instemmen met de beslissing.

De verkoop van de boot

Er is een nieuw fenomeen in mijn leven gekomen. Voor mij is er een grote verandering gaande. De gedachte over de boot, wat een groot gedeelte van mijn leven in beslag nam, is weg. Ik was altijd bezig met het bedenken van: ‘hoe zal ik dit doen?’ ‘Hoe zal ik dat doen?’ ‘Waar koop ik dit?’ ‘Waar haal ik dat?’ Teken, bereken, onderdelen maken en materiaal zoeken. Een gedeelte van een levensgewoonte (want dat was het) maakt in een korte tijd plaats voor de gedachte over de verkoop van de boot.

Het is het tegenovergestelde: eerder was de gedachte hoe ik een zo mooi mogelijke boot zou krijgen, nu is er de gedachte hoe er zo snel mogelijk van af te komen. Wat een wonder.

In mijn gedachten, tijdens mijn werk, bedenk ik hoe ik hem te koop zal aanbieden.

Het avondeten smaakt ons weer goed. We realiseren ons weer dat we er van mogen genieten en dat God zo goed voor ons is. Dat Hij me weer veilig thuisgebracht heeft vanaf mijn werk. Dat Hij Willy bewaard heeft voor gevaren die altijd op de loer liggen.

We praten nog wat over de verkoop van de boot. Willy vraagt: “Hoeveel denk je te krijgen voor die boot?” Ik zeg: “Ik weet het eigenlijk nog niet.” We praten wat heen en weer over hoeveel we denken dat hij waard is en hoeveel we ervoor willen hebben. Eigenlijk weten we het niet precies. “Weet je wat”, zeg ik, “ik maak de advertentie en zet er gewoon in: ‘prijs op aanvraag’, en we vragen God of hij veel mag opbrengen, zodat we andere mensen kunnen helpen. En dan zien we wel wat er gebeurt. Als we het aan God overlaten is alles goed.

Ik ga aan de slag met het plaatsen van de advertentie, met de

hoop dat het een snel verloop heeft. Hoe eerder ik er vanaf ben, hoe beter. Een paar uurtjes verstrijken en de advertentie is geplaatst.

Wanneer ik zo onze eigen boot op een site te koop zie staan gaat er toch wel weer wat door me heen. Een soort heimwee begint naar boven te komen. Satan probeert zich ermee te bemoeien: “Toch best wel jammer hè, je hebt er zoveel werk aan gehad en zo ineens: weg ermee. Zou je het wel doen?” Zo blijft satan aan ons trekken. Hij ziet dat God meer de aandacht krijgt en dat probeert hij tegen te gaan. Maar God breekt het af, ik mag weten dat ik het voor Hem doe en Hij maakt we weer blij.

De volgende dag is aangebroken. Ik ben aan het werk en stel me voor hoe de verkoop zal verlopen. Ineens herinner ik me dat het niet zo makkelijk is om een boot te koop te hebben staan. In het verleden vonden we dat ook helemaal niet fijn. Mensen die geïnteresseerd zijn willen uiteraard kijken, maar de interesse om alleen te kijken is vaak groter dan de wil om te kopen, is mijn ervaring.

De boot ligt ongeveer op een half uur reisafstand van ons huis, en elke keer wordt er dus van me gevraagd om erheen te rijden. Vaak ga je dan onverrichter zaken weer naar huis, met het gevolg dat je er weer een groot gedeelte van de avond (zo niet een hele avond) aan kwijt bent.

Deze onaangename gedachte brengt me bij God. Ik zeg: “Vader, U weet hoe het meestal gaat, het verkopen van een boot. Wilt U me erbij helpen? Dat het vlot mag verlopen, zodat er niet te veel tijd aan besteed wordt en ik me niet ongemakkelijk voel?”

We hebben een God van wonderen, een God die weet wat er bij ons leeft en die er altijd voor ons wil zijn. Zeker ook in dit geval, wanneer je gehoor geeft aan Zijn wil. Dan zal Hij zeker

tot hulp zijn. Je mag het ook van Hem verwachten en erop vertrouwen dat Hij helpt, omdat Hij het beloofd heeft. Dat is geloven.

Ik ben opgelucht dat ik het uit handen mag geven, en ik heb er rust en vertrouwen in dat het verloop van de verkoop voor mij op een prettige manier verloopt. Zo zie je: je kunt alles bij God brengen.

Ik ga er vanuit dat ik niet te veel heen en weer hoeft te rijden om bij de boot te zijn voor mensen die willen kijken. Het kan ook dat God geeft dat ik er toch vrede mee heb, hoe vaak ik ook heen en weer moet rijden. Bij God is alles mogelijk. Dat maakt het leven in de verwachting van Hem zo bijzonder. Om er naar uit te zien wat Hij gaat doen en te weten dat het nooit tegenvalt

Na het avondeten gaat de telefoon. Een man begint te spreken en zegt: “Goedenavond, ik heb vernomen dat u een boot te koop hebt, klopt dat?” Ik zeg: “Jazeker, dat klopt.” Zegt de man: “Ik zou graag willen bemiddelen in de verkoop waardoor het voor u weinig tijd en moeite kost om er afstand van te doen.”

Voor ik kan antwoorden gaat mijn dank direct naar God uit: “Dank U wel Vader, wat bent U toch bijzonder”.

De seconden die hierdoor verstrijken brengen de man op de gedachte dat ik erover moet nadenken en hij zegt: “Ik stuur u mijn gegevens en de eventuele kosten, dan kunt u er rustig over nadenken.”

Het was niet dat ik er over moest nadenken, maar de verwondering over mijn hemelse Vader, de vreugde in mijn hart en de emoties daarbij stagneerden het gesprek.

We spreken een bepaalde datum af om elkaar te ontmoeten, de boot te bekijken en de prijs te bepalen.

Ik zeg tegen Willy: “Dit is ook bijzonder: ik vraag Vader of Hij wil helpen de boot te verkopen zodat het mij niet zo veel tijd kost, en even later belt er iemand die zegt dat hij de verkoop wil regelen.”

Later, bij de boot gearriveerd, ontmoeten we een energieke, donkere, kortharige man die voor ons de belangen van de verkoop wil behartigen. Na een gezellige bak koffie staat hij op, inspecteert de boot en schat hem na een kwartiertje op zijn waarde. Hij noemt een bedrag en ik reageer licht verbaasd met het antwoord dat ik er meer van verwachtte. De man zei: “Hij ziet er super uit, er zit veel werk in en hij is netjes afgewerkt, maar de kombuis is nog niet helemaal klaar en dat zien de mensen direct.” Ik zeg: “Maar dat is toch een klein deel, eigenlijk is hij bijna af.” “In uw ogen wel”, zegt de man. “U hebt er zoveel werk aan gehad, en datgene wat nog gedaan moet worden is niet zoveel meer. Maar de koper ziet niet hoeveel werk het geweest is en is alleen op een halve kombuis gericht. Eigenlijk koopt hij een boot die nog lang niet klaar is. Dat drukt de waarde, al is hij voor u bijna klaar.

Enige tijd later wordt de overeenkomst gesloten en de verkoper zal een bord ‘Te koop’ op de boot plaatsen. Het kost wel wat geld, maar het geld is van God en Hij wil dat dit zo gebeurt. De man zegt nog wel even: “Als er ogenschijnlijk geïnteresseerde mensen naar je toekomen, stuur ze dan maar direct naar mij. Veel mensen willen, zoals ze dat dan noemen, een proefvaart maken, maar uiteindelijk zijn ze op een gezellig boottochtje uit. Ik heb meegemaakt dat er koelboxen en alles meegingen. Ik kan na een aantal vragen wel peilen of het serieus is, dus stuur ze maar naar mij anders is het zonde van je tijd.”

“Oké, doe ik, tot de volgende keer.”

Werk aan de Boot

Het is zaterdag, eigenlijk dé dag om aan de boot te werken. Ik vraag aan God of ik nog wat werk aan de boot mag doen. De kombuis wil ik toch wel wat verder afmaken in de tijd dat hij te koop staat. Dan verkoopt het makkelijker en brengt hij misschien ook meer op.

Ik ga op weg naar de boot. Het regent al geruime tijd flink, maar ik ben toch gegaan. Het is geen optimale situatie, maar aan de andere kant vind ik het ook niet zo erg. Het heeft een nieuw doel: de boot zodanig maken dat de verkoop gemakkelijker gaat, zodat ik er sneller van af ben.

Het blijft maar regenen en niet zo voorzichtig ook. Ik kom op het idee om eerst de boot te wassen; het is natuurlijk beter dat hij er schoon bij ligt wanneer er potentiële kopers komen. Maar met zulk weer valt dat niet mee en dat het binnen korte tijd droog zal zijn, daar ziet het er ook niet echt naar uit. Na een half uurtje ben ik bij de boot aangekomen en daar zie ik dat de buurman, de booteigenaar van de boot die voor de onze ligt, in een felgeel regenpak zijn boot aan het wassen is. Ik denk: ‘nou buurman erg enthousiast hoor, met dit weer.’ Voor mij had het een andere reden om de boot te wassen dan voor hem.

Ik wil het ook doen en vind het momenteel eigenlijk belangrijker dan de binnenkant van de boot. Er komt aan de ene kant van de boot namelijk veel verkeer langs en aan de andere kant veel boten. Als het bord ‘Te koop’ erop zit, is de eerste blik op de buitenkant natuurlijk.

Ik zat dat zo te bedenken en dacht: ‘Nou ja, jammer, dan maar eerst binnen en als het toch droog wordt ga ik wel weer naar buiten.’ Terwijl ik dit bedenk, stopt het direct met regenen.

Ik voel dat God het voor mij doet, ik weet niet hoe ik het moet omschrijven, maar ik bemerk Zijn aanwezigheid, Zijn zorg.

Ik dank God voor Zijn bemoeienissen met mij. Ik was al zo

verblijd in Hem en nu doet Hij er weer een schepje bovenop. Ik huppel bijna van blijdschap over de loopplank naar de boot. Echt huppelen zou trouwens wel lastig zijn, want de loopplank is niet zo breed.

In de afgelopen tijd was, steeds weer als ik bij de boot kwam, eerst de koffie aan de beurt, met ondertussen danken en zingen. Maar nu doe ik het anders, want ik moet wel gebruik maken van hetgeen God me gegeven heeft: droog weer. Ik loop naar buiten richting het voordek en ineens zie ik het bord midden op het voordek staan: 'Te koop'.

Ik schrik, een lichte beklemming komt over me heen. Dit is definitief, dit voelt als een bevestiging. Direct daarna ben ik blij om de snelle actie van de bemiddelaar die het bord geplaatst heeft. Hij pakt door en dat is wat ik wilde.

Ik begin met het schoonmaken, de tijd vliegt. Dat heb je als je zo blij bent, als je zo vol van de Heilige Geest bent. Dan telt tijd niet meer. Straks bij God zijn we alleen maar vervuld van Hem en is er helemaal geen tijd meer.

Na een paar uur heb ik wel zin in de koffie die ik gewoonlijk als eerste drink, en wil praten met mijn Vader en voor Hem zingen. Ik begeef me naar binnen en op het moment dat ik binnen ben begint het te regenen. Er is alleen maar verwondering hierover en ik kan niets uitbrengen.

Nadat ik een half uurtje God de eer heb gegeven bedenk ik, kijkend naar de regen buiten, dat ik toch maar weer aan het werk moet. Ik weet, en ik heb er vertrouwen in dat God het regenen laat stoppen. Ik sta op, begeef me naar buiten en het stopt met regenen. Het water kwam niet meer vanuit de hemel, maar uit mijn ogen begon het te regenen.

Hoe deze dag verder verloopt kun je wel raden. Op deze manier wil ik nog wel een paar boten te koop hebben staan.

Hierna ben ik nog een aantal keren op de boot geweest om binnen het een en ander te doen, om het voor de potentiële kopers wat aantrekkelijker te maken. En dat is redelijk gelukt.

Vakantie

Willy en ik willen nog wel graag een keer op vakantie met de boot en we vragen God of dat mag. We bereiden alles voor; best wel een aardig klusje om alles op de rit te krijgen. Vanalles moet mee: eten, drinken, spelletjes, de fietsen, kleding voor zonnig en minder zonnig weer, beddengoed, vaarkaarten en fietsroutes.

We pakken onze spullen in de auto en gaan op weg naar de boot. We overnachten op onze vaste ligplaats, om de volgende dag op tijd te kunnen vertrekken.

Het is altijd zeer aangenaam om op de boot te zijn. We genieten van het water, de vogels en de rust die er heerst. We verwonderen ons erover hoe bijzonder God alles gemaakt heeft.

's Ochtends varen, om een uur of 6, dat vind ik het mooiste. Dan is het water vóór je superstrak. Achter uiteraard niet meer, daar zie je een mooie witte V, gemaakt door de boot. Je hoort het getjilp van de vroege vogels, met op de achtergrond het lichte geronk van de motor. Met het zicht op de blauwe lucht, geweldig is dat.

Na een aangename nachtrust en een vredig ontbijt in de buitenlucht op het achterdek, besluiten we te vertrekken. We vragen God eerst of Hij ons wil bewaren, en of Hij de kracht en de wijsheid wil geven om de boot te besturen. We vragen of Hij de Stuurman wil zijn. Ook vragen we om mooi weer. Niet of het 30 graden mag zijn, maar we vragen om weer waarbij we buiten de boot kunnen besturen.

Korte tijd later maakt mijn Willy de lijnen los, ze haalt de stootwillen naar binnen en we vertrekken. Het is rustig weer, de zon zit een beetje verscholen achter de wolken, maar dat zal onze vreugde niet drukken.

Na tien minuten rustig varen komen we een sluis tegen. We moeten even wachten tot hij open gaat. "Wat zullen we doen?"

vraag ik Willy. “Gaan we aanmeren of blijven we hier wat ronddobberen?” We weten niet hoe lang het duurt voordat de sluisdeuren open gaan, dus we besluiten aan te meren.

We zijn goed en wel aangemeerd, en ja hoor, daar is hij weer. Het oude baasje op z'n fiets met op het achterrekje een oude groentekist die mogelijk net zo oud is als hijzelf. Een schuine blik op ons gericht, met daarbij de gedachte weer een slachtoffer te hebben, doet hem pardoes stoppen. Dat stoppen gaat nog. Maar daarna dat been over het zadel, dat vereist duidelijk wat meer inspanning. Het valt ook niet mee, ik schat hem toch wel zo'n jaartje of tachtig.

“Wilt u pruimen van me kopen?” vraagt hij met schorre stem. Willy en ik kijken elkaar aan en geven elkaar te verstaan deze zakenman te helpen met het vergroten van zijn omzet. “Doe ons maar een pondje”, zegt ze. “Gaan jullie op vakantie?” vraagt hij, terwijl hij het wisselgeld teruggeeft. “Ja”, zegt mijn vrouw. “Lekker een paar weekjes er tussenuit.” “Nou, een fijne vakantie”, zegt hij met een blik op een paar potentiële pruimenkopers achter ons. We horen de bel al rinkelen, ten teken dat de sluisdeuren bijna open gaan. Jammer voor hem, die schippers nemen niet meer de moeite om aan te meren en te blijven liggen totdat het licht groen wordt.

We gooien de lijnen los en gaan voor de sluisdeur liggen, klaar om te vertrekken, zodat de anderen niet op ons hoeven te wachten. Wij waren eerst en dus wacht men op ons. De lichten geven groen en we hervatten de reis. Na het schutten, wat voor veel schippers een spektakel kan zijn, (alle begin is moeilijk) genieten we van het grotere water en danken we God voor het genot.

Na ongeveer een half uur moeten we weer een sluis nemen, omdat we weer een kleinere zijrivier opgaan,. Ook hier is de wachttijd te lang om te blijven dobberen en meren we aan. De boot ligt vast en Willy gaat binnen een bakje koffie maken. Ik

neem het ervan en lig achterover in mijn stoel met de benen omhoog, kijkend naar de hemel.

Schuin achter mij zie ik ineens een grote pikzwarte wolk. Ik denk: ‘daar komt heel veel water uit, dit wordt een gigantische plensbui.’ Ik ben verbaasd; ik had God gevraagd om mooi weer. En als het een beetje zou regenen is dat absoluut geen reden om in Hem teleurgesteld te zijn. Ook een grote plensbui niet, maar dit had ik zeker niet verwacht. We mogen met alles naar God gaan en ik zeg: “Vader, ik heb U gevraagd om mooi weer. U weet wat ik bedoelde, maar wat er nu aankomt...Wilt U met ons zijn en ons geven dat we U niet uit ons hart verliezen?”

Op het moment dat ik ‘amen’ zeg begint het ongelooflijk te waaien. Dit heb ik nog nooit meegemaakt, dat de wind zo abrupt opkomt. De stoel van Willy waait over het dek en ik moet de boot extra vastleggen. De boot wordt zodanig tegen de kant gedrukt, dat de stootwillen volledig ingedrukt worden.

Ik kijk naar boven en zie die grote zwarte wolk met grote snelheid over ons heen gaan. Als de wolk voorbij is, houdt de wind stil. Het duurt enkele minuten, en we hebben enkele spatjes regen gevoeld.

Ik kan niets uitbrengen, ik ben vol van verwondering dat God zoiets voor ons doet. Dat Hij Zich bekommert om ons, twee mensen. Waarom? Omdat Hij niet wilde dat we nat werden?

Nee hoor! God had ons iets te vertellen. Hij wilde laten zien dat Hij erbij is, dat Hij voor ons wil zorgen, dat we niet alleen zijn. Het ging niet om die regen, om de boot of om ons. Het ging om Hem. God wilde laten zien dat Hij er is als we ons vertrouwen op Hem stellen. Dat het nooit tevergeefs is wanneer we op Hem blijven zien.

Dit is een wonder waarmee God direct antwoordt op het gebed, maar dat is niet altijd zichtbaar, soms zelfs niet merkbaar. God doet zoveel, vaak zonder dat we het merken. Een wonder zoals dit, spreekt ons in het bijzonder aan door onze zintuigen en

emoties. Maar God doet ook zoveel wonderen om ons heen en in ons hart, die alleen waargenomen kunnen worden door de Heilige Geest.

We merken het soms niet op doordat we er niet altijd voor openstaan en doordat we ons er niet naar uitstrekken. We stellen vaak ons hart niet open om te kunnen bemerken wat Hij doet.

Een kind van God is gezegend met alle zegeningen uit de hemel, maar als we ons hart er niet voor openstellen gaat ons veel voorbij. We blijven achter in de vreugde des Heeren. Het belemmert ons in de geestelijke groei. Die groei hebben we zo nodig om hier voor Hem te kunnen werken en te leven, en om straks bij hem te zijn. Dat we gereed gemaakt worden voor de eeuwigheid.

De rest van de vakantie verloopt rustig. We genieten van de natuur en de rust, maar ook het drukke stadsleven heeft wel wat. Mits het niet te lang is.

Ander werk

Er komen wel wat reacties op de boot, maar niet van dien aard dat we er afstand van kunnen doen. Onze verkoper deelde ons mee dat een vrouw uit Engeland overkomt om de boot te bekijken, met het doel erop te gaan wonen.

Op het afgesproken tijdstip ontmoeten we haar bij de boot. Ze is redelijk enthousiast en we denken dat zij wellicht de koper zal worden. Uiteindelijk hebben we niets meer van haar vernomen.

Een paar weken verstrijken. Na een werkdag zit ik 's avonds achter mijn laptop wat te zoeken en opeens komt Willy aar me toe, met een advertentie uit de plaatselijke krant. Ze zegt: "Is dit iets voor jou?"

Ik bekijk de advertentie en voel me enthousiast worden. Ik zeg: "Ja dat is zeker iets voor mij!" Een mooie functie als storing-/onderhoudsmonteur van hijskranen op windmolens op zee. Het is een Oostenrijks bedrijf met vestigingen in Nederland.

Ik bekijk nog eens de functie-eisen en bedenk dat het niet mee zal vallen. Mijn leeftijd van 53 jaar is best wel lastig en mijn kennis van de Engelse taal is zeer beperkt. Niet aanwezig eigenlijk.

'Bereidheid om te leren', staat erin. Wat moet ik dan gaan leren? Alleen technische kennis gaat wel lukken. Het is best wel te mooi om waar te zijn, maar we hebben een God van wonderen.

Ik zeg: "Vader, ik wil graag dit werk doen en ik wil ervoor gaan. Maar wanneer U het niet wilt, wilt U het dan afkappen en het mij duidelijk maken, op welke manier dan ook?"

Zeer enthousiast begin ik aan mijn cv en motivatie, en dezelfde avond gaat de mail de deur uit. Mijn verwachting gaat uit naar wat God doet. Zeker denk ik ook aan wat mijn potentiële werkgever doet, maar ik besef goed dat God het in Zijn hand heeft en ik zie er naar uit hoe Hij die mensen stuurt. Of ze me

aannemen of niet, ik mag het aan Hem overlaten. Ondanks mijn grote enthousiasme.

Een paar dagen later komt er bericht van het bedrijf en ik word uitgenodigd voor een gesprek. Niet een bericht van ‘bedankt voor uw reactie’, of ‘u maakt deel uit de selectieprocedure’. Nee, gewoon komen praten. Ik ben uitgelaten blij met dit bericht en dank God ervoor. Geeft God hiermee aan dat ik toch op het water mag zijn, wat mijn passie is?

Een weekje later begeef ik me naar het bedrijf voor een gesprek maar vooraf vraag ik God of Hij met me meegaat, me de woorden wil geven die ik moet zeggen en de houding die ik moet aannemen. Ook vraag ik of Hij me wil bewaren voor te veel enthousiasme en of hij me helpt het aan Hem over te laten. En weer vraag ik of Hij het wil afkappen als Hij vindt dat het niet voor mij is.

Ik kom aan bij het bedrijf. De eerste indruk is een simpel gebouw met weinig uitstraling, maar dat is niet waar het mij om gaat. Ik begeef me naar de simpele voordeur en volledig ontspannen druk ik op de bel in afwachting van de opengaande deur. Een vriendelijke jonge man met een Engels accent verwelkomt me. Ik denk: ‘hij hoeft geen Engels te leren zo te horen.’ Later blijkt dat hij wel wat Nederlandse lessen kan gebruiken. John, zoals hij zich noemde, verzoekt me met hem mee de trap op te gaan. Hij biedt me een stoel en een bak koffie aan in een vrij kleine ruimte met een joekel van een wereldkaart aan de muur. Met een flip-over in de hoek en een groot bureau in het midden met daarachter een riant ladekast is de ruimte aardig gevuld.

De tweede persoon, die zich voorstelde als de directeur, schiet de gebruikelijke vragen op me af en ongelooflijk relaxed beantwoord ik ze, en ook tijdens het verhaal over wat ik doe en wie ik ben, ben ik de rust zelf. Niets van zenuwen of een ongemakkelijk gevoel, God is er duidelijk bij. Zo mooi, ik hoef

mezelf niet te verkopen, God regelt het.

In de reacties van de mannen kan ik merken dat er van hun kant eigenlijk niets meer is dat hen tegenhoudt om mij in dienst te nemen. We worden steeds jovialer en het gaat al zonder de formele manieren die uitdrukkelijk passen bij een sollicitatiegesprek, het is gewoon gezellig. Het duurt dan ook bijna twee uur. Met de mededeling dat ik een week later terug kan komen voor een tweede gesprek verlaat ik de heren. Ik begeef me naar huis, de Heere dankend en blij in Hem.

Ik vertel Willy hoe het verlopen is. Ik heb ook het vertrouwen dat dit werk voor mij is en dat God het in Zijn hand heeft.

Een weekje wachten, zoals men zei, en dan zal het gaan gebeuren. Maar na een paar dagen gaat de telefoon en krijg ik het bericht om morgen te komen, en of ik ook alle papieren mee wil brengen om het rond te maken.

Ja, als God in dergelijke zaken voorgeeft, dan gebeuren er onverwachte dingen waar je blij van wordt. Het zou toch een tweede gesprek worden? Nu wordt het direct het tekenen van de officiële arbeidsovereenkomst.

Ik ga weer op weg om op de afgesproken tijd bij het bedrijf aanwezig te zijn voor het zogenaamde tweede gesprek, wat eigenlijk een bevestiging was van het eerste gesprek. Het salaris wat ik wil verdienen is geen probleem, ook over mijn leeftijd doet men niet moeilijk. “We hebben ervaren mensen nodig en die zijn dan automatisch wat ouder”, zegt men. En het slechte Engels komt vanzelf wel goed. “Maar,” merkte de directeur op, “ik vond je niet echt enthousiast tijdens het vorige gesprek. Ik had de indruk dat je de baan misschien niet wilde. Je was niet echt van: ‘dit wil ik’”, zei hij.

“Ik wil het echt heel graag en wat betreft het vorige gesprek, was ik gewoon heel relaxed. Ik wil het echt graag”, bevestig ik nog een keer. Ik dacht er aan dat ik God gevraagd had mijn enthousiasme weg te nemen zodat ik het aan Hem over kon laten.

“Oké”, zegt de directeur, terwijl hij de arbeidsovereenkomst voor me op het bureau legt. “Wij zijn ook blij dat je bij ons wil beginnen.” Na de papieren getekend te hebben zegt de directeur: “Je krijgt van ons een agenda toegestuurd met de te volgen trainingen. Deze gaat in, in de tweede week dat je in dienst bent. Terwijl we elkaar de hand geven en weer gedag zeggen, zegt hij: “Kom overigens gerust tussendoor eens langs voor een bak koffie.”

“Doe ik”, beloof ik hem, en verheugd rijd ik naar huis.

Over zes weken gaat het gebeuren, bedenk ik tijdens de rit naar huis. Werken aan kranen op windmolens offshore. Dit had ik nooit kunnen bedenken, en al helemaal niet op mijn leeftijd. Wat hebben we toch een bijzondere Koning.

Ik heb een opzegtermijn van vier weken bij mijn huidige werkgever en daarna heb ik een week opleiding en training in Den Helder en Grena in Denemarken.

De zorg van God

Het is half vijf, de wekker gaat. De plicht roept om weer het werk te doen wat mijn werkgever van me verlangt. Ik dank God om weer dienstbaar voor Hem te mogen zijn.

Het gaat me slecht af om uit het bed te komen. Een hevige rugpijn beperkt me geweldig in mijn bewegingen. Zo hevig dat werken echt onmogelijk is. Ik strompel naar beneden en daar gekomen vraag ik God of Hij het weg wil nemen. Ik maak mijn ontbijtje klaar, en een lunchpakketje om mee te nemen. Ondertussen maak ik me zorgen dat ik mijn werk niet kan doen, want de pijn is nog niet weg. Nog maar eens bij God brengen met de vraag of Hij het weg wil nemen, want anders is er geen andere optie dan me ziek te melden.

Na een poosje is het niet verdwenen en denk bij mezelf toch maar een pilletje te nemen en me ziek te melden. Net voordat het tijd is om te vertrekken, met het pilletje in mijn hand, vraag ik God of Hij het wil zegenen zodat de pijn weg gaat. En of ik het vertrouwen in Hem mag hebben, en ik door dat pilletje toch mijn werk kan gaan doen. Op dat moment laat Hij weten dat ik het pilletje niet nodig heb en Hij geeft me het vertrouwen en de wetenschap dat de rugpijn zal verdwijnen.

Met grote moeite, bijna haaks maar vervuld met blijdschap begeef ik me naar de auto.

Na een half uurtje rijden kom ik op de plaats van bestemming en stap de auto uit alsof er niets aan de hand is. De pijn is compleet weg, het is er ook niet een klein beetje.

Zo ervaar ik weer dat God Zijn Woord houdt, dat Hij er wil zijn wanneer je Hem nodig hebt en dat Hij écht te vertrouwen is. Toch was er lichtelijk ongeloof bij gekomen, want ik had het pilletje in mijn zak gestoken, voor het geval dat....

Dan besef ik weer dat ik op dit gebied toch eigenlijk geen

waardevol mens ben. Wél voor God gelukkig, want juist omdat we zo waardevol voor Hem zijn, blijft Hij zorgen.

Zo zie je maar weer dat God zo vaak in ons teleurgesteld is. Dat Hij zo onnoemelijk geduldig met ons is, want hij wist al dat mijn geloof niet volledig zou zijn en dat ik het pilletje in mijn zak zou steken. Wij zouden het bijltje er allang bij neergegooid hebben.

Ik belijd aan God dat mijn vertrouwen toch niet was zoals Hij wilde. Hij slaat een arm om me heen en vervult me met vreugde door Zijn liefde. Zo bijzonder is God.

Blij ga ik weer aan mijn werk, bij een bedrijf waar polyester buis van diverse afmetingen, tot ongeveer een meter doorsnee, gemaakt wordt. Enerzijds is het werken bij dit bedrijf best wel plezierig. Het is leuk werk en het zijn sympathieke jongens. Anderzijds is het er wel stoffig en een vette boel. Ik heb wel schonere bedrijven gezien in de tijd dat ik steeds uitgezonden werd naar verschillende bedrijven. Maar ach, hier heb je wat en daar laat je wat.

Na een paar kleine storingen pak ik een bak koffie en drink dat op in een kleine ruimte, een uit de kluiten gewassen bushok buiten, waar productiemedewerkers ook meestal een bak koffie drinken.

Mijn gedachte is bij hetgeen wat me te wachten staat bij mijn nieuwe werkgever en ik verheug me erin om daar te beginnen.

Ik word uit mijn gedachten gerukt en de chef van de productie zegt tegen me: “Hé Teus, ik ga straks bij de vergadering een goed woordje voor je doen.” Ik zeg: “hoezo dat? ik probeer gewoon mijn best te doen en anders niet.”

Ik wist niet of ik nu in de maling genomen werd of niet.

“Vanmorgen heb jij toch de wikkelaar aan de gang gekregen?”

“Ja”, zeg ik, “vanmorgen direct toen ik hier kwam om 6 uur, maar dat was zo gepiept, nog geen half uurtje denk ik.”

“Juist daarom”, zegt de chef, “vannacht zijn ze met z'n tweeën twee uur bezig geweest en hij liep nog niet. En jij kijkt een half uurtje en hij werkt weer.”

“Ach joh, ze hebben hun dag niet gehad, dat kan toch?”

“Nee, ze hebben samen twee uur staan slapen.”

“Zeg er maar niets over”, zei ik, “kan altijd gebeuren.”

Hoogtevrees

Mijn koffietijd zit erop en ik ben op weg ben naar de werkplaats, waar de chef van de technische dienst zit. Ik zal hem vragen wat hij voor me te doen heeft. Ondertussen dank ik God voor de wijsheid die Hij me gaf om de wikkelaar aan de gang te krijgen. Tevens voel ik me schuldig dat ik niet gezegd heb dat ik die wijsheid van God gekregen heb. Het was juist een mooi moment om te getuigen over mijn Hemelse Vader en wat Jezus voor me gedaan heeft.

Er zijn op dat moment geen storingen meer, dus even horen of er wat onderhoud nodig is, of dat er misschien iets te repareren is. Voordat ik bij de werkplaats ben, overvalt me ineens de gedachte dat ik last heb van hoogtevrees. Nooit aan gedacht maar dat kan echt niet met mijn nieuwe functie. Op 80 meter hoogte werken met hoogtevrees wordt echt een probleem.

Ik zeg: “Vader hoe moet dat nu, ik heb hoogtevrees, hoe kan ik dat nieuwe werk nu gaan doen?” Vijf sporten hoog op een ladder geeft mij al knikkende knieën. Werkelijk ontdaan begeef ik me verder op weg naar de chef. Veel tijd heb ik niet om hierover na te denken. Ik vraag de chef: “heb je nog wat voor me te doen?”

“Jazeker heb ik iets voor je te doen”, zegt hij, “een mooi klusje, speciaal voor jou.” Een uitdrukking die hij wel vaker gebruikte. “Je bent geweldig, dat je voor mij steeds die speciale klusjes hebt”, zei ik.

“Ja hé, ik zorg wel voor jou. In de pompruimte staat een silo, die moet weggehaald worden. Als jij hem wilt ontdoen van alle voedingen, zowel elektrisch, hydraulisch, en de verankering, dan kan hij zo met de kraan opgepakt worden.”

“Oké man, dat ga ik doen. Maar Mustafa was daar toch al mee bezig?”

“Ja dat klopt, maar die moest iets anders doen”, zei hij.

“Oké”, zei ik. Wel eigenaardig dat Mustafa ineens stopt met die klus en dat ik het moet overnemen. Dat is niet gebruikelijk, maar dat hield ik voor mezelf.

Terwijl ik mijn gereedschap pak, gaat de gedachte door me heen dat ik eigenlijk niet veel zin heb om die silo te ontkoppelen. Dat is eigenlijk te hoog voor mij. Overigens zit in het oplossen van storingen meer uitdaging dan in een beetje sleutelen. Maar goed, het moet gebeuren en ik ga mijn best doen. Ik wandel naar de plek van de silo en klim zeer behouden, met gereedschap in mijn zakken die ik denk nodig te hebben, op het ding.

Hij is, schat ik, zo'n vierenhalf meter hoog. Hoog genoeg voor mij om het zeer onaangenaam te vinden, maar ik heb er opmerkelijk genoeg geen last van.

Terwijl ik op het ding zit, bedenk ik eerst eens op mijn gemak wat er allemaal gaande is. Ik zit hier op vierenhalf meter hoogte en heb geen last van hoogtevrees. Ik heb een half uur geleden God gevraagd hoe het moet met mijn hoogtevrees in mijn nieuwe werk. Terwijl ik dit zit te beredeneren gaat me iets dagen. Zou God hiermee willen laten zien dat ik geen hoogtevrees meer heb? Zou God mijn hoogtevrees weggenomen hebben? Ik begin te denken: vierenhalf meter is toch niet echt om hoogtevrees voor te hebben? Nee, maar ik had het wel en nu is het weg. En waarom kreeg ik dit klusje, Mustafa was er toch mee bezig? Waarom kreeg hij een ander klusje?

Ik verwonder me over God, over Zijn denkwijze en dank Hem en zeg: “Vader, maar dit is toch niet zo hoog? 80 meter is toch van een hele andere orde?”

Ik ga weer verder en na een paar uurtjes is het klusje geklaard. De silo staat los en is afgekoppeld, de kraan kan hem zo oppakken. Ik pak mijn gereedschapskist in en ga weer naar de chef voor het volgende klusje.

“Nu heb ik een nog mooier klusje” zegt hij.

“Dat zal wel, zeg maar gauw wat het is.”

“In hal 4”, zegt hij, (hal 4 is de grootste hal, waar ook de grootste buizen gemaakt worden) “daar zit helemaal bovenin, tegen het dak, een verwarming die niet werkt. Of jij die weg wil halen en hier op de werkbank wil repareren. Of, zo nodig, de motor vervangen en de verwarming terughangen. De motor is destijds al besteld, uit voorzorg, en ligt op de werkbank. Als jij dat even regelt dan ben jij mijn vriend.”

“Daar doe ik het voor”, zeg ik, “maar het is bloedje heet buiten en dan moet ik een kachel repareren? Weet je hoe heet het daarboven is?”

“Ik weet het, maar er is al een keer eerder, een jaar geleden ongeveer, ook al naar gekeken.”

“En waarom is dat toen niet afgemaakt?” Vraag ik.

“Weet ik niet meer, maar nu wil ik graag dat je het probleem verhelpt. Neem de hoogwerker maar gelijk mee.”

Ik wandel in gedachten naar de hoogwerker en denk: zou God me nu echt willen laten zien dat mijn hoogtevrees weg is? Er is niemand die met dit weer aan een kachel denkt, maar Vader wel. Het is op dit moment Zijn manier om mij iets te laten zien. Vol verwachting stap ik op de machine en rij rustig naar de plek waar de kachel hangt. Na een beetje prutsen om de hoogwerker in de hal te krijgen lukt het me om ongeveer recht onder de kachel te staan. Ik stap met tuig en al, zo noem ik de valbeveiliging die we verplicht zijn te dragen op die hoogte, in de kooi en beweeg mezelf naar boven.

Best wel aardig hoog, realiseer ik me terwijl ik naar boven kijk. Als ik boven ben, en ik heb geen hoogtevrees, dan ben ik er van overtuigd dat God me hier laat zien dat Hij het weggehaald heeft.

Bovenaan gekomen schroef ik de kachel los, maar ik kan niet goed zien wat ik doe. De tranen van vreugde en verbazing

belemmeren me het zicht. Ik kan er niet bij, zo'n grote almachtige God bekommert Zich over mij, zodat ik het werk op windmolens kan gaan doen. En dan te bedenken dat dit 's zomers moet gebeuren en dat er een jaar geleden ook al naar gekeken is. Toen moest dit werk afgebroken worden, want God bedacht toen al dat ik nu die kachel moet verwijderen om mij te laten zien dat Hij mijn hoogtevrees weggehaald heeft.

Ik rij op de hoogwerker terug naar de werkplaats, sjouw mijn gereedschapskist vanuit de bak van de hoogwerker naar de werkbank en maak daar de kachel open. Ik zie dat de motor inderdaad vervangen moet worden, maar helaas, de motor die een jaar geleden besteld is, is niet de goede. Ik meld het bij de chef, maar hij reageert niet zo fijn.

“Dat zoek ik morgen wel uit”, zegt hij.

Ik denk: daar ging het ook niet om, het ging er op dat moment alleen om dat God me wilde laten zien dat Hij de hoogtevrees weggenomen heeft.

De werkdag zit er weer op en ik begeef me dolgelukkig naar huis. Het is vrij druk op de weg, maar ik kom weer veilig thuis. Ik vertel Willy wat er allemaal gebeurd is met mijn rugpijn en hoogtevrees en samen kunnen we er niet over uit hoe groot God is.

Nachtrust

Een paar dagen verstrijken, en op een avond gaan Willy en ik naar de Bijbelkring. Dit doen we elke donderdag, en het zijn veelal fijne avonden. Ook op deze avond hebben we het bijzonder goed. We bespreken Bijbelgedeeltes en delen ervaringen. De Heere Jezus is duidelijk in ons midden en dan is het snel erg laat. Rond half twaalf besluiten Willy en ik toch maar naar huis te gaan. Voordat we op bed liggen is het ook zo weer middernacht. We danken samen en vertrekken. We spreken in de auto nog wat na over de avond, en we kunnen alleen maar blij zijn. Als we in bed liggen is het toch wel twaalf uur geweest. We zeggen elkaar welterusten en leggen onszelf in de slaaphouding. Ik werp nog een blik op de wekker en zie dat ik nog maar vier en een half uur heb om te slapen. Niet veel tijd meer en ik ben nog zo vol van vanavond. Ik moet steeds maar weer denken aan wat er gebeurde en ik ben zo dankbaar. Ik praat met God en vertel dat ik zo blij ben dat Hij mijn Vader wil zijn en zo goed voor me is.

Iniens bedenk ik dat ik toch wel moet gaan slapen. Ik kijk op de wekker en er is alweer een uur voorbij. Ik probeer mijn gedachten af te sluiten, maar het lukt niet. Steeds praat ik weer met God. Ik kijk weer op mijn wekker en schrik van de tijd; twee uur geweest. Nu moet ik echt gaan slapen, ik heb nog geen twee en een half uur meer, dan gaat de wekker weer af. Ik ben nu van plan te gaan slapen en vraag: “Vader mag ik nu gaan slapen? Anders red ik het morgen niet op mijn werk.”

Ik draai me om en probeer te gaan slapen, maar weer raak ik zo vol van Gods aanwezigheid. Na een tijdje kijk ik voor de zoveelste keer op de wekker en tot mijn verbazing is het kwart over drie. Ik schreeuw in gedachte uit: “Vader, hoe moet dat nu? Ik heb nog vijf kwartier om te slapen, dat gaat toch niet? Zo kan ik straks mijn werk toch niet doen?! Mag ik alstublieft gaan slapen?”

Ik ga weer liggen en merk niets meer, totdat de wekker vijf kwartier later afgaat.

Ik sta op en, onbegrijpelijk, ik voel me zo fit als een hoentje. Vijf kwartier als nachtrust en 'gewoon' fit. Dit kan alleen mijn Hemelse Vader doen.

Als God iets van je verlangt, wat het ook is, hoeveel het je ook zal kosten; Hij zorgt dat het nooit een schaduwkant zal hebben. Toch blijven we in gebreke met ons vertrouwen. Ik in dit geval wel. Zo'n geweldige nacht met God doorbrengen en nog bang zijn dat ik moe wakker zal worden, zodat ik mijn werk niet kan doen. Ik zou me voor kunnen stellen dat God dan teleurgesteld is, maar toch zorgt Hij. Hij is onbevattelijk

Ontslag nemen

Na een sollicitatie en het accepteren van een nieuwe job, komt er op een gegeven moment ook het indienen van het ontslag. Niet fijn om dat te doen, maar het zijn toch zaken die erbij horen. Ik bel mijn manager en na enkele ogenblikken neemt hij op.

“Hé Richard, met Teus, hoe is ie, man?”

“Ja goed, een beetje druk maar verder gaat het prima, en met jou?”

“Met mij best, maar ik wil een afspraak maken om het een en ander mee te delen, kan dat?”

“Oké, jazeker kan dat”, zegt hij, met een beetje een vragende ondertoon. “Laten we morgenmiddag afspreken, komt jou dat uit?”

Momenteel werk ik in ploegendienst, dus het is makkelijk daar tijd voor vrij te maken, zodat het werk er geen hinder van ondervindt.

“Ja hoor, dan kan ik, hoe laat?”

“kun je rond vier uur?”

“Ja, komt goed uit, dan ben ik klaar met mijn werk en kom ik naar je toe.”

“Oké, tot morgen” zegt hij, en we breken het gesprek af.

Dit was nog niet zo lastig, er werden geen vragen gesteld.

De volgende dag op mijn werk komt de chef van de technische dienst naar me toe en zegt: “vandaag ga jij minder storing- en onderhoudswerkzaamheden doen. Er is vannacht een hekwerk in de fabriekshal krom gereden door een heftruck, en ik heb graag dat jij een nieuwe maakt.

Een klus die eigenlijk niet binnen het kader van mijn functie ligt, maar ik was er wel content mee. Lekker rustig alleen in de werkplaats zonder herrie van machines.

“Kijk maar wat je nodig hebt”, zegt hij, “wat we aan ijzer

hebben ligt in de stelling. Als je tekort komt, geef het maar door, dan bestel ik het. Maar je moet het oude hek nog wel even uit de hal weghalen.”

“Komt goed”, zeg ik.

Het weghalen van het hek is nog een heel klusje, maar na een tijdje heb ik hem in de werkplaats om de maten over te nemen en te kijken voor eventuele aanpassingen.

Het loopt vlot en ik heb de gelegenheid om me voor te bereiden op het gesprek van vanmiddag. Dat is niet zo makkelijk wanneer je met storingen bezig bent, want dan heb je alle aandacht nodig om de machine weer snel aan de gang te krijgen. Want elke minuut dat hij stilstaat is te lang; stilstand kost geld.

Het is weer twee uur, de werktijd zit erop en ik begeef me naar huis om te douchen en naar mijn manager te gaan. Onderweg naar hem bedenk ik het een en ander. Ik denk niet dat hij blij is met de mededeling dat ik hem gaat verlaten. Ik weet, en dat heeft hij me ook wel eens verteld, dat ze best blij zijn met mij als werknemer. Functioneringsgesprekken waren ook altijd positief. We hebben zeker ook best weleens woorden gehad vanwege onvrede over een bepaalde gedachtegang, maar dat komt overal wel eens voor.

Op kantoor aangekomen groet ik Richard: “Hé man hoe gaat het hier?”

“Ja best”, zegt hij, “maar om dat te weten bracht je niet naar hier, dat had je ook per telefoon kunnen vragen. Lust je koffie?”

“Ja graag.” Terwijl Richard koffie gaat halen neem ik plaats op een gemakkelijke stoel in het ruime kantoor. Eigenlijk best wel een groot kantoor voor die paar mensen die hier werken, bedenk ik zo. Terwijl ik zit te mijmeren komt Richard binnen met een lekkere bak koffie. Na deze op de riante tafel geplaatst

te hebben, laat hij zich in een evenzo riante stoel vallen. Letterlijk vallen.

“Ben je er nog nooit doorheen gegaan?” vraag ik hem.

“Nee hoor, het zijn goeie stoelen, kwaliteitje. Maar wat beweegt jou om mij op dit kantoor te bezoeken?”

“Nou, ik heb een niet alledaagse mededeling voor je. Ik heb de keuze gemaakt om jou en de firma te verlaten.”

“Zo? Daar ben ik niet blij mee, maar ik ga er vanuit dat je er beter van wordt. Mag ik weten wat de reden daarvan is?”

“Jazeker, mag jij dat weten. In mijn beleving word ik er wel beter van ja. Ik ga mechanische en hydraulische kranen op windmolens, die op zee staan, plaatsen en onderhouden, en storingen oplossen.

“Dat geloof ik, dat je dat een mooie job vindt”, zegt hij.

“Het gaat me er echt niet om dat ik ontevreden ben over het bedrijf of over jou hoor, het gaat me om het werk. Ik hou van water en nu mag ik op water werken.”

“Ik begrijp het helemaal en heb volledig begrip voor je keuze, en ik zou het ook doen als ik in jouw schoenen stond. Maar ik vind het wel jammer. Ik wens je in ieder geval veel succes en als het, om welke reden dan ook, niet bevalt, kun je altijd terug komen.”

“Daar ben ik blij om”, zeg ik, “dat is fijn om te horen.”

We praten nog wat heen en weer. We spreken af wanneer ik het gereedschap en de werkkleding kom terugbrengen. Ik begeef me met een goed gevoel naar huis en zeg: “Dank U Vader, dat het zo gelopen is.”

Lease auto

Het is een rustige avond en ik zit te genieten van een dampende bak koffie. En ineens, ho eens! Ik heb een nieuwe leaseauto in bestelling bij mijn huidige werkgever, terwijl ik die natuurlijk niet meer nodig heb. Ik heb getekend voor een jaar en het zou niet fijn zijn als ik daar niet vanaf zou kunnen. Trouwens, het leaseplan geldt toch alleen voor werknemers? Dat ben ik niet meer over een paar weken. Ik heb er niet aan gedacht tijdens het gesprek met Richard. Morgen er toch maar eens over bellen.

Ik kijk in mijn mailbox en zie de agenda van mijn nieuwe werkgever. Dat ziet er indrukwekkend uit. De eerste dag kennismaken met de kranen op de fabriek, en een medische keuring. Op de tweede en derde dag een cursus klimmen en een persoonlijke veiligheidstraining. Op de vierde en vijfde dag een training in Grena in Denemarken op de windturbine zelf. Het overvalt me weer dat het zo bijzonder is dat ik, vooral op mijn leeftijd, deze baan gekregen heb.

Eerst maar eens even bellen over de leaseauto, even kijken of dat probleem opgelost kan worden. Tegelijkertijd denk ik dat het opgelost wordt; Vader zal er voor zorgen.

“Goedemorgen, ik heb een tijdje geleden, via mijn werkgever, een leaseauto bij jullie besteld. Maar nu ga ik mijn huidige werkgever verlaten en ik wil dus ook het contract van de leaseauto annuleren, is dat mogelijk?”

“Nou meneer, in principe niet, u heeft getekend en dat kan niet ongedaan gemaakt worden zonder een betaling van drie leasetermijnen. Tenzij we op korte termijn een ander kunnen vinden voor de auto die u besteld heeft.”

“Dan vertrouw ik erop dat u een ander vindt”, zeg ik.

“Ik ga mijn best doen en laat het u weten.”

“Dank u wel hoor, dag mevrouw.”

De volgende dag gaat de telefoon. De leasemaatschappij. De dame aan de telefoon vertelt me dat ze een geïnteresseerde gevonden heeft voor de leaseauto die ik besteld heb. Ik dank haar voor de moeite en dank God voor Zijn zorg. Ik zat er ook niet echt over in hoe het zou aflopen, ook al is het een bedrag van zo'n 600 euro. Ik wist dat God zou zorgen. Ik hoefde niet te betalen en als ik zou moeten betalen zou ik er geen hartzeer van hebben.

Uiteindelijk is het geld wat wij bezitten van God. En als je dat beseft, en het gebruikt binnen Zijn plan, kan het nooit lastig worden dat je er afstand van moet doen. Sterker nog: het zal je vreugde brengen.

Bezichtiging

De telefoon gaat. Ik neem op en aan de andere kant hoor ik: “Goedemorgen, met Joop Bootbemiddeling.” “Goedemorgen”, zeg ik.

“Ik heb goed nieuws voor u, ik heb een zeer geïnteresseerde klant voor de boot en hij wil komende zaterdag om 15.00 uur proefvaren.”

“Dat is heel mooi, en zaterdag kan wel.”

“De man komt uit Australië en wil in Zaandam op uw boot gaan wonen. Als de boot hem bevalt natuurlijk.”

“Dat komt goed uit, de boot is er geschikt voor”, zeg ik. “Ik zorg dat ik er om 15.00 uur ben.”

“Onderhandel niet over de prijs”, zegt Joop. “Laat het aan mij over, het is mijn werk en ik heb er ervaring mee. Zo brengt het voor jou het meeste op.”

“Prima, ik heb het niet over geld.”

Het is zaterdag en we gaan op pad om de boot te laten zien aan de potentiële koper. Bij de boot aangekomen, zien we dat we nog wat tijd hebben en we nemen we een bakje koffie. Het is redelijk mooi weer en we drinken de koffie dus op het achterdek. Mooi weer is natuurlijk altijd welkom, vooral bij het proefvaren. Dat maakt het aantrekkelijker om een boot te kopen dan wanneer het pijpenstelen regent.

Na een tijdje komen er twee mannen aanlopen. Een man van rond de vijfenveertig en één van rond de dertig jaar.

“Goedemiddag”, zegt de oudere man in zeer gebrekkig Nederlands. “Is dit de boot die te koop staat?”

“Ja hoor, dit is hem”, zeg ik en ik bedenk dat hij de Australiër zal zijn. “Lusten jullie koffie?” vraagt Willy

“Lekker, alstublieft”, zegt de jongere man.

“ja”, zegt de oudere man. “Ik heb hem meegenomen om te vertalen en hij heeft ook een beetje verstand van boten.”

“Prima, dat is verstandig” zeg ik.

Nadat we de koffie op hebben, stel ik voor om een rondje door de boot te lopen. Aan de blik van de man, toen hij de boot aan de buitenkant snel bekeek, kon ik al merken dat hij enthousiast is.

Als het interieur overeenkomt met zijn smaak zal hij helemaal uit zijn dak gaan bij het zien er van, schat ik zo.

We lopen naar binnen en zijn eerste reactie is: “wauw!” Het is hem aan te zien dat het hem verheugt wat hij ziet. We lopen een rondje, en met hulp van de jongere man als vertaler leg ik uit waar onder andere de watertank, dieseltank en warmwater boiler zitten, waar de kranen, afvoeren en afsluiters zitten en waar deze voor dienen. Daarna besluiten we een stukje te gaan varen. De proefvaart verloopt ook gunstig, terwijl ik de technische vragen van de jongere man beantwoord.

Terwijl ik zo om me heen kijk voel ik wel kort een bepaald gevoel van: dit kan straks niet meer. Het duurt maar kort, want direct geeft Vader me te kennen wat er tegenover staat. Wat Hij er voor in de plaats heeft gegeven en wat Hij nog gaat geven. En bovenal die onbeschrijflijke vreugde erin.

Bij de ligplaats aangekomen, uiten de mannen dat ze enthousiast zijn over de boot. Over de prijs hadden ze het niet. Wellicht had Joop, de bemiddelaar, hen op het hart gedrukt niet met mij over de prijs te onderhandelen.

“Nou bedankt, fijn dat we mochten kijken en konden varen met uw boot. We laten aan Joop weten of we tot de koop overgaan”, sprak de Australiër in gebrekkig Nederlands.

Ik gaf hem de hand en zei: “Prima, ik hoor het dan wel weer van Joop, fijn dat jullie er waren en wel thuis.”

Mijn vrouw en ik ruimen de boot op, doen even de vaat en gaan weer naar huis.

“Ik ben benieuwd wat er gaat gebeuren”, zegt Willy, terwijl we rustig huiswaarts rijden.

“Ik ook, maar ik kan het wel overgeven. Ik heb niet de

gedachte van: dat of dat moet hij opbrengen. We hebben het bij Vader gebracht en we mogen het ook bij Hem laten.”

“Mooi is dat hé”, zegt Willy, “dat we ons daar geen zorgen om hoeven maken. Wat moeten we zonder God?”

Training Den Helder

De training voor ‘sea-survival’ start om 8.30 uur, dus ik moeten op tijd (zeg maar: best vroeg) vertrekken. Het is nog wel een eindje rijden, van Veenendaal naar Den Helder.

Men verwelkomt ons, het voltallige personeel, vriendelijk.

Er wordt ons het één en ander vertelt omtrent de veiligheid en wat we nodig hebben om veilig offshore te kunnen werken.

“Achter die blauwe deur, mannen”, zegt de cursusleider naar rechts wijzend, “kunnen jullie een waterdichte overall uitzoeken en aantrekken. Zoek de juiste pasvorm, hij moet netjes om je lichaam aansluiten om het beste resultaat te geven en je lichaamswarmte vast te houden.”

Nadat we ons omgekleed hebben, staan we klaar om een nood-/reddingsprogramma in het water af te werken.

Het is lekker rustig, we zijn met z’n zessen. We komen bij een groot bassin, met in het midden een overdekt reddingsvlot. Het is de bedoeling dat we vanaf een bepaalde hoogte in het water springen, daarna moeten we zo snel mogelijk bij het vlot komen en erin klimmen. Door het waterdichte, stugge pak dat we dragen valt het niet echt mee. Het gaat ook moeizaam door de hoge luchtkussens.

De eersten die er zijn hebben het nog zwaarder, want van hen wordt verwacht dat ze, nadat ze er zelf ingeklimmen zijn, hun lotgenoten helpen. Doordat de bodem niet star is, gaat deze op en neer tijdens het naar binnen klimmen van iemand. Een heftige operatie. Vermoeiend, maar wel erg leuk en gezellig.

Daarna mogen we ons vanaf een stelling in het water, met een touw naar beneden werken. Dat is om te ervaren hoe het is om van een schip af te komen in een noodsituatie.

Het is wel interessant een indruk te krijgen hoe het zou kunnen gaan, wanneer er paniek op het water zou zijn.

Hierna gaan we naar buiten en we zouden van een hoge kade moeten springen. Maar door de weersomstandigheden kan het

niet doorgaan. Dit om de veiligheid in acht te nemen.

We gaan in een snelle rubberen motorboot de zee op. Twee dikke buitenboordmotoren met een ongekeerde stuwkracht brengen ons een stuk op zee. Ik geniet met volle teugen en dank God voor hetgeen ik hier mag meemaken. Is dit een onderdeel van mijn werk? In een boot met een gang van 100 km per uur over het water? Door de snelheid verlaten de tranen van vreugde en dankbaarheid mijn ogen vanuit de buitenste ooghoeken. Door de snelheid hebben ze geen mogelijkheid om over mijn wangen te lopen.

De boot stopt en de schipper beveelt ons om uit de boot te springen en naar de dichtstbijzijnde boei te zwemmen. Het water is best koud, maar we merken er niet veel van door de pakken die we dragen. We zwemmen naar de boei en proberen erop te klimmen, terwijl de boot met hoge snelheid voorbij komt om zo hoog mogelijke golven te maken. De schipper heeft er duidelijk vermaak in om het ons zo lastig mogelijk te maken.

Als er iets is dat niet stabiel is in het water, is het wel een boei. En dan ook nog erop klimmen in de golven, is best wel een uitdaging. Als iedereen op de boei zit mogen we er weer af, en we verzamelen een eindje verderop in het water.

Het is de bedoeling om zo dicht mogelijk bij elkaar te blijven, om elkaars warmte te benutten. Eén in het midden, en de andere vijf er strak omheen als één kluit. En om de paar minuten wisselen. Het is duidelijk te merken dat je het warmer krijgt. Leuk om te doen, maar je moet wel opletten met watertrappen; je trapt snel tegen de benen van de ander. Dat kan ook haast niet anders, als je zo dicht op elkaar zit.

De schipper vermaakt zich duidelijk ook weer. Hij komt weer een paar golven maken door met de boot snel en strak langs ons op te varen. Na een tijdje zwemmen we weer naar de boot en we gaan weer op weg naar het trainingscentrum.

De volgende training is werken op hoogte. Het is veel klimmen met een valbeveiliging aan. Een bewusteloze collega naar beneden brengen is ook een onderdeel van werken op hoogte. Dat valt niet echt mee en heeft wel wat behendigheid nodig. We trainen dan ook een hele dag. Daarna komt de training 'first aid': een uitgebreide EHBO training over het redden van mensen op hoogte, zeer interessant.

De trainingen zitten er weer op en we begeven ons naar huis. Daar kunnen we ons voorbereiden op morgen, als we naar Denemarken gaan om daar drie dagen lang trainingen te volgen.

Training Denemarken

Het is een lange reis. Het lijkt nog langer te duren, doordat ik me verre van gemakkelijk voel. Harde muziek, schuine moppen en veel gelach vullen de tijd.

Naar mijn verzoek om de muziek zachter te zetten wordt geluisterd en het wordt iets beter. Toch ben ik superblij wanneer we in Grena aangekomen zijn.

We spreken af om te douchen en dan gezamenlijk te gaan eten. Ik ga naar mijn kamer en bid direct tot Vader: “Vader, U was erbij tijdens de reis hier naartoe. U weet hoe het verliep, wilt U mij helpen. Wilt u geven dat het draaglijk wordt voor U en voor mij tijdens het werken met deze mensen? U hebt op zo’n bijzondere manier voor alles gezorgd, maar dit hoort er toch niet bij? Wees met hen Vader, en ook met mij, zodat ik ook over U mag vertellen.”

Ik bekijk de hotelkamer op mijn gemak. Het is een beetje gedateerd maar het ziet er netjes en schoon uit. Na een lekkere warme douche ga ik naar de afgesproken plaats waar al een paar collega's zitten te wachten.

Het is nog geen tijd en ik loop nog even naar buiten. Terwijl ik naar buiten loop komt een collega, Ruud, achter me aan en zegt: “Ik loop even met je mee.”

“Oké, gezellig,” zeg ik. Buiten aangekomen vraagt hij aan me: “je vond het niet fijn hé, in de auto hier naartoe?”

“Nee, niet bepaald.”

“Ik had het in de gaten en vond het rot voor je. Ik heb tegen de andere jongens gezegd dat het niet goed was wat we deden, en ik heb ook gezegd dat we er in de toekomst rekening mee moeten houden.”

Ik ben verbaasd en zeg: “Bedankt Ruud, maar weet je wat nu zo bijzonder is? Ik heb God gevraagd mij te helpen omdat ik het zo lastig vind om op deze manier met jullie samen te

werken. En nu gebruikt Hij jou om het op te lossen, is dat niet bijzonder?"

"Zeker is dat bijzonder, vooral als je zo met God kan leven."

"Maar dat kan voor jou ook", zeg ik, "God wil met jou ook zo'n leven, dan heb je het beter dan nu."

"Ja, maar mijn leven is goed genoeg, ik heb alles wat ik wil."

"Maar straks dan, als je komt te sterven?"

"O dat zien we dan wel, zo ver is het nog niet."

"Dat weet je niet, het kan maar zo."

"Nee joh, ik ben nog jong en fit, kom gaan we weer naar binnen."

Ruud kapt duidelijk het gesprek af. We gaan naar binnen en nemen plaats aan een grote tafel.

Ik ben Vader zo dankbaar dat Hij mijn gebed verhoorde en Ruud er voor gebruikte. Zo zie je maar weer dat God je nooit laat staan wanneer je Hem raadpleegt ter ere van Hemzelf.

Een ieder bestelde wat hij wenste en na een tijdje werd het eten geserveerd. Ik dank Vader voor het eten en de zegen die Hij over het eten gegeven heeft. Als ik mijn ogen open, zie ik tot mijn verbazing dat de anderen wachten tot ik klaar ben met danken en elkaar een smakelijk eten wensen.

Na het eten gaat een ieder zijn eigen gang en we zien elkaar de volgende morgen weer op de afgesproken tijd, om de trainingen te vervolgen.

De trainingen gaan voornamelijk over het werken op de windturbines, uiteraard over de kranen zelf, en hoe te handelen in noodsituaties. Ook gaat het over het overstappen van de boot op de turbine en andersom. En niet te vergeten de veiligheidsregels, want daaraan worden hoge eisen gesteld. Zo moeten we bijvoorbeeld weten wanneer de golfhoogte te groot is om veilig te kunnen varen en te kunnen overstappen vanaf de boot op de turbine. Al met al neemt het wel drie dagen in beslag.

We gaan eerst naar het hoofdkantoor van de eigenaar van het turbinepark. Als we de auto parkeren krijgen we al een reprimande, want deze moet achteruit voor het pand geparkeerd worden. Wij deden het vooruit. Dit kan tijd kosten en chaos brengen in een noodsituatie. Als de auto achteruit geparkeerd staat, kan men direct weggrijden wanneer er een noodsituatie is. Zo wordt de eerste veiligheidsregel ons al gepresenteerd.

Na een vermoeiende dag met veel informatie gaan we naar het hotel. Het was vooral ook vermoeiend omdat het in het Engels was, wat ik niet zo best kan.

De volgende dag gaan we met een boot vanaf Grena naar een windturbine op zee. De turbine staat 20 kilometer vanuit het vaste land. Dat is de minimum afstand, in verband met horizonvervuiling, zoals men dat noemt als je obstakels ziet vanaf het vaste land. De windturbines zijn ook nauwelijks te zien bij helder weer en al helemaal niet als je niet weet waar ze ongeveer staan.

Het is een mooie bootreis. Ik verwonder me over Vader, dat Hij me dit werk gegeven heeft. Varen is mijn passie en nu mag ik het elke dag doen, het is een onderdeel van mijn werk. Ik zie het als tegemoetkoming omdat ik mijn eigen boot voor Hem weggedaan heb. Hoe bijzonder is onze God.

Als we bij de turbine aangekomen zijn, mogen we oefenen met het overstappen van de boot op de ladder van het platform van de turbine. Het is een bepaalde behendigheid die je je eigen moet maken, rekening houdend met het op en neer gaan van de boot. We komen via de lange trap op het platform aan, en daar sta je dan. Een geweldig uitzicht word ik gewaar. Midden op zee, rondom mij water, met de zon in de verte en rondvliegende meeuwen. Met tranen van vreugde dank ik Vader opnieuw, met het besef Wie Hij is en wat Hij doet.

We doen wat veiligheidshandelingen, zoals een bewusteloze collega naar beneden in de boot brengen. Ook bekijken we de reddingsmiddelen die in de turbine aanwezig zijn en hoe we er mee moeten omgaan in noodsituaties. Er is een noodpakket aanwezig voor als het weer zodanig is, dat er geen boot kan komen, zodat men een aantal dagen normaal kan overleven. Er is een chemisch toilet, lang houdbaar voedsel en snoep, een kaartspel, slaapzakken en nog wat meer om te overleven en de tijd door te komen. De tijd gaat snel en we maken ons weer gereed om naar het vaste land en ons hotel te gaan. Na ongeveer drie kwartier zijn we weer aan land.

In het hotel aangekomen stelt John, de manager, voor dat hij over een week met mij wil beginnen met het werken in Denemarken. Ik ga akkoord met het voorstel en de andere jongens ook. Ik heb er wel zin in, om twee weken hier te vertoeven, veel te leren en ervaring op te doen.

Twee weken werken en dan twee weken thuis, is een mooie combinatie van werktijden. Als we alle trainingen afgerond hebben gaan we weer naar huis. De terugreis verloopt beduidend beter dan de heenreis, ik dank Vader voor Zijn aanwezigheid en hulp.

Medische keuring

Voordat we echt aan het werk kunnen, moet er eerst een medische keuring plaatsvinden. Ik heb het vragenformulier inmiddels binnen gekregen. Er worden nogal wat vragen gesteld, ook omdat het gaat om offshore werkzaamheden. Daardoor is deze keuring strenger. Wanneer er problemen zijn, moet er wellicht een helikopter bij komen. Misschien moet men ook wel de turbine stil zetten en die kosten heeft men liever niet.

Er zijn vragen waar ik moeilijk een antwoord op weet. De vraag op zich is niet moeilijk, maar er wordt gevraagd of ik weleens last van mijn rug heb, of in het verleden gehad heb. Ik had het in het verleden heel veel, maar nu heel soms. Maar deze optie staat er niet bij, het is ja of nee. Als ik 'ja' invul, is het direct afgelopen, denk ik. En als ik 'nee' invul, ben ik niet eerlijk. Zo zijn er wel meer vragen waar ik niet op weet te antwoorden. Heb ik een dilemma? Nee hoor, Vader heeft mij op deze weg gebracht, zou dit voor Hem onvoorzien zijn? Nee, Hij wist dat dit zou komen en Hij gaat het sturen zoals Hij het wil.

Ik vraag: "Vader wat moet ik hiermee? U weet wat er gaande is en U bent op alles voorbereid, U komt niet voor verrassingen te staan. U heeft Uw plan gereed. Wilt U mij kenbaar maken wat ik moet doen?"

Even later komt er in mij op om bij deze vragen geen antwoord te geven, maar een vraagteken te zetten. Als de bedrijfsarts ze dan tegenkomt begint hij er vanzelf over, en kan ik hem gewoon vertellen hoe het werkelijk is.

Na de vragenlijst afgewerkt te hebben, heb ik wel zes vraagtekens gezet. Ik ben dan ook reuzebenieuwd hoe dit zal aflopen.

De dag van de medische keuring is maandag. Het is in de

buurt, dus we gaan op eigen gelegenheid. Bij de bedrijfsarts aangekomen zitten er al twee collega's te wachten. De één is in afwachting van de uitslag en de ander wacht om gekeurd te kunnen worden. Ruud, degene waarmee ik in Grena in gesprek was over de autorit, klaagde over de longtest. Hij viel bijna flauw. “Man”, zei hij, “je moet heel veel ademen en dan zo ver mogelijk uitademen. Ik werd duizelig en dacht dat ik van de stoel viel, niet te geloven! En dat moest drie keer.”

“Ik weet wel dat je een watje bent”, zei ik plagend.

“Je komt er straks wel achter, als je aan de beurt bent”, gaf hij terug.

Het boeide me niet. Ik was meer benieuwd hoe de arts op mijn vraagtekens reageerde. Hoe Vader dit bedacht had.

Een poosje later klinkt het: “Meneer van Tuil, u mag verder komen.” De woorden rukken mij uit mijn gedachten en ik zie een goedgeklede dame van middelbare leeftijd voor me staan. “Goedemorgen, ik ga met u mee”, zeg ik. Ze brengt me naar een mannelijke arts, strak in het pak. Hij heeft ietwat een norske uitdrukking, maar het doet niets van zijn persoonlijkheid af en hij komt redelijk sympathiek over. Het bureau waar hij aan zit heeft een simpele maar toch robuuste uitstraling.

We stellen onszelf aan elkaar voor en ik geef hem de bewuste vragenlijst. Hij begint rustig bij het begin. Op de eerste pagina staan geen vraagtekens. Hij bekijkt zo te zien aandachtig de antwoorden die ik ingevuld heb en vraagt daar het een en ander over. Vol verwachting wacht ik op het moment dat hij de vraagtekens op de volgende pagina ziet en er over begint. Aandachtig slaat hij om naar de volgende pagina. Een korte blik. Hij zegt niets en kijkt alweer naar de volgende pagina en zegt: “Prima, nu mag u naar de assistente voor de afname van bloed en urine, de gehoor- en zichttest en daarna naar de longverpleegkundige voor een longtest.” Ik ben sprakeloos. Hij zegt niets over die vraagtekens! Heeft hij ze wel gezien? Het is duidelijk dat God niet wil dat de arts erover begint. Liet Hij de

arts de vraagtekens niet zien, maakte God de arts daar blind voor? Wat zag hij dan wel? Ik weet het tot op heden nog niet, maar ik weet wel dat God alles stuurt en de complete leiding neemt. Hoe wonderlijk is dat.

De rest van de keuring verliep goed en de uitslag was dan ook positief. Ik dankte Vader voor het verloop van de keuring en Zijn bijzondere aanwezigheid en leiding.

Aan het werk

De rest van de week vermaken we ons met het uitzoeken en aanschaffen van gereedschap. Drie kisten moeten we samenstellen: één kist per twee man. We gaan altijd met twee man op pad. Ook moet in de auto's een schot en schappen gemaakt worden. Zo krijgen we de week wel vol. Maandag ga ik met de manager als eerste koppel naar Denemarken.

De zondag vooraf zeg ik tegen Willy: “Morgen gaat het gebeuren. Dan ben ik twee weken weg en heb je het rijk alleen, hoe vind je dat?”

“Dat zal wel even wennen zijn”, zegt ze.

“Dat zal het zeker. Maar als je beseft dat Vader tot nu toe alles geleid heeft, en dat ook de komende tijd zal doen, zal Hij niet nalaten voor jou te zorgen, toch? Als we daarop vertrouwen komt het allemaal goed.”

“Zeker”, zegt ze. “Dat vertrouwen hebben we.”

We vertrekken richting Grena. John is een rustige rijder en we doen er dan ook al gauw zeven uur over. Bijzonder is Denemarken niet. Althans, niet in de omgeving waar wij zitten. Het is een vrij vlak land zonder imposante bergen. De reis is daarom ook niet bijzonder te noemen.

Aangekomen, begeven we ons naar de gereserveerde hotelkamers en bespreken ondertussen de tijd wanneer we gaan eten. We spreken een uurtje later af, zodat we ons eerst wat kunnen opknappen. We eten, en bespreken hoe we het werk morgenochtend gaan aanvangen.

De volgende ochtend gaan we ons eerst melden op het kantoor van onze opdrachtgever. We moeten daar informatie inwinnen, over hoe het gesteld is met de wind en de golfhoogte, en welke boot we moeten nemen. Ook laten wij de opdrachtgever weten

welke werkzaamheden we willen gaan doen en of het uitkomt met andere mensen die wellicht ook op de turbine zijn waar wij ook op willen, zodat we elkaar niet in de weg lopen. We zoeken naar een boot met de naam van (één van) de grootste energiemaatschappijen van Denemarken. Na hem gevonden te hebben nemen we plaats in de boot en een paar minuten later gaan we op weg naar de turbines die 20 kilometer uit de kust staan. De motoren brullen. Geen wonder, ze moeten rond de 170 ton aan gewicht op een snelheid van 35 km/u brengen. Daar is veel vermogen voor nodig, meer dan op de weg.

Ik verwonder me over Vader. Dat Hij er voor gezorgd heeft dat ik dit werk mag doen. Varen op een boot op zee, wat onderdeel uitmaakt van mijn werk, is toch wel heel bijzonder. Ik kan er niet over uit en ik kan Vader niet genoeg bedanken dat ik hier ben. Hij vult me met Zijn liefde. Het is niet te omschrijven hoe blij ik ben dat Vader naar me omziet. Dat Hij dit doet omdat ik mijn boot voor Hem opgaf. Het feit dat Vader dit doet, verheugt me nog meer dan hier op de boot te zijn.

Na ongeveer drie kwartier varen worden er eerst een paar andere mensen op turbines gebracht. En na nog eens een paar minuten varen mogen wij van de boot op de turbine stappen, waar we ongeveer twee uur nodig hebben om de kraan elektrisch aan te sluiten. Het gaat om de verbinding van de schakelkast vanuit de turbine, via de zogeheten junctionbox, naar de kraan. Na een paar uur kunnen we de kraan testen, maar alleen op de werking. De veilige bruikbaarheid, de automatische stops, belastbaarheid en afstelling van het maximum gewicht komt later.

Na de uitgevoerde test zijn we klaar om naar de volgende turbine te gaan. We pakken ons gereedschap in, trekken onze klimgordel aan en bellen naar de schipper met de vraag of hij ons komt ophalen en naar de volgende turbine wil brengen.

Met de wachttijden erbij doen we zo drie kranen op een dag. Wachtend op de boot kijk ik zo vanaf de turbine de zee over en zie Vaders almacht voor me. Onbegrijpelijk dat Hij dit gemaakt heeft. Terwijl ik dit bedenk zie ik de boot die ons komt halen al aankomen. We klimmen aan boord en gaan naar de volgende turbine.

Zo brengen we twee weken de dagen door op zee. 's Avonds doen we de administratie, we snookeren een beetje en tafeltennissen wat. John leert mij snookeren en ik leer John tafeltennissen. Zes dagen werken we en 's zondags doen we geen werk.

“Zal ik morgen een kerk met je gaan zoeken?” zegt John ineens terwijl we aan het snookeren zijn.

“Dat is wel heel lief van je”, zeg ik, “maar de taal maakt dat ik het toch niet versta. Engels is voor mij best wel lastig en Deens versta ik al helemaal niet.”

“Nee, dat is zo”, zegt John.

“Maar wel bijzonder dat je eraan denkt en het wil doen, nogmaals bedankt.”

“Graag gedaan”, zegt John.

De tweede week van de shift verloopt ongeveer net als de eerste. De tijd gaat snel en er zijn zo weer een paar weken voorbij. We vertrekken vroeg terug naar Nederland, om een beetje op tijd thuis te zijn.

Thuis aangekomen is het verheugend Willy weer te zien. Best wel lang, zo ineens twee weken zonder elkaar. Maar nu ben ik twee weken thuis en zijn we dus veel bij elkaar.

Onenigheid

Na twee weken thuis te zijn geweest, is de tijd van werken weer bijna aangebroken. Deze keer ga ik met Robin samen naar Grena in Denemarken.

Robin is een jonge man van 24 jaar en hij woont nog bij zijn moeder. Ik bel hem op en vraag hem: “Zullen we morgen om zes uur op de zaak zijn, en dan kwart over zes vertrekken?”

“Ja is goed, dan zie ik je op de zaak”, antwoordt hij.

Enkele minuten voor zes arriveer ik de volgende morgen op de zaak. Na een korte tijd is Robin er ook en we overleggen wat er nog mee moet. We besluiten dat ik het eerste deel zal rijden en daarna zal hij rijden. Ik sluit het pand af en we vertrekken.

“O”, zegt Robin, “kun je even langs mijn huis rijden? Ik ben mijn tas vergeten.”

“Zeker, dat is geen probleem.”

We komen bij zijn huis aan en hij vraagt me even mee naar binnen te gaan. Ik stem toe en ontmoet zijn moeder. Ze is een vrij kleine vrouw met een opgewekte blik en heldere ogen. Ze is rond de vijfenzestig, schat ik zo. “Dag mevrouw”, zeg ik en schud haar de hand. “Hoe is het met u?”

“Goed hoor en met u?”

“Zegt u maar ‘jij’ hoor, maar mij gaat het prima”

“Jullie gaan een poosje naar Denemarken?”

“Ja en ik neem uw zoon mee. Vindt u het lastig dat hij twee weken weg gaat?”

“Ja, ik mis hem altijd wel een beetje, want hij doet veel voor me.”

“Dan probeert u het op te sparen voor als hij terugkomt, dan heeft hij tijd zat.”

“Kom we gaan”, zegt Robin, “nu ga je zulke rare dingen zeggen.”

We zeggen zijn moeder gedag en gaan op weg naar

Denemarken en wel naar de havenplaats Grena. Het is weer een flinke rit en we zijn weer blij als Duitsland bereikt is. Daar mag je op veel plekken zo hard rijden als het verkeer het toelaat. Dat schiet wel op en het is ook niet zo saai. Mijn ervaring is: hoe harder ik rij, hoe meer aandacht op de weg nodig is.

Na een aantal uurtjes arriveren we bij 'ons' hotel en checken we in. We spreken af om na een uurtje elkaar weer te ontmoeten om ergens te gaan eten.

Het eten heeft ons goed gesmaakt en we spreken af de volgende morgen om zes uur te ontbijten.

De volgende morgen, gaan we na het ontbijt eerst langs onze container en pakken de gereedschappen die we nodig hebben. Daarna gaan we langs kantoor. We vertellen wat we gaan doen en dat we geen boot nodig hebben. We gaan namelijk een kraan in werking stellen, die op de kade staat en bedoeld is voor trainingsdoeleinden. Hij is al wel bekabeld, maar nu moeten we hem ijken en gebruiksklaar maken.

“Prima”, zegt de man op kantoor en hij reikt ons een walkietalkie aan. “Werkse en een fijne dag verder.”

“Dank u, u ook”, zeggen wij in koor. De walkietalkie is nodig om contact met kantoor en de boot te kunnen hebben, want mobiele telefoons werken niet op zee.

Normaal gaan we lopend van kantoor naar de haven, maar nu we aan wal blijven en een lompe en zware waterzak mee moeten nemen om de kraan te ijken, gaan we met de auto.

Onze werkzaamheden verlopen goed, totdat tijdens het ijken en het hijsen de kraan steeds in storing gaat. Zodra het gewicht in de kraan boven de twee ton is, zoveel mag hij tillen, gaat hij in de beveiliging en stopt de kraan met hijsen. Maar nu doet hij het na een paar seconden al. Bij achthonderd kilo en dat is niet de bedoeling. Noormaal gesproken is dit met parameters goed

in te stellen, maar nu is het instelgebied veel te klein en komen we dus niet aan de waardes.

“Wat nu?” zegt Robin.

“We gaan dingen uitsluiten. Ik stel voor dat we het opgenomen vermogen van de motor tijdens het hijsen meten, want het hijsrelais valt uit wanneer het vermogen te hoog wordt. Hoe hoger de belasting des te hoger het vermogen dat de motor vraagt.”

“Oké, gaan we dat doen.”

“Zal ik meten en jij de kraan bedienen? Het moet snel gebeuren, we hebben maar een paar seconden en jij bent niet zo snel.”

Hoofdschuddend kijkt hij me aan en zegt: “Nou, pak die meter dan, die had je al lang kunnen hebben, ik sta hier maar te wachten.”

“Als je zo ongeduldig bent had je hem ook voor mij kunnen pakken.”

“Doe nu maar, anders smijt ik je over die reling.”

“Ja ja, wie wou je daarvoor inschakelen dan? Er is niemand in de buurt die dat kan, want moet er moet dan wel een kerel komen en geen watje zoals jij.”

“Daag me niet uit, want je krijgt er spijt van.”

“O ja, eh mijnheer Robin, zullen we nu dan maar de motor doormeten?”

“Juist, zo wil ik het horen.”, zegt hij.

Ik sluit de meter aan en Robin staat in de houding om de kraan te bedienen.

“Als ik 'ja' zeg dan hijs jij de kraan, en lees ik de meter af, oké?”

“Ja is goed.”

Op het moment dat ik ‘ja’ zeg, lees ik ook gelijk de meter af.

“Nou, dat is lang niet het vermogen wat op het typeplaatje staat.”

“Nog een keer doen, Robin?”

We herhalen de procedure en meten hetzelfde resultaat.

“De motor is het in ieder geval niet. Volgens mij is het het hijsrelais”, zeg ik.

“Nee ik geloof niet dat het hijsrelais kapot is, het is een nieuw relais.”

“Ja, de hele kraan is nieuw, zo'n relais kan toch altijd kapot gaan, een foutje in de fabricage ofzo.”

“Volgens mij is de regelunit kapot. Laten we die eens uitwisselen. Ik ga in de container kijken of er één ligt.”

“Breng dan voor de zekerheid een ander relais mee”, zeg ik.

“Oké, doe ik.”

Na 10 minuten is Robin weer terug. “Hier heb ik een nieuwe unit, maar een relais kan ik niet vinden. Die hebben we denk ik niet meer nieuw liggen.”

“Oké, laten we die unit dan maar proberen, hoewel ik niet geloof dat die de storing geeft.”

“Volgens mij wel”, zegt Robin en hij knielt voor de kast binnen in de turbine waar de unit gemonteerd is. “Ik zal hem wel even uitwisselen, daarna hijst hij weer als een zonnetje.”

“Ik geloof er niets van.”

Na enige tijd zit de nieuwe unit erin en gaan we de kraan opnieuw testen. Robin bedient de kraan en ja hoor, bij ongeveer 800 kilo slaat de kraan weer uit.

“Probeer maar of je hem kunt bijstellen, misschien zit hij in het midden of in het begin van het bereik”, zeg ik.

“Nee, daar zit geen ruimte meer in, hij is al aan het eind.”

“Dus toch het relais.”

“Nee, ik denk dat de kabel dan niet goed is”, zegt Robin.

“De kabel, wat kan daar nu mis mee zijn? Alles werkt, behalve de hijsbeveiliging.”

“Het kan niet anders, want volgens mij ligt het niet aan het relais en dan blijft er niets anders over.”

“Ben jij nu zo eigenwijs, of ben ik het?”

“Jij denk ik”, zegt Robin.

“Laten we hem dan maar meten, dan zul je zien dat die niets mankeert. Ga jij maar in de turbine, dan zal ik buiten bij de junctionbox de kabels verbinden, zodat jij de weerstand kunt meten.”

Na een tijdje meten komen we erachter dat de kabel in orde is. Ik had ook niet anders verwacht. Ik noem het niet meer en ga er verder ook niet meer op in. Ik zeg tegen Robin: “En nu?”

“Ik weet het niet meer, ik zal Jack wel bellen misschien dat hij weet wat het nog zou kunnen zijn.”

”Daar ga je Jack toch niet voor bellen, we hebben nog niet eens alles uitgesloten.”

“Ik zou niet weten wat het nog zou kunnen zijn, dat relais is volgens mij goed.”

“Volgens mij niet, we hebben het nog niet uit kunnen sluiten maar het relais is, gezien alles wat we gecontroleerd hebben, niet goed”.

“Het is tijd om naar het hotel te gaan, morgen gaan we weer verder”, zegt Robin.

“Prima, doen we.”

We pakken de spullen weer in de auto en begeven ons naar het kantoor om ons af te melden. Daarna gaan we naar het hotel om ons op te knappen, om vervolgens een plekje te zoeken om te gaan eten. In het hotel kunnen we alleen in het weekend dineren.

“Wat zullen we doen”, vraag ik Robin, “een snelle hap of uitgebreid op ons gemak?” Robin wil uitgebreid eten en ik stem er mee in. Echt fijn vind ik het niet na wat er vanmiddag is gebeurd. Ik had eigenlijk liever een snelle hap gedaan. Ik merk het ook aan Robin. Na het eten gaan we weer naar het hotel en wensen elkaar een fijne avond.

Ik laat me vermoeid in de stoel vallen en voel me in het geheel niet op mijn gemak. “Vader U was er bij vandaag, U weet wat er gebeurde. Wilt U vergeven wat er fout ging en Robin

zegenen en aanraken, zodat hij zich tot U wendt. Wilt U ook mij te kennen geven wat het probleem met de kraan is. Als het toch het relais is wilt U het me dan kenbaar maken. Maar ook als het wat anders is, wat ik over het hoofd zie. Dank U wel daarvoor. Amen.”

Ik voel me al wat beter op mijn gemak, doe de dagelijkse administratie en verder vul ik de avond met wat lezen en schrijven. Naarmate de tijd vordert, die gaat altijd zo snel tijdens het lezen en schrijven, is het ook zo weer tijd om naar bed te gaan. Ik zie wel een beetje tegen morgen op, als ik bedenk hoe het vandaag ging. Ik breng het, voor het slapen gaan, bij God. Ik krijg weer meer rust, en ook meer vertrouwen dat het toch het relais is wat de kraan stoort.

De volgen de morgen ontmoeten Robin en ik elkaar weer tijdens het ontbijt in de eetzaal van het hotel. “We gaan de kabel op de trainingsturbine vervangen”, zegt hij.

“Kabel vervangen, hoezo?”

“Ik heb gisteravond Jack gebeld en hij stelde voor de kabel te vervangen.”

“Wat een flauwekul, daar werk ik niet aan mee, ik ga straks zelf Jack wel bellen.”

Na het ontbijt gaan we weer naar kantoor om ons te melden, en we rijden direct naar de turbine op de wal. We laden onze gereedschappen weer uit en terwijl Robin aanstalten maakt om de kabel te vervangen, ga ik eerst een telefoontje met Jack doen.

“Met Jack, goedemorgen.”

“Hoi Jack. met Teus. Heb jij Robin gesproken over die storing van die kraan op de trainingsturbine?”

“Ja, ik heb Robin gesproken over de kraan die niet wilde hijsen.”

”Heb jij gezegd dat de kabel vervangen moest worden?”

“Ja dat heb ik gezegd, omdat hij zei dat er geen andere mogelijkheid meer was.”

”Nou, volgens mij is het relais het probleem, dat is de enige mogelijkheid nog.”

”Volgens Robin was dat het niet.”

“Dat kan hij niet weten, want dat is nog niet uitgesloten. Dat kunnen we pas als we er één hebben.”

Ondertussen was Robin bezig de kabel te vervangen.

“Ga morgen dan maar naar één van de kranen op zee en haal er een relais er uit om te testen. Dan weet je het zeker”, zegt Jack.

“Oké dat doen we. Bedankt en een fijne dag verder.”

“Je kunt stoppen Robin, zet alles maar weer vast. We doen niets aan de kabel, morgen gaan we op zee een relais halen om hier te testen.”

Robin was hier duidelijk niet blij mee. Hij zei niets maar zijn houding en het gooien met gereedschap zei des te meer.

“Hier kunnen we vandaag niet veel meer doen. We kunnen dan wel in de container het één en ander opruimen en ordenen.”

Zo vermaken we ons een tijdje in het zogenaamde magazijn, maar we zijn zo klaar en we zijn het al snel zat om de tijd een beetje te zitten doden. “Zullen we naar het hotel gaan en dan een halve verlofdag schrijven? Hier is ook niets meer te beleven.”

“Ja is goed hoor”, stem ik in. Het lijkt of Robin een beetje bijdraait. “Dan rijden we nu naar het hotel en zien we elkaar weer om zes uur, is dat een mooie tijd?”

“Ja hoor is prima”, zei Robin. Het stoeve gaat er al wat af en bij het hotel aangekomen is er eigenlijk al niets meer aan de hand.

De volgende morgen melden we op kantoor dat we een boot nodig hebben om een aantal kranen op turbines te ijken en in werking te stellen, en om een relais te halen. De beste man

deelt ons mee dat er een boot klaar ligt om over een kwartier te vertrekken, en hij reikt ons de walkietalkie weer toe.

“Prima, bedankt en een fijne dag verder”, zeg ik. We lopen naar de boot, en als we opstappen zien we dat er al een man of vijf aanwezig zijn.

“Goedemorgen, heren.” Niet erg enthousiast zeiden ze ook maar ‘goedemorgen’.

De boot vertrekt en na een viertal turbines zijn wij aan de beurt om op een turbine te klimmen. In een vrij korte tijd hebben we het relais verwijderd. Na het waarschuwen van de boot via de walkietalkie moeten we nog een half uur wachten. Ik vind het geen probleem, want ik kan altijd genieten van het uitzicht vanaf een turbine op zee. Als je dan van je afkijkt zie je de grote uitgestrektheid met golvend water. En daarin zie je de almacht van God. Ja, dan raak je in aanbidding en merk je niet meer wat er in je omgeving gebeurt. Of het water is zo vlak, dat je op vijfendertig meter hoogte de kwallen voorbij ziet drijven.

In de verte zie ik 'onze' boot aankomen en ik wacht, zoals voorgeschreven, totdat hij tegen de turbine staat. Enkele minuten later gaan we naar beneden, de boot op, om richting de volgende turbine te gaan.

Zo doen we een viertal kranen en we roepen de schipper op om weer naar huis te gaan. Na een kwartier zien we hem al van ver aankomen. We doen onze klimgordel om en wachten tot we voelen dat de boot tegen de turbine aan vaart. We zakken rustig af naar beneden. Na een uurtje varen zijn we weer aan wal. Een werkdag is weer verstreken. Ik zie er naar uit wat de volgende dag brengt.

De volgende dag is aangebroken en, zoals de eerste twee dagen na het bezoek aan het kantoor, gaan we weer verder met de zogenaamde trainingsturbine. Als eerste moeten we het hijsrelais demonteren en ik stel voor aan Robin dat ik dat doe.

“Ja best”, zegt Robin. Ondertussen pakt hij het andere relais uit de tas. Ik plaats vervolgens de nieuwe en we gaan kijken wat hij doet.

Aan de ene kant vind ik het best wel spannend, maar aan de andere kant ben ik er van overtuigd dat het goed gaat, omdat Vader me het vertrouwen gaf toen ik erom vroeg.

“Hij zit erop en kunnen hem testen”, zeg ik tegen Robin. “Ik zal de haak aan het gewicht hangen en hijsen, kijk jij hoeveel gewicht het unster aangeeft?”

“Ja, doe ik.”

Voorzichtig trek ik de kabel strak en daarna laat ik het gewicht in de kraan komen. Hij blijft al langer hijsen dan eerder en het gewicht hangt vrij. Het testgewicht is 2500 kilo en het moet er bij 2000 kilo uit gaan.

“We hebben gewonnen, Robin!” roep ik blij. “Nog even afstellen op 2000 kilo en het is voor de bakker.”

Een golf van blijdschap gaat door me heen en ik dank Vader, dat Hij er altijd voor me is als ik op Hem vertrouw.

Zo maken we twee weken vol, met het werken aan de kranen op zee.

Helgoland

Zo ben ik alweer een tijd offshore aan het werk. Het bevalt me bijzonder goed. Er zijn ook veel ontwikkelingen wat werk betreft. We doen nu ook service en onderhoud aan kranen op schepen. Dat is zeker zo leuk als het werken op zee. Je hebt meer met andere mensen te maken en je ziet nog meer van landen en schepen, hoe geweldig is dat. Die schepen fascineren me altijd. Het kan niet beter. Hoe groot is God.

Het is een mooie dag en ik begeef me naar het werk om te horen wat me de komende tijd te wachten staat.

“Er is een nieuw project, jongens”, zegt de manager, “en wij mogen daaraan meewerken.”

Het betreft een 80-tal windturbines, met uiteraard even zoveel kranen, ten noordoosten van Helgoland. Helgoland is een klein eiland dat zich in de Noordzee nabij Duitsland bevindt, en is grotendeels verkeersvrij. Er zijn maar een paar auto's, en fietsen is er verboden. Er zijn ook enkele elektrische voertuigen die als vracht- en pakketvervoer dienst doen. Het is er goedkoop winkelen, want alles is belastingvrij.

“Er staat één groot hotel dat geheel afgehuurd is door een grote windparkexploitant. Alleen de medewerkers van deze exploitant verblijven daar. Daaronder vallen uiteraard ook ingehuurde medewerkers, zoals wij”, vervolgt de manager.

“We vertrekken vanuit hier naar Cuxhaven, en vandaar gaan we met de boot naar Helgoland. Jullie melden je bij de receptie van het hotel en reserveren een kamer voor twee weken. Zolang ben je dus daar, alleen. Na die twee weken wordt je afgelost door een collega die ook weer twee weken blijft. Details volgen nog, tot zover iemand nog vragen?”

“Ja”, zeg ik, “hoe lang is het varen van Cuxhaven naar Helgoland?”

“Ruim twee uur”, zegt hij.

Mooi zo, denk ik bij mezelf, het kan me niet lang genoeg zijn. “Enne, Ruud, jij gaat morgenochtend, en Teus lost jou over twee weken af”, aldus de manager.

Twee weken thuis zijn is best lekker. Ik kan hier en daar op m'n gemak wat dingetjes doen en me bezig houden met de dingen die van Vader zijn. Zo gaan de weken ook weer snel om.

Het is bijna tijd om aanstalten te maken om mijn collega Ruud op Helgoland af te lossen. Ik zie er naar uit. Eerst nog een uurtje of vijf met de auto naar Cuxhaven en daarna een paar uur varen. Daar verheug ik me nu al op.

Het is maandag. Maandag en dinsdag zijn de dagen om elkaar af te lossen. Ik ben vroeg opgestaan om op tijd op Helgoland te zijn. Ik wil een beetje de boel gaan verkennen voordat ik vol aan het werk moet.

Het is vijf uur, tijd om te vertrekken. Ik zal dan, een beetje wachttijd meegerekend, om één á twee uur in de middag aanwezig zijn. Een mooie tijd.

Even controleren of ik alles heb, onder andere de creditcard van de baas. Heel belangrijk en altijd makkelijk om alle kosten, eten en drinken, met deze pas te betalen. Wel een luxe; elke dag uit eten op zijn kosten.

Ik neem afscheid van Willy, zeg haar gedag, wens haar Gods zegen en nabijheid toe en even later ben ik onderweg naar Noord-Duitsland.

Op de weg gaat het allemaal z'n gangetje. Eenmaal over de grens gekomen gaat het sneller, er is op veel plekken geen maximum snelheid en het schiet dan lekker op.

Rond half elf ben ik bij de haven van Cuxhaven waar de boot al klaar ligt. “Hoe laat vertrekt de boot naar Helgoland?” vraag ik aan een knappe jongedame achter het loket.

“Om elf uur, meneer”, antwoordt ze.

”Prima” zeg ik “mag ik dan een ticket van u?”

“Jazeker, wilt u een enkele reis of een retour?”

“Hoe lang is de ticket dan geldig? Want ik ga over twee weken pas weer terug.”

“Een maand, meneer”

“Oké, doe dan maar een retour.”

Ik heb nog voldoende tijd en sluit aan in de rij met mensen die staan te wachten.

Een tijdje later vertrekt de boot. Het is niet een boot waarvan je denkt: ‘dat ziet er geweldig uit.’ De meeste delen zijn denk ik achttien keer overgeschilderd. Zonder afplakband en geschilderd met een stoffer ofzo. Hier en daar heeft de tand des tijds aardig gebotvierd. Maar het doet niets af van het vaarplezier en het feit dat ik op Helgoland kan komen.

Na twee en een half uur varen liggen we voor Helgoland. Ja echt, voor Helgoland.

Ik ben van mening dat we nog een stukje verder moeten, tenzij we de rest moeten zwemmen. Ik sta op, loop naar buiten en zie daar twee mannen staan praten. Het lijkt erop dat ze bij de crew van de boot horen. Wat naderbij gekomen, wordt mijn vermoeden bevestigd. De lucht van dieselolie wijst uit dat ze zich veelal in de omgeving van de motoren bevonden.

“Heren, goedemiddag, kunt u mij vertellen wat er gaande is?”

“Het is laag water en we kunnen niet dichterbij komen”, zegt de oudste van de twee. Een vriendelijk ogende man met een bruin sjekkie op de lip, die naar mijn inschatting een kwartier geleden al uitgegaan is.

“En nu?” vraag ik.

“We moeten nu wachten totdat de kleine bootjes ons komen ophalen.”

“Oké, bedankt”, zeg ik verbaasd.

Ik loop naar de zijkant van de boot waar veel bedrijvigheid is en ik zie dat men de luiken aan het openen is. In de verte zie ik ook dat er al bootjes naar ons onderweg zijn. En ja hoor, even

later gaan ze tegen onze boot liggen. Eerst wordt de bagage overgezet en daarna mogen de passagiers aan boord.

De twee mannen die de passagiers in de kleine bootjes helpen, hebben er een beste kluit aan. Ze moeten de mensen in een bootje helpen dat ongeveer een meter lager ligt.

Voor ik aan de beurt ben, sta ik dat zo in me op te nemen en ik ben verbijsterd over wat er allemaal gaande is. Het lijkt wel een evacuatie in oorlogstijd. De bootjes varen af en aan om toch wel een paar honderd mensen op het eiland te krijgen. Terwijl ik zo sta te kijken zegt één van de mannen: “komt u maar, meneer.” Ik moet me herstellen van mijn gedachten en loop naar de zijuitgang van het schip. Ik klim in het bootje, zodat de mannen hun krachten kunnen bewaren voor mensen die strammer zijn dan ik. Ik ga zitten op een harde bank en even later vertrekt het bootje. Nou ja, bootje, er zit toch wel zo'n 20 á 25 man in. Maar vergeleken met het schip waar ik van af kom, is het wel klein.

Na een kwartiertje varen komen we aan bij de haven van Helgoland. Een eindje verderop zie ik het hotel waar ik moet zijn. Ik loop in die richting en zie veel kleine winkeltjes waar je taxfree kunt shoppen. Midden op het eiland is het best wel dicht bebouwd. Er zijn ook een aantal winkelstraten, het is een stadje op zich.

In het hotel aangekomen begeef ik me naar de receptie en meld me aan bij een volslanke dame van rond de 35 jaar. Een zeer vriendelijke stem wenst me goedemiddag en vraagt van welk bedrijf ik ben. Ze verstrekt me wat informatie en wijst me een kamer.

De kamer is op de derde etage en is te bereiken met een lift of wenteltrap. Die lift is eigenlijk wel welkom na dat gesjouw met die koffer.

De kamer ziet er goed uit, het is schoon en best wel ruim.

Ruimer dan ik eerder weleens meegemaakt heb. Ik zet m'n koffer in de hoek en laat me op het bed vallen, want ik ben best wel moe. Nou, denk ik naar het plafond starend, hier moet ik het dan buiten werktijd twee weken volhouden. Op zich geen probleem, hooguit ga ik verlangen naar mijn vrouwtje thuis. Maar Vader is er bij.

Ik knap me even een beetje op, want straks moet ik met collega Ruud beneden in het restaurant de werkzaamheden evalueren die hij de laatste twee weken gedaan heeft. Iemand van een ander bedrijf, een Duitser, assisteerde Ruud. Die Duitser wordt ook afgelost door een collega en dus krijg ik ook een Duitser als assistent.

De werkzaamheden gaan goed en het werk wat ik moet gaan doen is leuk. Maar er moet wel wat gebeuren voordat we kunnen beginnen.

De volgende morgen sta ik om zes uur op. Om kwart voor zeven moet ik bij de uitgang van het hotel staan. Wanneer iedereen verzameld is, lopen we naar het kantoor. Het is bijna een kwartier lopen, vervoer is er niet. Op het kantoor moeten we laten weten wat we gaan doen en ook horen we daar welke boot we moeten nemen.

Het is een flinke club, ik denk wel zo'n tachtig man. Ieder heeft zijn eigen specialiteit. Sommigen zijn gericht op de turbines, er zijn elektromonteurs, mechanische monteurs en zelfs schilders. Na tien minuten overleg, lopen we richting de boot die klaar licht om ons naar de turbines te brengen. Dat is ook zeker een kwartier lopen. Wandelen is op zich lekker, vooral als de zon lekker schijnt en het uitzicht geweldig mooi is. Maar wanneer je behangen bent met een werkjas, een klimgordel met twee grote haken, een zwemvest, een rugzak en ook nog eens een helm op hebt, wordt het al snel vermoeiend. De vele vogels, het water en de rust maken de wandeling een stuk aangenamer. 's

Winters, als de watertemperatuur lager is dan tien graden, moeten we een overlevingspak aan. Wanneer we dan in het water terechtkomen, kunnen we een kwartier tot een half uur langer in het water blijven voordat we onderkoeld zijn. Maar zo'n pak maakt het wandelen er niet echt gemakkelijker op.

We stappen op de toegewezen boot en laten ons tijdens een twee uur durende reis naar de turbines brengen.

Rond half vijf laten we ons weer terug naar het eiland brengen, waar we langs een andere looproute op een groot kantoor moeten evalueren wat we gedaan hebben. Daarna gaan we weer richting het hotel, wat in totaal ook weer een half uur lopen is.

In het hotel aangekomen neem ik een lekkere douche en ga daarna naar beneden om uitgebreid in het restaurant te dineren. Ik ga tegenover een vooraanstaand figuur zitten. Ik weet dat het één of andere manager is. Ik wens hem smakelijk eten.

Ineens vraagt hij: “Jij bent toch van het bedrijf van die hijskranen?”

“Inderdaad”, zeg ik.

“Zou je een training over de kranen willen geven, zodat iedereen hem kan gebruiken?”

“Dat zou ik wel willen, maar ik ben de Engelse taal niet zo machtig”, zeg ik dus in gebrekkig Engels. “Kan het niet in het Duits? Ik heb een assistent die Duits spreekt en ook de kranen inmiddels wel kent.”

“Nee”, zegt de manager, “het moet wel in het Engels”.

“Ik zal met mijn manager overleggen”, zeg ik.

“Oké, dat is Jack toch?”

“Ja, dat klopt”.

“Ik hoor het wel van je.”

We eten rustig verder en ik bedenk hoe lastig het is een gesprek te voeren als je de taal niet goed beheerst. Ik voel me niet echt op mijn gemak. Gelukkig komt een ander, ook iemand strak in

het pak, naast hem zitten. Tijdens hun gesprek voel ik me al wat beter op mijn gemak. Met Leon, mijn assistent, gaat het Engels spreken wat relaxter, want hij kan het ook niet.

De ene dag genieten we volop van de rust en de zon, en de andere dag moeten we de regen trotseren. Dat is het risico van het vak, zullen we maar zeggen. Er zijn soms zulke rustige dagen, dat de zee volkomen vlak is. Je kunt de kwallen dan voorbij zien drijven, heel bijzonder.

Na een paar dagen vertoeven op het eiland sta ik weer stil bij het feit dat God mij dit werk gegeven heeft. Het blijft bijzonder om elke dag te ervaren dat God voorziet. De telefoon rukt me uit deze gedachte en ik schrik lichtelijk. Als het iemand is van het bedrijf van het turbinepark wordt het lastig. Mijn Engels is namelijk niet zoals het in een behoorlijk telefoon gesprek zou moeten zijn. Oh gelukkig, het is Jack, de nieuwe manager uit Nederland. John heeft de firma verlaten en nu is Jack de nieuwe manager.

“Hoi Teus, hoe gaat ie?”

“Ja best man, en met jou?” vraag ik.

“Ook goed, ik heb een mooi klusje voor je, voor aanstaande maandag.”

“Maandag ben ik nog hier en ik heb toch mijn werk?”

“Ja, maar het is speciaal voor daar waar je nu bent.”

“Zo, en wat is dat dan wel?”

“Nou, het zit zo: de mannen van die andere bedrijven die ook op de turbines werken, willen de kranen kunnen gebruiken en je weet dat dat niet zomaar gaat. Zij moeten een certificaat hebben. Nu is het aan jou de taak om die mannen eigen te maken met de kranen. Jij mag maandag een training geven aan zo'n 40 man.”

“Dat meen je niet! Ik heb er al over gehoord. Ik kan toch niet zo goed Engels, dat weet je toch?”

“Ach, dat lukt jou wel, het is niet zo spectaculair.”

“Dat kun je wel zeggen, maar ik zie het niet zitten. Kan Ruud het de week erop niet doen als hij mij aflost? Hij kan goed Engels.”

“Nee, ze willen het zo snel mogelijk. Gewoon doen man, het lukt best. Ik zal je de presentatie toesturen dan hoef je die niet te maken.”

Mijn gedachten zijn al bij Vader en ik beseft dat ik Zijn hulp heel erg nodig heb. Ik word al wat rustiger en zeg: “Stuur die presentatie dan maar snel toe, dan kijk ik wel of het lukt.”

“Oké, dan stuur ik gelijk een invullijstje mee, die kunnen de deelnemers invullen. Dan hebben we de gegevens voor het certificaat.”

“Oké, ik zie het wel verschijnen”, zeg ik.

Ik wend me tot God en zeg: “Vader, nu krijg ik een opdracht waar ik U heel hard bij nodig heb, wilt U mij helpen? Wilt u mij de Engelse woorden geven om te spreken? U weet dat ik het zelf niet kan en ik weet dat U bij machte bent om mij te helpen. Wilt U mij de rust geven, ook bij het voorbereiden? Dank U wel dat U dat wilt doen.

Na een intensieve voorbereiding waarbij ik veel vreugde ondervond, maar ook wel een gezonde spanning, is de dag van de training aangebroken. Ik heb wel een aantal keren de training voor mezelf gehouden en het verwonderde me hoe het ging, hoe Vader me hielp.

Ik voeg me bij mensen die staan te wachten tot de deur van het gebouw, net naast het gebouw waar we ons 's morgen moeten melden, open gaat.

Als ik zo snel om me heen kijk staat er toch wel tussen de 30 en 40 man. Ik denk: straks zitten al deze mensen me aan te staren terwijl ik me door de training worstel. Maar nee hoor, Vader is erbij en ik heb er vertrouwen in dat het goed komt.

Opeens vraagt een man naast mij: “Weet jij of de training moeilijk is?” Ik zeg in gebrekkig Engels: “Nee hoor dat valt heel erg mee, je hoeft ook geen examen af te leggen ofzo.”

“Oké”, zegt de man, “ik zou niet weten wie de training geeft, weet jij dat?”

“Ja, dat weet ik. Ik geef de training.” De man bekijkt me van top tot teen en knikt alsof hij een goedkeuring geeft.

De deur gaat open en we stromen rustig aan naar binnen. We hebben nog een minuut of tien, een mooie tijd om mijn laptop aan te sluiten op de beamer.

Zoals ik vernomen heb, is het goed om met een zogenaamde ijsbreker te beginnen, om de spanning te breken. Ik vraag dus: “Hebben jullie goed geslapen vannacht?” Het is inmiddels al 10 uur, maar goed. Velen knikken, waarop ik zeg: “Dan hebben jullie geen reden om in slaap te vallen. Ik ga jullie vertellen over alle ins en outs van de hijskranen die op de turbines staan, zodat jullie weten hoe deze werken en wat de veiligheidsvoorschriften zijn. Onze kranen zijn de beste van de wereld.....”

Zo houd ik mijn betoeg en het verloopt bijzonder goed. Dat kan ook niet anders, met Vaders hulp. Na de training hou ik een formulier omhoog en zeg: “Willen jullie je naam, geboortedatum en bedrijfsnaam invullen op dit formulier? Dat is voor het certificaat.”

Ik ga naar het hotel, de zee gaan we vandaag toch niet meer op. In het restaurant neem ik een sapje en daarna ga ik naar mijn kamer. Ik dank God dat Hij me geholpen heeft en vertel Hem dat ik het altijd weer zo bijzonder vind dat Hij alles weet en ook altijd wil helpen. Als we het maar verwachten, en erop vertrouwen dat Hij het doet.

Het begin van de volgende dag verloopt als gewoonlijk. Maar terwijl we op de boot zitten, met een lekker gangetje op weg

naar de eerste turbine, krijg ik last van migraine. Migraine heb ik regelmatig, maar als ik het heb als ik op de boot ben, is er een groot probleem. Het probleem trekt me kennelijk aan. Ik krijg ook hartkloppingen. Ook dat komt nog wel eens voor, maar niet vaak tegelijk met migraine.

Het probleem is: als ik de schipper moet vertellen dat ik migraine en hartkloppingen heb en niet de turbine op kan klimmen, brengt dat een hele consternatie met zich mee. Er wordt dan letterlijk paniek uitgeroepen. Een helikopter komt me dan halen en een aantal turbines moet stilgezet worden, met alle kosten van dien. En daarbij: het zou me ook nog mijn baan kunnen kosten, als Vader dat niet behoedt. Met deze regelmatig voorkomende klachten ben je zeker niet geschikt voor dit werk. Maar ik mag terugvallen op mijn hemelse Vader: “Vader, U weet wat er gaande is, ook weet U wat er gaat gebeuren als ik me in mijn situatie moet melden bij de schipper. Wilt U alstublieft mijn gezondheid teruggeven, zoals u het bedoeld heeft? Wilt U de migraine en de hartkloppingen wegnemen, zodat ik me niet hoeft te melden en mijn werk kan doen? Zodat ik U de eer mag geven en mag roemen in U. In Jezus' naam, amen.”

Hoe bijzonder, hoe groot is God. Voordat ik ‘amen’ zei waren de migraine en hartkloppingen verdwenen. Zo zie je, als je je vertrouwen op Vader mag stellen door de kracht van de Heilige Geest (want uit onszelf kunnen we dat niet), zal hij in dergelijke situaties zeker helpen.

De paar dagen hierna verlopen normaal, zonder problemen en ik ben verheugd in God.

Nieuwe uitdaging

Op een rustige vrijdagavond krijg ik een telefoontje van Jack. Ik neem hem op: “Hoi Jack.”

“Hoi Teus, hoe is het met jou?”

“Ja best. Wat heb je me te vertellen? Je belt me toch niet om te vragen hoe het met me is?”

“Jawel, dat wil ik ook weten.”

“Oh, fijn man! Het gaat goed met mij hoor, ik ben alleen toe aan een paar dagen vakantie, met ingang van maandag kan dat?”

Jack begint te lachen en zegt: “Dat is nou ook wat, ik wilde je vragen om maandag samen met Ruud naar Duitsland te gaan voor het in werking stellen van kranen op een groot windpark.”

“Ik kan je wel antwoord geven, maar ik was eerder met mijn vraag.”

“Effe serieus, Teus, zie je dat zitten?”

“Ik ben bloedserieus, maar dat kan wel, vakantie geef je me toch niet.”

“Dat heb je goed begrepen, je bent best wel snel van begrip. Zie je kans om morgenochtend even naar de zaak te komen? Dan spreken we het een en ander even door.”

“Ja, is goed. Mag ik dan wel even een poosje uitslapen? dan heb ik toch nog ietsiepietsie een vakantiegevoel. Om negen uur ben ik er, oké?”

“Ja is goed, slaapkop. Tot dan.”

De volgende morgen ga ik iets voor negen uur naar kantoor. Daar ontmoet ik Jack die al zit te wachten, samen met Ruud. Hij vertelt over een nieuw project. Het gaat om een groot windturbinepark ten noorden van Duitsland en de turbines staan tachtig kilometer in zee. Iedere turbine heeft twee hydraulisch werkende kranen. Alleen degenen die op het lage platform staan, doen wij.

“Maar hoe gaat dat met vervoer over zee? Tachtig kilometer de zee op, daar doen we vier uur over”, zeg ik.

“Er ligt een voormalige ferry, die is omgebouwd tot een hotel voor werklui aan het park. In het ruim staan containers en dergelijke. 's Woensdags, om de week, gaat dat ding naar de wal in Cuxhaven. Daar stappen jullie op, en weer af als de twee weken erop zitten. Hij ligt vlakbij het turbinepark en jullie gaan dan met gewone boten naar de turbines. Tot maandag ligt hij ook aan wal, in verband met slecht weer. Hij vertrekt hoogstwaarschijnlijk om twaalf uur, dus zorg dat je er dan bent. Zoek maar uit wat jullie aan gereedschap nodig hebben. Daar liggen reserveonderdelen die mee moeten.” Hij wijst naar de linkerhoek van de ruimte.

De dagelijkse werktijden hoeven we het niet over te hebben, die worden daar bepaald. Ruud en ik zoeken het gereedschap wat we denken nodig te hebben, bij elkaar.

“Ik ben benieuwd”, zegt Ruud.

“En anders ik wel. Het lijkt me dat je een beetje gevangen zit op zo'n boot, je kunt nergens heen.”

“Ik heb wel eens gehoord dat er op zulke schepen verschillende accommodaties zijn.”

“Dat zou al beter zijn. Maar goed, we zullen wel zien.”

“Hoe laat zullen we hier afspreken, maandag?” vraagt Ruud.

“Het is een uurtje of vier rijden, laten we het ruim aanhouden. Half zeven hier vertrekken lijkt me een mooie tijd.”

“Is goed, een fijn weekend en tot maandag.”

“Ja Ruud, jij ook. Tot maandag.”

Weer een nieuwe uitdaging, bedenk ik onderweg naar huis. Vader, wat ben ik weer blij verrast door wat U elke keer weer te bieden hebt. Ik zie er naar uit welk avontuur dit weer is, dank U wel daarvoor.

De reis verloopt voorspoedig. We zijn ruim op tijd bij de

bewuste boot aangekomen. We hebben nog ruim een uur.

“Wat een joekel van een boot!” zegt Ruud.

“Ja, dat is iets anders dan dat we gewend zijn.”

“Kom, we gaan gauw binnen kijken en een hut reserveren.”

“Die zal al wel gereserveerd zijn”, zeg ik. We lopen naar de receptie en melden ons bij een werkelijk beeldschone jonge vrouw. De mascara en oogschaduw had wat mij betreft wat minder gekund, maar het misstaat haar niet. We krijgen elk een sleutel van een hut en komen erachter dat ze niet dicht bij elkaar zijn. “Jammer voor je”, zegt Ruud, “nu ben ik niet zo snel bij je als ik je moet troosten vanwege heimwee.”

“Ja, dat is wel jammer, maar goed dat jij je knuffel nog bij je hebt.” Glimlachend gaan we uit elkaar.

Ik vind de kamer die me toegewezen is. Hij is een beetje in een hoek gedrukt. Ik doe de deur van het slot, open de deur en schrik een beetje. Dit is geen hut, maar een hok. Eén klein raampje en geen tafeltje. Alleen maar een schap aan de muur waar ik nauwelijks mijn laptop kwijt kan, een eenpersoons bed, want ruimte voor een grotere is er niet. Bijna hetzelfde als toen op het schip in Noorwegen. Maar dat was maar voor twee nachten, hier moet ik veertien nachten doorbrengen. Ik zie ook een koffer staan, zou hij al bezet zijn?

Ik ga maar een andere kamer vragen en loop naar buiten. Terwijl ik de deur op slot draai en me omdraai, sta ik oog in oog met een jongeman die me verontwaardigd aan staat te kijken. “Wat doe jij in mijn kamer?” vraagt hij lichtelijk boos. “Sorry, maar ik kreeg deze kamer toegewezen. Kijk maar, het sleutelnummer komt overeen. Maar ik ga wel om opheldering vragen bij de receptie.”

Ik loop naar de receptie en vraag de dame om een andere hut, omdat deze al bezet is. Ze kijkt me verbaasd aan en schudt een keer met haar hoofd.

“Sorry hoor, neem me niet kwalijk”, zegt ze.

“Geen probleem hoor, kan toch gebeuren?” Ze geeft me een

andere sleutel en ik kijk naar het nummer. Als ik me niet vergis is deze hut naast die van Ruud. Snel loop ik erheen en zie dat de deur van zijn hut open staat. Ik kijk stiekem om het hoekje om het zeker te weten en ik zie zijn koffer staan. Ja hoor, duidelijk Ruuds koffer. Voorzichtig en snel open ik de deur van mijn hut en trek hem direct weer achter me dicht.

Deze kamer is zo te zien een stuk beter. Twee raampjes, een bureau en een tweepersoonsbed. Dit lijkt me wel.

Ruud weet natuurlijk niet dat ik naast hem zit. Ik zal het hem eens laten merken. Ik loop naar de muur waar zijn kamer aan grenst en ik bonk er een paar keer hard tegenaan. Even later bonkt hij terug. Ik doe even niets. Tien minuten later doe ik het nog eens, en hij ook weer. Enkele ogenblikken later wordt er op de deur geklopt. Dat zal hij wel zijn, denk ik bij mezelf, maar ik reageer niet. Ik stuur hem een app hoe laat we afspreken om de boot een beetje te verkennen. We hebben nog tijd genoeg voor het eten. Hij moet niet weten dat ik hier zit. We spreken om twaalf uur af bij de receptie.

Zo om me heen kijkend bevalt deze hut me wel. Lekker veel licht en genoeg ruimte. Ik bof maar weer, dat de andere kamer bezet was. Ik laat me achterover op het bed vallen, kijk een beetje rond en realiseer me weer hoe bijzonder het is. Anderen moeten veel geld neerleggen om op zo'n boot vakantie te houden en voor mij is het een onderdeel van mijn werk. Dan heb ik het er nog niet eens over hoe mooi het buiten is. "Dank U wel Vader, dat U dit allemaal geeft. Omdat ik mijn boot weg gedaan heb voor U. Maar dat was ook Uw werk, U hebt mij het verlangen gegeven dichter bij U te zijn, U hebt mij laten zien dat die boot in de weg stond en U hebt het mogelijk gemaakt dat ik er afstand van kon doen. Ik weet niet hoe ik U moet danken." Ik ben blij dat ik alleen ben, want Vader legt een arm om me heen en vult me met Zijn liefde, die ik niet kan omschrijven. Ze geeft zo'n vreugde dat het me niet vrij van tranen houdt. Ik zou het wel willen uitschreeuwen: Geprezen

zij Die Grote Koning. Heilig, heilig is Zijn Naam.

Ik zou bijna de afspraak met Ruud vergeten. Ik ga ruim eerder, zodat hij me niet uit de hut ziet komen. Dan maar wat langer wachten. Na een tijdje ontmoeten we elkaar en we gaan nieuwsgierig de boot bekijken. Ineens zegt Ruud: “Best wel ruime hutten hé?”

“Ja, vind ik ook.”

“Maar wat er nu voor een dwaas naast me zit weet ik niet, maar die gaat gewoon op de muur staan bonken.”

“Da's apart, wat deed jij toen?”

“Terug bonken, natuurlijk! Na een paar keer klopte ik bij hem aan maar hij deed niet open.”

“Zou ik ook niet doen.”

“Hoezo, niet doen?” zegt hij licht geïrriteerd.

“Dat is toch niet eerlijk, eerst zijn jullie samen om de beurt tegen de muur aan het bonken en dan begin jij ineens tegen de deur te kloppen. Je bent gewoon een spelbreker.”

Ruud kijkt me aan, laat een diepe zucht, begint te lachen en zegt: “jij bent ook eigenlijk wel een apart kereltje, hè.”

“Waarom apart?”

“Laat maar”, zegt Ruud.

Inwendig heb ik best wel schik, maar ik geef me nog niet bloot. Eerst kijken hoever ik kan gaan.

We lopen helemaal naar de achterkant van de boot en stuiten op een grote ruimte. Er staan vier tafeltennistafels en een paar grote tafels waaraan je een spelletje kan doen. Een kast met heel veel spellen ontbreekt ook niet. “Er is geen biljarttafel”, zeg ik.

“Nee hèhè, biljarten op een schip, dat gaat toch niet.”

“Kan wel, maar dan moet je niet zo nauw kijken.”

We lopen een eindje verder en komen in een werkelijk grote fitnessruimte. Er staan wel twintig toestellen. “Als we niet kunnen werken vanwege het weer, hoeven we ons niet te

vervelen.”

“Zeker niet, er is zat te doen. Zullen we weer naar de hut gaan? Dan kijken we straks wel in het restaurant, als we gaan eten.”

“Ja best, dan lopen we vanmiddag ook wel een rondje over het dek”, zegt Ruud.

“Prima, één uur bij de ingang van het restaurant?”

“Ja, zien we elkaar.”

Ik wacht op een afstand tot Ruud in zijn hut is en daarna ga ik ook naar binnen. Terwijl ik zit te lezen hoor ik dat de motoren van het schip gestart worden. We gaan dus zo vertrekken. Dan ga ik maar even buiten kijken, wel leuk om zo'n groot schip te zien vertrekken. Eerst bonk ik nog een paar keer op de muur om Ruud te verrassen. Daarna stuur ik een appje om te vragen of hij mee wil, maar hij blijft liever op zijn kamer. Weer bonkt hij terug en ik besluit niets meer te doen.

Ik heb nog een half uurtje tot het eten en loop naar buiten. Terwijl ik naar buiten loop, verneem ik van een paar gasten die met elkaar staan te praten dat we morgen niet naar de turbines gaan. Het weer zit tegen, de golven zijn te hoog. Bij golven van anderhalve meter gaan we niet de zee op, dus dan moeten we onszelf vermaken. Men spreekt dan altijd van slecht weer, maar ik vind dat een aparte uitdrukking. ‘Slecht weer’ klinkt zo definitief, als volledig afkeurend. Maar in mijn beleving is het alleen niet geschikt om veilig van de boot op de turbine over te stappen. Maar goed, het is net hoe je het interpreteert.

Ik kom buiten op het dek en zie dat al meer mensen zijn die kennelijk ook het wegvaren willen meemaken.

Na een kwartiertje zijn we op zee. Het is een reis van ongeveer vier uur. Het is mooi weer, de zon schijnt. Het uitgestrekte van de zee en het geluid van de meeuwen die rond de boot cirkelen, geven een vrij gevoel. Het is echt genieten zo'n bootreis, te meer als het in de baas z'n tijd is.

Het is bijna één uur en ik ga naar het restaurant waar Ruud

wellicht staat te wachten. En ja hoor, daar staat hij al. “En, hoe was het buiten?” vraagt hij.

“Ja goed, als je daar bent heb je echt het vakantiegevoel. Overigens, we hebben morgen denk ik vakantie, want ik hoorde een paar gasten zeggen dat we niet gaan varen. Te hoge golven.”

“O, dan kunnen we mooi even het magazijn, de container, even inventariseren.”

“Goed idee.”

Er staat in het restaurant een groot buffet met veel keus. “Goed voor elkaar hier”, zegt Ruud. Ruud is echt een genietter van eten en ik kan me voorstellen dat hij het wel naar zijn zin heeft. Als we ons bord vol hebben, zoeken we een tafel. Maar we kunnen alleen bij iemand anders aanschuiven, lege tafels zijn er niet meer. Geeft niet, misschien krijgen we zo nog leuke contacten. We schuiven aan en wensen de twee jonge mannen die al aan de tafel zitten een smakelijk eten. Na een tijdje begint één van hen een gesprek over waar wij vandaan komen en wat we in het windpark gaan doen. Ruud voert meestal het woord, want hij kan goed Engels. Eén van de mannen vraagt of we morgen meedoen met een competitie tafeltennis. “Dat past ons wel”, zeg ik. Ruud is niet echt enthousiast, maar doet het voor mij. De man pakt een papier en noteert onze namen. “Ik weet nog niet hoe laat, ik moet nog bij meer mensen langs. Bij de toiletten hangt morgenochtend de lijst waarop staat vermeld hoe laat jullie moeten spelen”, zegt hij.

“Prima, bedankt”, zeg ik, “we zien er naar uit.”

Het eten hebben we op en we zitten nog een tijdje. Ineens zegt Ruud: “Die dwaas bonkte net wéér op de muur.”

“O, dan moet je toch eens met die man praten.”

“Had ik die kans maar, hij doet niet open als ik op de deur klop.”

“De aanhouder wint.”

Verder is er geen aandacht voor het gebeuren en we staan op

om naar onze kamer te gaan. Samen lopen we die kant op, en als we bij de deur zijn ziet Ruud dat ik de deur naast hem van het slot doe. “Jij had toch daar in de hoek jouw hut?”

“Ja, dat klopt, maar die was bezet. Toen heb ik een andere gevraagd en dat is deze geworden.”

Hij kijkt me ineens met grote ogen aan en zegt: “Dus jij bent degene die op die muur stond te bonken?”

Hij wacht geen antwoord af en terwijl ik in de lach schiet begint hij te stoeien. Dat moet ik afleggen, hij is een kop groter en twintig jaar jonger dan ik. Ook moet ik erkennen dat hij duidelijk sterker is. Hij neemt me op zijn schouder en zegt: “Ik laat niet eerder los voordat je belooft dat dit niet meer gebeurt.”

“Ik zal het nooit meer doen, Ruud.” Doordat ik zo moet lachen, kan ik het er haast niet uit krijgen. Hij zet me neer en ik moet nog wel even een vieze stomp tegen mijn schouder incasseren. Ik doe alsof het geen pijn doet.

“Ik was al bang dat het iemand was met een bepaalde stoornis en dat hij het vannacht ook zou doen”, zegt hij.

“Je kunt nu gerust zijn.”

We gaan ieder naar onze kamer en ik denk: ik heb wel zin in een potje tafeltennis morgen. De avond houden we voor onszelf en ik vermaak me wel met wat schrijven en lezen. Af en toe loop ik naar buiten en geniet ik van het uitzicht wat Vader geeft. Ook bel ik een tijdje met Willy. Er is een aparte ruimte met twee telefoons waar iedereen gebruik van kan maken.

Rond twaalf uur ga ik naar bed. Wel een beetje laat, maar morgen gaat de wekker niet om zes uur af omdat we niet kunnen werken. Ik zet hem op acht uur, een mooie tijd om te ontwaken en rustig de dag te beginnen met stille tijd voor Vader.

Rond negen uur klopt Ruud op de deur en ik doe open. “Hoe

laat zullen we ontbijten?” vraagt hij.

“Nu maar denk ik, een mooie tijd,” zeg ik, op mijn horloge kijkend.

“Ik ben er klaar voor”, zegt Ruud.

“Prima, dan loop ik met je mee.”

Ik doe de deur achter me op slot en we lopen samen naar het restaurant. Het ziet er goed uit en er is weer van alles te eten.

Na het eten gaan we weer richting onze kamers, maar we lopen eerst langs de openbare toiletten om te kijken hoe laat we moeten tennissen. Normaal komen we daar niet, want we hebben zelf een toiletruimte in onze hut. We zien dat we om één uur moeten spelen, dus we hebben nog tijd genoeg. We spreken af om twaalf uur te gaan eten en daarna naar de ontspanningsruimte gaan.

In mijn hut probeer ik wat piano te spelen. Ik heb zo'n oprolbare piano meegenomen, want ik wil het graag leren. Na een poosje krijg ik migraine en best wel hevig. Ik ga op bed liggen, vraag Vader of Hij het weg wil nemen en probeer te slapen. Slapen lukt niet en de migraine is ook nog aanwezig. Ook hartkloppingen zelfs. Vaak vraag ik Vader het weg te nemen. Op de boot neemt Hij het weg voordat ik 'amen' zeg. Dat is regelmatig gebeurd, maar nu doet Hij het niet. Waarom niet? Omdat ik wil tafeltennissen. Op de boot is het heel belangrijk. Er hangt veel vanaf als ik niet kan klimmen. Maar nu is het voor eigen belang. Als God iets niet wegneemt, vraag ik me vaak af waarom Hij dat dan niet doet. God maakt niet ziek, maar waarom laat Hij het satan wel toe op zo'n moment? Moet ik er misschien iets mee leren? Maakt God mij hiermee meer afhankelijk, zodat ik meer op Hem zie?

Als je iets mankeert, brengt het je wel dicht bij God. Maar God wil ook dat we dichtbij leven als het goed met ons gaat. Hij vertelt in de Bijbel niet dat we het altijd makkelijk zullen hebben. Wel dat we in de vreugde van Hem mogen en kunnen

blijven door het geloof, in de kracht van de Heilige Geest. Ik moet dan vaak aan Habakuk denken en kan me hier dan aan optrekken: ‘Al zouden er geen vijgen meer aan de bomen zijn en geen beesten in de stallen, nochtans zal ik juichen en jubelen in de Heere mijn God.’

Zo wonderlijk, als je vertrouwen in God mag hebben, dat Hij je nooit zal verlaten en voor je zal zorgen. Dan kun je het veel beter aan. Door dat vertrouwen geeft God je vreugde in Hem, en door die vreugde, verkregen door de Heilige Geest, kun je Hem loven en prijzen, ondanks wat je overkomt.

De migraine wordt minder. Tijdens de lunch vertel ik Ruud dat ik migraine heb gehad en dat het nog niet helemaal over is. Het zal niet meevallen om te tennissen. “Doe je dan niet mee?” vraagt hij. “Misschien is het straks over”, zeg ik.

Na de lunch lopen we naar de ruimte en Ruud vraagt: “Gaat het wel, denk je?”

“Ik ga proberen te tennissen, maar winnen zal lastiger worden, schat ik zo.”

“O, als ik dan tegen jou moet, want daar komt het wel op neer omdat ik het ook niet goed kan, dan kan ik van je winnen.”

“Goed hoor, jij mag winnen. Maar ze doen de beste tegen elkaar Ruud, niet de slechtste. Alleen, ik krijg dan wel de troostprijs.”

Ik verlies elke partij. Niet alleen omdat de ander per definitie beter is, ik red het gewoon niet. Bij geen van allen kom ik in de buurt.

De twee weken maken we vol met weinig werken. Dit komt door het weer, waardoor de schippers ons niet veilig naar de turbines kunnen brengen. Wel jammer, het voelt als een paar onvoldane weken. Maar goed, dat is het risico van dit werk en ik probeer me erbij neer te leggen.

Ik mag nu naar huis en twee weken bij Willy zijn. Daar verlang

ik erg naar. Het is altijd weer een hele tijd om elkaar twee weken niet te zien. Als je druk bent gaat het nog wel, maar als je jezelf maar moet zien te vermaken, wordt het wel lastiger.

Werk in Noorwegen

Ik ben net weer thuis van een werkperiode van twee weken op zee. Het is een mooie dinsdag en ik loop rond een uur of vier buiten. Ineens gaat de telefoon, Richard de manager belt. “Hoi Teus”, zegt hij, “zie je kans om morgenmiddag om drie uur in Noorwegen te zijn? Er ligt een boot met twee hijskranen die beiden een service beurt moeten hebben. Bij één kraan moet sowieso de kabel vervangen worden, die is daar al aanwezig.”

Dat lijkt me wel wat, ondanks het feit dat het hectisch kan zijn. “Ja hoor” zeg ik “ik ga mijn best doen.

“Mooi”, zegt Richard, “dan ga ik de tickets en de taxi regelen, en de servicebox zal ik klaarzetten. De tickets krijg je via de mail.”

“Oké”, zeg ik, “ik kom de box zo wel even ophalen en de tickets zie ik wel verschijnen.”

De servicebox bevat speciaal gereedschap dat nodig is om de service uit te voeren. Hij is zodanig ingericht, dat al het gereedschap er net in kan.

Twee uur later zie ik de tickets in mijn mailbox, en het bericht dat de taxi klaar zal staan op de eindbestemming.

De zogenaamde taxi is de eigenaar van de boot. Hij komt me ophalen vanaf het vliegveld. Ik hoop maar dat hij niet zoveel praat, want mijn Engels is niet zodanig dat een soepel gesprek mogelijk is.

Nou, ik mag wel op tijd gaan, want het is wel een poosje vliegen, zie ik hier even snel. Ik moet om ongeveer 3 uur in Bodo in Noorwegen zijn. Dat betekent: eerst vanaf hier naar het station, daar brengt Willy me heen. Dan naar Utrecht en daar weer overstappen op de trein naar Amsterdam-Schiphol.

Op Schiphol moet ik het vliegtuig naar Stockholm nemen, daarna van Stockholm naar Trondheim en van Trondheim naar Bodo.

Kortom: een reis waarbij ik drie treinstations en vier luchthavens moet passeren en dan nog anderhalf uur in de taxi moet zitten. Ik heb er goed zin in, ondanks het feit dat het best een heftig reisje kan zijn. Ik zeg: “Vader, U weet het. Morgen wordt een zeer complexe dag, wilt U mij helpen dat het goed mag komen en mag ik mijn vertrouwen op U stellen?”
Ik krijg vertrouwen, een bevestiging van hulp.

De dag breekt aan en Willy brengt me, na een heerlijke bak koffie waarvan ik altijd geniet, naar het eerste station bij ons in de buurt. Ik ben zo trots als een pauw op Vader, ik breng uiterst relaxed de dag door. Op de treinstations verloopt alles soepel. Om me heen zie ik mensen haasten, om op tijd in te checken. Wellicht zijn ze vertraagd op de weg. Op die grote stations is het gemakkelijk om te zien hoe mensen zicht haasten om op tijd ergens te komen.

Op Schiphol aangekomen zie ik een hond en ik wil hem aaien. “Nee nee!” zegt de begeleider, “loopt u maar rustig door, meneer.” Dan dringt het eigenlijk pas tot me door dat het een hasjhond is. Die mag je tegenwoordig ook al niet meer aaien.

Ik kan op mijn gemak, via de computer, een plekje in het vliegtuig uitzoeken. Ik heb tijd genoeg en neem me voor om van de rust te genieten die Vader geeft.

Na een mooie reis ben ik op het vliegveld van Stockholm aangekomen en heb ik nog voldoende tijd om eens op mijn gemak uitgebreid te dineren. Ik neem er dan ook ruim de tijd voor en geniet ervan. Na het eten loop ik rustig naar de vertrekhal en neem daar plaats, wachtend op het sein dat we het vliegtuig in kunnen. Op naar Trondheim. Ik zie er naar uit, want ik vind vliegen prachtig. Ik geniet er elke keer weer van.

Ja hoor, we mogen het vliegtuig in en enige tijd later vertrekken we.

De reis verloopt goed. Er zijn eigenlijk, op een paar luchtzakken na, geen bijzonderheden te melden. We stappen uit via een trap vanaf het vliegtuig. Dat bevalt me wel, want ik kan zo het toestel beter van dichtbij bekijken. Men gunt me overigens niet veel tijd. Nadat ik enige seconden stilgestaan heb, word ik vermaand om door te lopen. Bang voor een aanslag of zo?

Ik loop de hal binnen en heb trek in een bak koffie. Ik loop richting een naastgelegen hal, gescheiden door een glazen wand. Het is op een paar noodverlichtingen na, donker. De ruimte lijkt gewoon gesloten te zijn. De toegang is een kleine loopband met een eenrichtingsdeur. Ik loop er haast ongemerkt naar toe en ondertussen denk ik: ik kan zo niet meer terug. En toch loop ik door. Daar sta ik dan, alleen en in het bijna-donker. Ik zeg tegen mezelf: wat doe ik hier? Waarom loop ik hierheen terwijl alles donker is? Ik begin op mezelf te schelden en raak zelfs lichtelijk in paniek. Ik zeg: "Vader help me, wat moet ik hier?" Ineens zie ik in de hoek van de transportband een schim van mijn koffer. Ik ben verbaasd. Ik pak hem, maar in mijn paniek bedenk ik dat ik ook nog het volgende vliegtuig moet halen. Ik begin op de rij deuren te bonken die ik zie. Een dame doet één van de deuren open en vraagt lichtelijk boos: "Waarom bonkt u zo hard op de deur?" Ik zeg: "Sorry maar ik moet hieruit om mijn vliegtuig te halen en ik weet niet waar ik heen moet." Ze wijst me een deur, ik ga op weg naar het vliegtuig en bedenk nog eens wat er nu gebeurde. Ik had God toch om hulp gevraagd? Het wordt me ineens helder. God duwde me als het ware die donkere ruimte in, ik moest daar zijn omdat daar mijn koffer lag. Maar wat gebeurde er nu eigenlijk?

Ik verloor mijn vertrouwen op het moment dat ik die donkere hal binnen kwam. Satan breekt in en trekt gelijk van leer. Ik werd onzeker, vroeg me van alles af, werd boos op mezelf. Ik

gaf eigenlijk God de schuld van wat mij overkwam. Het drong niet gelijk tot me door dat ik er moest zijn voor die koffer. Een vreselijke gebeurtenis, wat ik later opnieuw besepte. Dat ik me weer heb laten verleiden door satan. Wellicht heb ik ook die dame onnodig laten schrikken door op die deur te bonken. Ik schaam me voor God en krijg het besef dat ik Hem teleurgesteld heb.

Dan ga ik het belijden. God wil het er niet eens meer over hebben en slaat een arm om me heen.

Zo zie je maar, een moment dat je het vertrouwen kwijt bent, en satan breekt gelijk in. Maar God laat je niet in de steek. Als ik mijn vertrouwen niet kwijt was geraakt, had ik lopen huppelen na het ontdekken van die koffer. Super trots was ik al. Tot op heden is het me nog niet duidelijk hoe het kan dat mijn koffer in die hoek terecht gekomen is. Hij lag daar alsof niemand er interesse meer in had.

Ik haast me naar de vertrekhal met het besef dat ik nu wel mijn tijd nodig heb. Ik loop snel naar een grote balie en vraag een jonge dame waar het toestel met het betreffende vluchtnummer te vinden is. Ze wijst in de richting van een deuropening die toegang geeft tot een grote hal die helemaal leeg is. De schrik slaat me weer om het hart, zou het vliegtuig al weg zijn? Hoe moet dat met het werk? Er staan mensen op me te wachten en als ik dit vliegtuig mis wordt het 'gewoon' een dag later. Ik kan het me niet permitteren. Met bonkend hart begeef ik me naar de dame die aan het einde van de hal staat. "Bent u meneer van Tuil?" vraagt ze al van een afstand. "Jazeker", dat ben ik", zeg ik. "Het vliegtuig staat op u te wachten!" roept ze me met luide stem toe. Wat een opluchting, maar staat het toestel alleen op mij te wachten? Laat God het toestel aan de grond tot ik er ben? Laat God die dame nog eens zeggen dat het toestel op mij staat te wachten? Wil God daarmee laten zien dat Hij er voor

me is? Dat Hij beloofd heeft voor me te zorgen en dat Hij dat nakomt? Hoe bijzonder is dat! “Mijn oprechte excuses dat ik te laat ben, mevrouw.”

“Het is goed zo, hoor”, hoor ik nog achter me, in de haast om naar het vliegtuig te gaan.

Ik kom weer buiten op het vliegveld en daar staat een klein, tweemotorig propellervliegtuig. Dit is altijd mijn verlangen geweest: vliegen in een propellervliegtuig, geweldig! “Vader, dank U wel dat ik dit mag meemaken.” Ik heb geen tijd meer om het vliegtuig te bekijken, omdat het al op me staat te wachten. Ik loop de trap op en neem plaats op de enige vrije plaats, die voor mij bestemd is.

Ik kom naast een jonge, corpulente moslima te zitten die het duidelijk niet gemakkelijk heeft. Ze is bijzonder zenuwachtig en kijkt schichtig om zich heen. Als ze me aankijkt zie ik de angst in haar ogen. Ik probeer haar gerust te stellen maar dat lukt niet echt. Ze spreekt geen woord Engels en ik uiteraard geen Arabisch. Met gebaren probeer ik duidelijk te maken dat het wel meevalt, het vliegen. Zij op haar beurt vraagt mij in gebaren of ik niet bang ben. Waarop ik haar antwoord: “Nee hoor, ik heb er geen last van.” Al met al zijn deze vijf minuten best wel vermoeiend.

De motoren van het toestel worden gestart. Best wel een heftig geluid, wat me als muziek in de oren klinkt. Na een paar minuten gaat het toerental omhoog, waardoor het hele toestel begint te trillen. Ik vind het sneu voor de vrouw naast me en wil een hand op haar schouder leggen, maar bedenk ineens dat moslimvrouwen daar absoluut niet van gediend zijn. Ik deed het toch maar niet.

Ik vind het wel wat hebben, die bewegingen, ik geniet ervan. Ik bemerk dat de propellerbladen gedraaid worden en dat er een enorme stuwkracht vrij komt, waardoor het toestel nog meer begint te trillen. Het accelereert geweldig. We hangen in korte tijd in de lucht.

Het is volop genieten. Niet alleen door de gewaarwording van het vliegen, maar ook het uitzicht is overweldigend. Al die fjorden met hier en daar nog sneeuw. Ik raak in aanbidding en dank God voor Zijn almacht en voor wat Hij me laat ervaren door de Heilige Geest.

Na een korte, maar geweldige vlucht landen we op Bodo. Het is een kleine luchthaven met één landingsbaan die tevens dient als startbaan. De landings-/startbaan is kort omdat er eenvoudigweg niet meer ruimte is. Daarom kunnen alleen kleine vliegtuigen zoals deze stijgen en landen.

Na het verlaten van het toestel kan ik hem eens op mijn gemak van dichtbij bekijken, en ik bedenk nog eens welk wonderlijk werk ik van Vader gekregen heb.

Hier sta ik dan, ruim halverwege Noorwegen, om morgen mijn werk te doen en overmorgen weer terug te keren.

Ik loop naar de hal, kijk of ik mijn koffer kan vinden en voorzie mezelf van een kop koffie. Ik ben er aan toe en geniet er van. Op een gegeven moment denk ik: ik zal eens buiten gaan kijken. Terwijl ik me buiten begeef hoor ik: “Bent u meneer van Tuil, van Pallfinger uit Nederland?”

“Ja”, zeg ik, “dat ben ik, dan bent u zeker meneer Jørgensen?”

“Ja inderdaad, hebt u een goede reis gehad?”

“Ja hoor, heel goed.”

“Rijdt u met mij mee, dan gaan we naar de boot.”

Meneer Jørgensen was een goed geklede, ietwat gezette man van rond de vijftig, schat ik zo. Inmiddels doet hij de kofferbak van zijn Mercedes open en tracht me mijn bagage uit handen te nemen om het in de kofferruimte te leggen. Ik gebaar dat ik het zelf wel zal doen. Hij zou het graag voor mij doen, want hij wil me als een prins behandelen. Hij heeft mij nodig. Ik ben nieuwsgierig hoe hij dat de komende tijd gaat doen. Mannen als hij halen alles uit de kast om het de techneut, mij in dit geval, zo goed mogelijk naar de zin te maken. In zekere zin

ligt het in mijn handen, of het oplossen van de problemen hen heel veel geld gaat kosten of niet. In hun beleving dan. Ik doe mijn plicht tegenover mijn werkgever, de wet en in het bijzonder tegenover God. Ik moet natuurlijk eerlijk handelen en feiten kenbaar maken. Met mij is daardoor niet te sjoemelen. Zij zijn wel van mening dat, als ze me goed behandelen, het dan wel eens beter uit kan pakken met de toestand van de kranen. Want wanneer ik een kraan afkeur, mag het schip niet varen vanwege de veiligheid. Een schip mag niet varen met afgekeurde materialen of gereedschappen. Elke dag dat een schip moet blijven liggen kan duizenden euro's kosten. Dus let op: meneer Jørgensen gaat mij behandelen als een prins. Dat ben ik ook eigenlijk wel, ik ben een Koningskind!

De reis van het vliegveld naar het schip is ongeveer anderhalf uur rijden. Het is een geweldig mooie reis en ik kan er niet genoeg van krijgen. Veel bergen en water, met daartussen de typisch Noorse boerenwoningen, en hier en daar een houtfabriek. Ik ben af en toe druk bezig met foto's maken en de booteigenaar vraagt me een paar keer of hij moet stoppen. Ik wimpel het maar af. Wellicht voelt hij zich verplicht om het te vragen en ik wil hem niet tot last zijn. Ik geniet evenwel.

Na zo'n anderhalf uur rijden komen we bij zijn boot aan. Het is een flinke schuit. Ik zie een typische bouw van een patrouilleboot van fors formaat. Mij is verteld dat deze voormalige patrouilleboot nu dienst doet voor grof betaalde reisesjes van vooraanstaande mensen zoals Barack Obama en Chuck Norris en hun vrienden om door de fjorden te varen. Het schip staat in een droogdok en er is veel bedrijvigheid. Vaak is het zo dat bij een schip van deze afmeting, ik denk wel 100 meter, het enorm veel kost wanneer deze gedokt is. Dus er moet in korte tijd veel werk verzet worden, elke uur telt. Ik loop met de eigenaar mee het schip op, tussen allerlei

onderdelen en gereedschappen. Hij toont me de twee kranen waaraan onderhoud gepleegd moet worden. “Deze kranen, daar gaat het om”, zegt hij. “Van deze moet ook de kabel vervangen worden”, deelt hij me mee.

“Ja ik weet het, u heeft die kabel aan boord, heb ik vernomen?”

“Ja hoor, die ligt in het magazijn. Ik zal je je hut laten zien en daarna gaan we dineren.”

We lopen rustig naar de toren waar de hutten ondergebracht zijn. De weg leidt door smalle gangetjes en trapjes, wat altijd het geval is bij oudere boten. Hoe meer de lucht overgaat van diesel in boenwas, des te hoger komen we. Hij wijst me een hut aan. Best wel klein. Als je me dan toch wil paaien, moet je wel met iets beters komen, dacht ik bij mezelf. Maar ik vind het prima, het is ook maar voor twee nachtjes.

De man kijkt me in afwachting aan, wat ik ervan zal vinden. Het lijkt wel of hij zich min of meer een beetje schaamt. Ik lees het in zijn ogen en stel hem gerust met de woorden: “Ik vind het een prima hut en kan hier goed slapen.” Hij ontspant zichtbaar en zegt: “Kom, we gaan dineren.”

Meneer Jørgensen vergezelt me naar een wat verouderde ruimte met duidelijke kenmerken dat we ons op een boot bevinden. Niet alleen door de bouw van de boot waan ik me tientallen jaren terug, maar ook het interieur geeft weer dat er een aantal jaren weinig of geen aandacht aan besteed is.

Wellicht zijn andere ruimtes en hutten recent opnieuw ingericht. Want tenslotte zijn er mensen zoals Obama en andere vooraanstaande mensen op deze boot te gast. Aan de andere kant is het wellicht de bedoeling dat de sfeer van destijds gehandhaafd moet blijven. Ik kijk wat rond en ineens zie ik een houten bordje met het opschrift ‘Jesus is the Son of God’. Bijzonder, denk ik bij mezelf, zou men hier allemaal Christen zijn? Of misschien een enkeling? Ineens word ik uit mijn gedachten gerukt.

“Lijkt dit u wat, meneer van Tuil?” roept mijnheer Jørgensen, een flesje bier in de hoogte houdend van een voor hen vooraanstaand merk. “Ja hoor, is prima!” roep ik terug. Het maakt me niet zoveel uit welk bier ik drink, als er maar een verfrissende smaak aan zit. Hij zet het biertje voor me neer, met een wat smoezelig glas. Na enige tijd bezorgt meneer Jørgensen me ook een ruim bord met eten, wat er wel in gaat na een veelbewogen reis en veel nieuwe indrukken. Hij wenst me smakelijk eten en vertrekt weer. “Dank u wel”, zeg ik. Ik dacht, en had begrepen uit zijn bewoordingen, dat we samen zouden eten. Dan zou ik hem kunnen vragen wat het bordje met de tekst ‘Jesus is the Son of God’ voor hem betekent. Maar wellicht hebben ze hem ergens geroepen. Hij is immers de eigenaar van de boot, met daarbij ook de verantwoordelijkheid voor alle werkzaamheden die verricht moeten worden.

Ik doe me tegoed aan de met zorg bereide maaltijd. Na een tijdje, op het moment dat ik mijn mes en vork neerleg, komt de kok naar me toe. Het lijkt wel of hij stond te wachten totdat ik mijn eetgerei neerlegde. Zo te zien komt hij uit Oost-Azië, met een leeftijd van rond de 40 jaar. Hij heeft het kennelijk naar zijn zin. Met zijn stralende ogen, hoge jukbeenderen, steil kort zwart haar en een enigszins nors uiterlijk door zijn donkere ogen en wenkbrauwen, komt hij naar me toe. Hij vraagt, in gebrekkig Engels, of het gesmaakt heeft en of ik nog meer wil. Ik zeg: “Nee hoor, ik heb genoeg en het was lekker, dank je wel.” Ik nodig hem uit om even te gaan zitten. Hij neemt tegenover me plaats en kijkt me vragend aan. Ik probeer een gesprekje aan te gaan en vraag waar hij vandaan komt. “Ik woon in Zuid Korea”, zegt hij.

“Hoe lang verblijf je op deze boot?”

“Twee maanden op de boot, en één maand thuis.”

“Oké, dat is wel lang van huis.”

”Ja, ik moet geld verdienen, het leven is duur.”

Terwijl ik wijs naar het bordje met de woorden ‘Jesus is the Son of God’, vraag ik hem: “Wat betekent voor jou dat bordje aan de muur?”

“Niets, dat is van een collega die hier niet meer werkt.”

Hij staat op en zegt dat hij weer aan het werk moet.

Ik begeef me naar de hut en ga mijn koffer maar eens uitpakken. Ik beseft me weer dat het echt wel een kleine hut is. De kastruimte is wel voldoende, ik heb toch niet zoveel kleding bij me. Het meeste wat ik bij me heb bestaat uit werkkleding, gereedschap en wat kleine reserveonderdelen. Ik dank Vader voor wat Hij voor me gedaan heeft en voor dit werk, waarover ik zo verwonderd ben. Dat Hij er voor gezorgd heeft, met alle bijzondere gebeurtenissen daarbij, dat ik dit werk gekregen heb. Hoe bijzonder is het: Ik ben hier, bovenin Noorwegen, voor mijn werk. Normaal zou ik er hooguit tijdens een vakantie komen.

Ik loop maar eens naar buiten om de omgeving een beetje te verkennen. Mijn werkdag begint morgen. Eerder kan ik niet bij de kranen, want die worden momenteel volop gebruikt. Wat een bedrijvigheid. Veel mensen die allerhande werkzaamheden verrichten, en zo te horen zijn ze van diverse nationaliteiten.

Ik verlaat het droogdok en ontwaart gigantische bergen met daartussen grote meren, wat een uitzicht! Ik dank Vader voor dit, wat Hij me geeft. Door Zijn grootheid, majesteit en macht raak ik in aanbidding. Terwijl ik daar een uur loop, dank ik Hem ook een uur. Onbegrijpelijk, hoe imposant. Het kan er maar Eén zijn die dit gerealiseerd heeft.

De Werkzaamheden

Het is 6.00 uur, een nieuwe dag uit Vaders hand is weer aangebroken. Ik heb niet zo heel best geslapen, ik heb wat rugklachten. Of de kwaliteit van het bed de oorzaak is kan ik niet beoordelen. Maar goed, een ontbijtje en het werk zal me wel weer goed doen.

Ik kom bij de eerste kraan en begin met de nodige werkzaamheden. Meneer Jørgensen komt erbij, hij heeft een jonge man bij zich van rond de 30 jaar met een donker, ook Aziatisch, uiterlijk. Hij geeft de jonge Aziaat de opdracht de kabel voor de kraan in het magazijn voor mij op te halen. Even later is hij terug. Meneer Jørgensen deelt me mee dat deze man in de buurt blijft en dat ik hem kan vragen te helpen wanneer dat nodig is. Dat vind ik niet zo fijn, constant iemand die met de handen in de zakken staat te kijken wat je doet. Maar goed, het is goed bedoeld. Ik stel me aan hem voor. Hij heet Alie. **Alie of Ali?**

Mijnheer Jørgensen wenst me succes en vertrekt weer.

Als ik een tijdje bezig ben, gaat de telefoon: “Meneer van Tuil, er is koffie.”

“Oké, ik kom eraan meneer Jørgensen”, zeg ik. Wat een service dat hij me belt, denk ik bij mezelf. Hij moet me tot vriend houden en doet duidelijk zijn best. Ik vraag Alie mee te gaan voor een bak koffie, maar hij wil niet. Is ook goed. “Ik ben zo terug”, zeg ik.

Na de koffie loop ik terug naar de kraan waarmee ik bezig was, en ja hoor, daar staat Alie nog met zijn handen in z’n zakken.

De eerste kraan, waaraan alleen onderhoud verricht moet worden, is met een paar uurtjes klaar. De volgende, waarvan ook de hijskabel vervangen moet worden, moet ook opnieuw geijkt en afgesteld worden. Dat betekent dat er een gewicht van

2.400 kilo nodig is om hem zodanig in te stellen, dat veilig hijsen gewaarborgd kan worden. Wanneer de nieuwe kabel erop zit, bel ik Jørgensen om mij een gewicht van 2,4 ton te bezorgen, en om hem te vragen een surveyor te sturen. Een surveyor is iemand die, mij in dit geval, controleert of ik wel de wettelijke bepalingen en fabrieksgegevens hanteer. Sommige surveyors zijn sympathiek en meelevend. Maar ik heb ook wel meegemaakt dat ze foto's moeten maken van de waarde van het gewicht op het unster en dat het gewicht een paar keer in en uit de kraan moet. Allemaal niet zo'n probleem, maar het kost veel tijd en het maakt de booteigenaar steeds zenuwachtiger.

“Ik heb hier een gewicht voor u, meneer van Tuil, kijk maar naar beneden”, zegt hij. Ik kijk over reling naar beneden en een heftruck zet juist op de bodem van het droogdok een betonnen blok neer van een kubieke meter. Beton weegt namelijk 2.400 kilo per kubieke meter. “Wilt u ook de surveyor sturen?” vraag ik hem. “Ja hoor, ik stuur hem”, zegt hij en hangt op. Tegelijk vraag ik Alie om naar beneden te gaan om, wanneer ik het zeg, de haak van de kraan aan het gewicht vast te maken.

Ik heb nog een tijdje werk om het gewicht in de kraan te krijgen, maar ondertussen heb ik nog niets van de surveyor vernomen. Toch maar weer eens bellen:

“U zou de surveyor sturen, maar ik heb nog niemand gezien.”

“O ja, hij komt niet, hij heeft geen tijd.”

“Wanneer komt hij dan wel?” vraag ik. “Hij moet er wel bij zijn, anders kan ik niet verder.”

“Nee, hij komt helemaal niet.”

“En nu dan?”

“U kunt gewoon verder gaan, hij vertrouwt u,” zegt Jørgensen. Dat gaat zomaar niet, denk ik, dan moeten er papieren opgemaakt en getekend worden voor een gemachtigde. Ik weet even niet wat ik er mee aan moet, het is niet volgens de normale procedure. “Oké, bedankt”, zeg ik en hang op. Dit heb ik nog niet meegemaakt, surveyors zijn mensen, bij wie

specifiek op het hart gedrukt is om elke handeling serieus te nemen en nu laat deze man het mij alleen doen.

Terwijl ik erover nadenk of het wel goed is wat er gebeurt geeft God me een tevreden gevoel. Een gevoel dat het goed is en ik ben blij dat God geeft dat mensen mij vertrouwen.

Ik geef Alie, die nog beneden bij het gewicht staat, te kennen dat hij de haak aan het gewicht moet doen en dat hij wat opzij moet gaan, omdat ik het gewicht ga hijsen. Op hetzelfde moment gaat de telefoon: “We gaan eten, meneer van Tuil”, zegt Jørgensen op een nogal uitgelaten manier. “Ik kom er aan”, zeg ik. Is het alweer 12 uur? Wat gaat de tijd snel.

Het verloopt allemaal heel goed. Als het zo doorgaat heb ik het werk ruim voor het einde van de dag klaar. Ik hoef morgenochtend pas te vertrekken. Lekker hoor een avondje voor mezelf in Noorwegen.

Na het eten stel ik de kraan verder af en verricht het overige van de servicebeurt. Ik neem me voor de tijd goed in de gaten te houden, want ik vind het vervelend dat meneer Jørgensen me steeds moet bellen voor koffie- en etenstijd.

Ik pak de telefoon om te kijken hoe laat het is, want ik wil deze keer Jørgensen vóór zijn en naar de koffieruimte gaan. Maar met dat ik hem pak, gaat hij over. Ja hoor, daar is hij weer met de mededeling dat het koffietijd is. Niet gelukt... jammer!

Na de koffie ben ik nog een uurtje bezig. Nog even de werkplek opruimen en het is weer gedaan voor vandaag.

Na het invullen van het rapport vraag ik meneer Jørgensen waar de surveyor te vinden is om het te tekenen. Ik moet op de brug zijn, waar hijzelf ook is. Ik loop naar boven en ja hoor, daar zitten ze: de kapitein en de surveyor. Ik stel me voor en overhandig de surveyor het rapport. Hij tekent spontaan. Geen vragen, alleen of alles goed gegaan is. Jørgensen vraagt me of we samen wat gaan drinken voordat we gaan eten. Ik denk dat

hij wil vieren dat er weer goedkeuring op de kranen zit. We drinken wat, en praten wat heen en weer in mijn gebrekkig Engels, totdat het avondmaal ons opgediend wordt. Goed eten, daar houden ze wel van. Het smaakt me in ieder geval goed. Terwijl ik na het eten opsta en naar mijn hut wil gaan om een lekkere douche te nemen, vraagt Jørgensen hoe laat we morgen vertrekken om mij naar het vliegveld te brengen.

“Om tien uur vertrekt het vliegtuig, dus ik moet er om negen uur zijn. Zullen we zeven uur vertrekken?”

“Is prima. Half zeven hier eten?”

“Oké, tot morgen en een fijne avond.”

Na het douchen heb ik een voldaan gevoel, doordat het werk klaar is en het eten lekker was. Ik loop over de boot het droogdok uit, naar buiten. Ik verwonder me weer over het uitzicht. Ik kan het haast niet bevatten zo mooi, en het zicht van almacht in die fjorden.

Ik dank Vader weer voor het werk dat Hij me gaf en dat ik me hier mag verwonderen, en mag genieten en danken tussen hetgeen Hij gemaakt heeft.

Inmiddels begint het al donker te worden, ik zie dat ik alweer twee uur buiten loop. Ik zal eens gaan kijken of ik op de boot wat drinken kan vinden. En dan maar inpakken voor morgen, om op tijd in de eetzaal te zijn. En dan naar bed.

Na een stevig ontbijt vertrekken we rond zeven uur richting het vliegveld van Bodo. Zoals op de heenreis, is het weer genieten van wat buiten te zien is, de natuur. Ik maak wat foto's tijdens de rit en na een poosje vraagt Jørgensen weer of hij moet stoppen zodat ik foto's buiten de auto kan maken. Ik bedank hem en zeg weer dat het niet hoeft.

We komen aan op het vliegveld en Jørgensen opent de kofferbak, zodat ik mijn koffer eruit kan pakken. Ik geef hem de hand en zeg: “Bedankt voor de goede zorgen.”

“Graag gedaan, en u ook bedankt voor alles wat u gedaan hebt”, zegt hij.

Ik loop de hal binnen. Het is een kleine ruimte met wat eenvoudige stoelen langs de muur, met kunstlederen bekleding. Linksachter, in een soort nis, staat een koffieautomaat. Ik pak een bak koffie en wacht tot er omgeroepen wordt dat het toestel klaar staat.

Na een korte tijd komt deze mededeling. Na vertrek, en overstappen op Trondheim en Oslo en vervolgens de laatste landing op Schiphol, ben ik weer in Nederland.

Op Schiphol aangekomen, merk ik dat ik door de douane goed in de gaten gehouden wordt. Wat daartoe leidt weet ik niet, maar ik verwacht na enkele ogenblikken aan de beurt te zijn om mee te gaan naar een aparte ruimte.

“Wilt u even mee komen, meneer?” hoor ik naast me zeggen. Ik kijk naar de kant waar de stem vandaan komt, en kom erachter dat hij het tegen mij heeft. Ondanks dat ik het verwachtte, gaat er korte schok door me heen en direct denk ik bij mezelf dat ik niets te vrezen heb. Ik heb een schoon geweten.

“Ja hoor, geen probleem”, zeg ik en loop achter de man aan. Het is een jonge man van een jaar of dertig, sympathiek en heel rustig.

“Waar komt u vandaan?” vraagt hij.

“Ik kom van Noorwegen. Ik heb daar service verricht aan kranen op zeeschepen.”

“Oké, ik kan het zien, er zit veel gereedschap in je koffer”, zegt hij, terwijl hij naar het scherm van een röntgenapparaat kijkt. “U mag weer gaan, het is prima zo”, zegt de jonge man tegen me. “Oké bedankt, en een fijne dag verder.”

Ik ga snel naar het station, want nu wil ik wel heel graag naar huis. Relaxed laat ik me door de treinmachinist en de buschauffeur naar huis brengen.

Training Pastoraat

Het is een rustige zondag, en we begeven ons naar de kerkdienst die we bijna wekelijks bijwonen. Binnen gekomen, lopen we zoals gewoonlijk langs de boekentafel. Dat is een tafel met, onder andere, gratis Bijbels om uit te delen, uitnodigingen voor bijeenkomsten, en ander leesvoer.

Ineens valt mijn oog op een stapeltje uitnodigingen van een basistraining pastoraat. Ik pak er één en leg hem eigenlijk net zo snel weer terug. Is dat wat voor mij? Het trok me aan, maar ben ik daar de juiste persoon voor? Het kan ook Gods doel zijn dat ik er zelf wat van leer. Ik weet het niet en laat hem liggen.

Een paar dagen later komt het toch weer in me op. Had ik dan toch de uitnodiging moeten aannemen? Moet ik dan meer leren over pastoraat, al is het maar voor mezelf?

Er lagen niet zoveel uitnodigingen meer en ze zullen nu wel op zijn. Ik zeg tegen de Heere: “Heere, als er aanstaande zondag nog een uitnodiging ligt, wilt U mij dan daarmee te kennen geven dat hij voor mij is?”

De eerstvolgende keer gaan we weer naar de gemeente en er ligt nog één uitnodiging. Ik pak hem en dank God voor wat Hij deed. En ik geef me dus op voor de training.

Voor mijn werk, bouw ik soms ook kranen bij de fabriek zelf. Dat is wenselijk, omdat ik daardoor het beste kan ontdekken hoe zo'n kraan in elkaar zit. En daardoor kan ik beter de storingen, zowel mechanisch als elektrisch, analyseren.

Deze keer is er een nieuwe kraan in ontwikkeling geweest, en die is nu gereed voor productie. Het is nu ook de bedoeling dat ik alle ins en outs van deze kraan weet. Het is een hydraulisch en elektrisch aangedreven kraan.

Zo ben ik een paar dagen bezig in de fabriek. Dan komt Richard naar me toe en zegt dat ik thuis mijn koffer maar vast

moet pakken om naar Denemarken te gaan.

“Naar Denemarken?” vraag ik. “Maar ik zou toch een aantal weken hier bezig zijn?” Ik denk daarbij aan de training pastoraat.

“Ja dat weet ik, maar het is nu even anders geworden.”

Ik ben er helemaal niet blij mee en bid: “Heere, hoe moet dat nu? Ik zou, zoals U weet, de training pastoraat volgen en nu moet ik naar Denemarken. Ik weet het echt niet meer. Wat moet ik zeggen?”

Een paar minuten later komt Richard alweer en zegt: “Wacht nog maar even, ik denk dat het niet doorgaat, ik laat het je nog weten.”

Ik denk bij mezelf: Jij kunt wel denken dat het niet doorgaat, maar ik weet het nu wel zeker. Vader heeft het geregeld.

“Ik hoor het wel”, zeg ik tegen de chef.

Een tijdje later vertelt hij me dat het niet doorgaat.

“Waarom dan niet?” wil ik weten. Te meer omdat ik wil weten wat Vader er voor gebruikte, hoe Hij te werk ging.

“Nou, omdat ze een Duitser willen”, zegt hij.

Mijn verbazing is bijna nooit zo groot geweest. Alles moest altijd in het Engels. De training die ik moest geven mocht niet in het Duits, die moest per se in het Engels. En nu willen ze een Duitser?

“Vader, is dit hetzelfde als toen ik midden in de zomer bij hoge temperaturen die kachel moest repareren, zodat ik kon zien dat U mij van hoogtevrees afgeholpen had? Is dit ook zo'n bijzondere actie van U? Wilt U me op deze manier te kennen geven dat ik naar die cursus mag gaan?”

Zo zie je maar dat God duidelijk iets aangeeft. God laat het niet over aan onze gedachten, wat wij er van vinden. Hij laat duidelijk, zonder twijfel, zien dat Hij er de hand in heeft.

Maar alleen als je het ook hebt leren zien, en als je het wil zien door de Heilige Geest. Anders zou je het wellicht ‘toevallig’

noemen.

Verblijd in de Heere ga ik verder met mijn werk. Mijn gedachten wijken niet van Hem. Ik merk ook dat Gods aanwezigheid bij mij blijft. Je kent dat misschien wel, het gevoel dat iemand naar je kijkt.

Zo voel ik dat Vader naar me kijkt en me vult met Zijn onbeschrijflijke liefde en vreugde. Maar goed dat ik op m'n knieën, met het hoofd gebogen op de grond zit te werken. Daardoor kan ik makkelijk mijn tranen verbergen, want wat moet ik vertellen tegen degene die het zou zien? Ik denk dat niemand begrijpt dat het komt door de vreugde in Vader.

Het einde van de werkdag is aangebroken en ik begeef me weer richting huis. Thuis aangekomen, begroet ik Willy. Even later gaan we eten, en ondertussen vertel ik haar wat er vandaag gebeurd is. Samen spreken we groot van God, hoe bijzonder het is dat Hij Zich zo intensief bezighoudt met mensen. Dat het wel een bovenmenselijke liefde moet zijn, dat maakt dat Hij Zich met zaken bezighoudt waarvan wij denken dat ze voor Hem zo onbelangrijk zijn. Tevens beseffen we ook dat het niet gaat om de zaak op zich, maar om de relatie die Hij met ons wil hebben. Dat Hij, als we écht geloven en écht op Hem vertrouwen, doet wat Hij beloofd heeft. En bij ons is.

Hij zegt in Zijn Woord: 'Blijf in Mij, dan blijf ik in u.'

We zijn er weer achter gekomen, mede door hetgeen de laatste tijd gebeurt, dat Hij woord houdt. We zijn kinderen van de enige betrouwbare Vader, wat een wonder!

Na het eten houden we ons bezig met wat lezen en de dingen die we menen te moeten doen. Naarmate de tijd vordert begin ik me steeds beroerder te voelen. Ik zeg tegen Willy: "Ik voel me niet echt fit, het lijkt wel of ik griep krijg."

"Dan maar op tijd naar bed", zegt ze. "Wellicht voel je je morgen dan een stuk beter."

We gaan op tijd naar bed, we danken Vader voor wat Hij voor ons gedaan heeft deze dag, we vragen bijstand en zegeningen voor onze dierbaren en hulp voor onze kinderen en voor degenen van wie we weten dat er veel hulp nodig is.

De volgende morgen word ik wakker, maar het is niet wat ik gehoopt heb. Ik voel me nog beroerder dan gisteren. En nu? Vanavond zou ik naar de training pastoraat gaan. Ik ben bezorgd. Ik voel me verlaten, terwijl ik ook weet dat het niet zo is. Weer heb ik het gevoel dat ik het mis heb, voor wat betreft de training. God had toch laten zien dat ik naar die training pastoraat mocht? Hij zorgde er toch voor dat het werk in Denemarken niet doorging, doordat Hij er voor zorgde dat het een Duitser moest zijn? Ja, dan zal Vader er nu ook in voorzien dat ik vanavond kan gaan. Want anders zou wat Vader deed voor niets geweest zijn, zo is Vader niet. Hij doet echt niets voor niets.

Werken is niet mogelijk en dus meld ik me ziek en ga weer terug mijn bed in. Na nog een aantal uurtjes slapen ga ik toch maar naar beneden. Ik maak een broodje en een kop koffie voor mezelf om toch wat binnen te krijgen. Mijn vader zei vroeger altijd dat je, ook al ben je nog zo ziek, gewoon moet eten. Nou, dat probeer ik dan maar.

Naarmate de dag vordert, raak ik niet van mijn beroerde gevoel af en we bereiken de tijd voor het avondeten. Het doet me pijn dat ik vanavond niet naar de training kan gaan, ik voel me in het geheel niet fit genoeg daarvoor. Ook maakt het me onzeker over wat God me beloofd heeft. Moet ik dan toch niet naar die training, zou ik het dan allemaal mis hebben? Ben ik dan zo misleid met het gebeuren dat ik eerst naar Denemarken moest? Het maakt me verdrietig en ik weet het niet meer.

We gaan eten, ik ga voor in gebed en vraag Vader ook mij mijn

gezondheid terug te geven, zodat ik nog naar die training kan gaan. Willy scheidt op en ik probeer wat te eten. Echt smaken doet het niet, maar ik moet wel wat binnen krijgen als het kan.

Na het eten, hoe bijzonder, begin ik me ineens fit te voelen. Het beroerde gevoel verdwijnt en ik ben gewoon weer gezond. Maar ook begin ik me te schamen. Ik kan naar de training, dankzij Vader. Hij heeft het weer wél gemaakt. Ik zeg: “Vader, dank U wel, dat U weer naar me omziet. Wilt U mij vergeven dat ik het vertrouwen in U verloor, dat ik niet meer zag naar wat U al deed? Wilt u me leren het vertrouwen op U terug te winnen en te behouden? In Jezus Naam, Amen.”

Verheugd in God maak ik me klaar om naar de training te gaan. Ik beleef een hele mooie avond zonder ook maar enig gevoel van ongemak of iets dat in de weg kan staan. Na de training drinken Willy en ik nog wat en gaan we naar bed.

De volgende morgen sta ik op en weer ben ik niet in staat te werken, weer griep. Desondanks verwonder ik me nog meer over wat God gisteren deed. Hij wilde dat ik gebruik maakte van de training. Daarom heeft hij de griep voor een tijdje weggenomen zodat ik kon gaan.

We hebben een God die van alles afweet en die alles doet op Zijn tijd en Zijn wijze. Die God is mijn Vader!

Na een paar dagen kan ik mijn werk weer hervatten.

De Hulp van Vader

Na een drukke werkdag begeef ik me naar huis. Vanaf de fabriek rijd ik rustig naar ons eigen kantoorpand, vlakbij waar ik woon. Daar vul ik mijn urenbriefje in en daarna begeef ik me op mijn gemak op de fiets naar huis. Van het pand naar huis is het ongeveer tien minuutjes fietsen. Het begint te schemeren en het is druk op de weg. De auto's razen maar door, alsof er geen einde aan komt.

Ik bedenk, zoals zo vaak, hoe de dag van al deze mensen is geweest en hoe de rest gaat worden. Hebben ze zich deze dag, wellicht zoals alle dagen, mee laten nemen in de sleur van alledag? Hebben ze belangrijke bezoeken moeten afleggen, of moeten ze dat nog doen? Of hebben ze net zo'n dag gehad zoals ik veelal heb? Ontmoetingen met de Heere? Natuurlijk zullen er zulke mensen bij zijn. Ik hoop het in ieder geval wel.

Het is zo geweldig om ontmoetingen met de Heere te hebben. Het woord 'geweldig' is lang niet toereikend en ook niet correct uitgedrukt. Ik weet niet hoe ik moet omschrijven wat het is om die liefde en aanwezigheid te ervaren. En dan komt er ook nog bij hoe bijzonder Hij werkt, welke wegen Hij gebruikt. Altijd anders als wij denken. Het brengt je dichter bij Hem en je krijgt meer vertrouwen. Ook ben je niet bang meer, het houdt je overeind in dit leven, wat je ook overkomt.

Inmiddels trap ik gestaag door en ben bijna thuis. Als je met je gedachten bij Vader bent, ontgaat je werkelijk alles om je heen en vliegt de tijd.

Ik ben blij weer thuis te zijn en mijn vrouwtje weer te zien.

“Had je een goede dag vandaag?” vraagt Willy.

“Ja hoor. Niet echt hele bijzondere dingen gebeurd, maar wel blij in de Heere en dat is op zich al bijzonder, toch?”

“Zeker. We hebben de zekerheid dat Hij bij ons is heel hard nodig, dat geeft ons vertrouwen en rust en daardoor hoeven we

nergens bang voor te zijn.”

“Zo is dat. Wat zijn we bevoorrechte mensen”.

“Zullen we maar gaan eten?” Op het moment dat ik het zeg gaat ook de telefoon. Kijk eens aan, Joop de boot bemiddelaar. Ik pak hem op: “Hoi Joop hoe is het met je?”

“Goed. Ik heb goed nieuws voor je: de boot is verkocht, als je met de prijs akkoord gaat.”

Eigenlijk zit er niet zoveel verschil tussen het bod en het bedrag wat hij eerder dacht te kunnen ontvangen.

“Prima Joop, wij gaan akkoord met de prijs.”

“Goed. Alleen, de man betaalt, op drieduizend euro na, het hele bedrag. De rest betaalt hij als de boot uit het water geweest is en het onderwaterschip goed blijkt te zijn.”

“Ja is goed, over het onderwaterschip zit ik niet in, daar mankeert niets aan.”

“Mooi, dan ga ik het afhandelen en maak ik het bedrag naar je over, je hoort nog van me.”

“Bedankt Joop, tot horens”

Ik doe bij Willy het telefoongesprek uit de doeken en zij is ook blij dat de boot verkocht is. “Weer een zorg minder”, zegt ze. “Ja vind ik ook. Vader zorgt.”

Al met al is het inmiddels flink later geworden, Ik ga nog even naar de schuur om wat kleine dingetjes voor de boot te doen die ik gepland had. Hij is wel verkocht zoals hij nu is, maar als ik even afmaak waar ik mee bezig ben, heb ik ook een voldaan gevoel omdat ik het niet voor niets gedaan heb.

“Kom je koffie drinken?” vraagt Willy

“Nu alweer”, zeg ik. De tijd gaat ook zo snel.

Hoe sneller hoe beter, denk ik vaak. Des te eerder komt Jezus ons halen. Dat zal wat zijn! Dat Jezus komt op de wolk, bij het horen van de bazuin, om ons op te halen om voor eeuwig,

altijd, bij Hem te zijn. Niets beters kun je voorstellen.

“Ik kom er aan”, zeg ik.

Als ik de koffie op heb neem ik een douche en hou het verder voor gezien deze avond. We gaan op tijd naar bed, want morgenochtend gaat de wekker om 6 uur weer af.

Ik ben op zich een goede slaper. Soms krijg ik een beetje moeilijk de gang, maar als ik eenmaal in slaap ben, ga ik ook de hele nacht door. Maar deze keer word ik rond drie uur wakker. Het gebeurt op een bijzonder manier. Ik merk dat God me wakker maakt. Ik weet dat Hij het is en zonder te aarzelen of te denken vraag ik: “Vader wat wilt U dat ik doe?” Omdat ik, zo bijzonder, weet dat Vader iets van me verlangt, vraag ik dat zo ineens, duidelijk door Geest geleid.

Vader zegt: “Ik wil dat je gaat bidden voor een broeder.” Vader laat weten voor welke geliefde broeder ik moet bidden, maar Hij zegt niet waarom.

“Wat moet ik dan bidden, Vader? Ik weet niet wat er met die broeder aan de hand is.”

“Bidt voor wijsheid, kracht en liefde voor hem.”

Nu weet ik wat ik moet bidden. Omdat ik moet bidden voor liefde, weet ik dat het om onvrede tussen mensen gaat. Ik moet bidden voor wijsheid voor mijn broeder om juist te kunnen handelen en te spreken in de situatie waarin hij verkeert. Ik moet bidden om kracht, om staande te kunnen blijven in de moeilijkheid waarin hij zich bevindt. En voor liefde voor de mensen met wie hij onenigheid heeft.

Terwijl ik begin te bidden neemt Vader het Zelf over, Hij geeft me de woorden om te spreken.

Ik val weer in slaap en 's morgens word ik opnieuw gewaar wat er die nacht gebeurde.

Hoe bijzonder was die ontmoeting met Vader. Alleen die ontmoeting al. Dat de allerhoogste Koning, de Maker van de

hemel en de aarde, bemoeienissen heeft met mensen die Hem liefhebben en Hem nodig hebben. Dat Hij in dergelijke situaties tegen mij spreekt, mij gebruikt omdat Hij Zich over een broeder wil ontfermen. Waarom? Vader had het ook Zelf, alleen kunnen doen. Hij hoeft het, bij wijze van spreken, maar te zeggen en die broeder heeft nergens last meer van. Waarom gebruikt Hij mij?

Vader weet dat het mijn grote verlangen is om dienstbaar voor Hem te zijn. Ook weet Hij dat ik dicht bij Hem wil leven en dat ik wil dat Hij het middelpunt van mijn leven is. Vader wil ook dat de relatie met Zijn kinderen steeds sterker en inniger wordt. Zou het daarom zijn? Ik denk het wel.

Het is een paar weken later, en mijn vrouw en ik besluiten de broeder voor wie Vader me liet bidden, samen te bezoeken.

We komen aan in een prachtige omgeving waar hij met zijn vrouw enkele maanden per jaar woont. We worden als broeder en zuster warm onthaald. We spreken wat heen en weer omdat we elkaar al een tijdje niet gezien hebben. We spreken over de omgeving, en al snel komen we bij hetgeen ons bezig houdt: het leven met Vader en met Jezus.

“Een paar weken geleden is er iets gebeurd, en dat wil ik graag met jullie delen”, zeg ik tegen hen.

“Ik ben benieuwd wat dat is”, zei de broeder.

“Ik ook”, zei zijn vrouw.

“Vader maakte me midden in de nacht wakker en liet me weten dat ik voor jou, broeder, moest bidden.”

“O, dat is bijzonder. Wanneer was dat dan?”

Ik noem de tijd en hij zegt: “Dat klopt inderdaad, ik had het benauwd en had hier pijn.” Hij wijst naar zijn hartstreek. “Ik ben 's nachts nog naar het ziekenhuis geweest.”

Hij vertelt beknopt hoe het kwam, wat er gebeurd was en dat het nu weer over is. Ik vertel hoe die nacht verliep en we zijn

dank verschuldigd aan onze Vader. We danken Hem dan ook uiteraard.

.

België

Inmiddels ben ik alweer bijna twee en een half jaar aan het werk bij mijn ‘nieuwe’ baan. Het gaat goed, er komen ook meer opdrachten voor kranen op schepen. Daardoor kom ik meer in havens, wat ook altijd interessant is. Daar is veel bedrijvigheid. Er zijn grote zeeschepen waarop ik dan onderhoud moet plegen of een reparatie moet uitvoeren.

Ik mag samen met mijn collega Bert naar Brugge in België.

“Hoe laat zullen we morgen vertrekken?” vraag ik Bert.

“We hebben dik twee en een half uur nodig, dus vijf uur lijkt me een mooie tijd.”

“Ik vind van niet, hoe kan vijf uur een mooie tijd zijn? We gaan toch niet dauwtrappen of zo?”

Verbaasd kijkt Bert me aan en zegt: “Wat wil jij dan, we moeten er toch rond half acht uur zijn?”

“Ja dat weet ik, en ik weet ook dat we die tijd nodig hebben. Maar dat wil nog niet zeggen dat ik het een mooie tijd vind. Negen uur vind ik een veel mooiere tijd.”

“Ja, maar dat kan toch niet, dat is toch veel te laat?”

“Ja Bert, laat maar zitten. Je snapt er geen bal van, morgen om vijf uur vertrekken we hier vandaan oké? Ik zie je, tot morgen.”

De volgende morgen is aangebroken, ik fiets rustig naar mijn werk. Er is nog weinig verkeer. Het is tien voor vijf, een tijdstip waarop het totaal nog niet druk is op de weg en de verkeerslichten nog knipperen. De zon komt net op en een rode gloed vult de lucht. Een prachtig gezicht. “Vader, dank U wel, dat ik hiervan mag genieten.”

Op het werk aangekomen, merk ik op dat Bert er nog niet is. Ik open de deur en haal het alarm eraf. Nou, dan pak ik maar een bak koffie en wacht ik op Bert. O ja, het paard van de buurman nog, bijna vergeten. Elke morgen staat het paard van de

buurman bij het hek. Maar nu, in deze vroegte, had ik niet verwacht dat hij er zou staan. Ik geef hem een suikerklontje, waarop hij gewoon lijkt te wachten.

“Goedemorgen”, hoor ik achter me.

“Goedemorgen Bert.”

“Uitgeslapen?” vraagt Bert.

“Ja hoor.”

“Nou, dan kun je je bed wel verkopen.”

“Nee Bert, voor vandaag wel, maar vanavond ga ik weer verder. Dus ik verkoop hem nog niet. Wil je nog koffie?”

Ik hoop dat hij niet wil, want ik wil gaan en hij is krap op tijd gekomen. “Nee”, zegt hij. “Laten we maar gaan.”

We vertrekken dus redelijk op tijd. Dat is fijn, want het is een aardig ritje met de auto. We moeten direct aan het werk, dus het is het belangrijk om er op tijd te zijn zodat we er een rendabele werkdag van kunnen maken.

“Wat voor een boot is het?” vraagt Bert me.

“Het is een werkplatform”, antwoord ik. Dat is een varend geheel met vier poten of palen die naar beneden gebracht kunnen worden, zodat het platform los van het water komt en op de poten staat. Het geeft de stabiliteit die een boot in het water niet heeft.

“Er staan vier kranen op”, zeg ik, “en ze moeten alle vier een grote onderhoudsbeurt hebben.”

“Als we dat dan maar redden in een dag”, zegt Bert.

“Ik denk het niet, maar we zullen wel zien. Als jij een beetje doorwerkt gaat het wel lukken. Jack heeft tegen me gezegd dat er twee hutten op de boot gereserveerd zijn, dus in dien nodig, kunnen we onszelf te ruste leggen.”

Het is best een moeizame reis, vooral bij Antwerpen schiet het niet echt op. Daar zitten we precies in de ochtendspits. We zijn dan ook een half uur later dan gepland bij de boot. Kennelijk is

dat geen probleem, niemand zegt er iets van. Bijna altijd als wij op een boot werken, zijn er ook andere technici, zoals lassers en elektriciens. Wanneer het schip toch uit het water of aan de kant ligt, kunnen zo alle werkzaamheden zoveel mogelijk tegelijk uitgevoerd worden. Zo kan men de kosten van het dokken beperken.

We brengen onze gereedschappen aan boord en nemen ieder een kraan die ongeveer een meter of twintig uit elkaar staan. We hoeven geen reddingsboten te checken. Vaak moet dit wel bij onderhoud van kranen, wanneer ze ook voor de reddingsboten gebruikt worden.

Het is best wel oud spul, wat er op die boot staat. Bijna alle bouten gaan slecht los en de pennen willen moeilijk schuiven. Al met al kost het veel tijd en we redden het niet in een dag. Wanneer de werkdag ten einde raakt, besluiten we te stoppen en morgen verder te gaan. We brengen ons gereedschap naar de berging en zoeken een ruimte waar we onze handen kunnen wassen. Vaak is het een zoektocht op die joekels van schepen. Ik besluit dan ook maar iemand aan te spreken: “Weet u waar wij onze handen kunnen wassen?” vraag ik een goed uitziende dame van middelbare leeftijd. Ze kijkt, ondanks haar donkere ogen, met een frisse blik de wereld in, en in dit geval ook naar mij. Haar smalle lippen tekenen een lichte glimlach. De mascara en oogschaduw zijn duidelijk aanwezig, maar storen niet. Het geeft haar een open gezicht. Even hebben we een kort oogcontact en het lijkt wel of we ineens een bepaald respect voor elkaar ontwikkelen. Ik kan het eigenlijk geen naam geven. Ik vraag mezelf kort af of ze wellicht Christen is. Dat is me wel vaker overkomen. Vader geeft een voorgevoel van iets. Zal ik het haar vragen? Eerlijk gezegd weet ik niet wat ik er mee aan moet.

“Ja hoor”, rukt ze me uit mijn gedachten, “als je die deur neemt, en dan twee trappen op aan de linkerkant, daar kun je je handen wassen.”

“Dank u wel”, zeg ik. Bert en ik begeven ons naar de tweede verdieping van de toren. Als we klaar zijn lopen we weer naar beneden om de kapitein, of een van zijn superieuren, te vragen naar de twee hutten die beloofd zijn. Bert houdt iemand staande en vraagt naar de kapitein. Een ongeduldige man die vandaag kennelijk nog het een en ander te doen heeft, vertelt ons haastig dat we op de brug op de bovenste etage moeten zijn. Bert en ik kijken naar boven en kijken daarna elkaar aan. “Daar heb ik nou net geen zin in, twintig trappen op lopen.”

“Ik ook niet”, zegt Bert.

“We doen het anders, ik denk dat de kapitein ons naar iemand anders zal sturen. Hij houdt zich toch niet bezig met hutten. We gaan vragen naar iemand die over de hutten gaat.”

“Hé hé, logisch, je bent ook wel een genie hé”, zegt Bert.

We spreken een man aan, die ons belooft uit te zoeken welke hutten voor ons gereserveerd zijn. Even later komt hij terug en deelt ons mee dat er geen hutten meer vrij zijn.

“Dat is vreemd, ons was beloofd dat we hier konden overnachten, want we zijn nog niet klaar”, zeg ik.

“O, dan zal ik eens nader informeren. Eén moment”

Na een tijdje komt hij terug en zegt: “Ik heb mijn best gedaan en heb één hut kunnen bemachtigen.”

“Dan gaat het niet door”, zegt Bert. “Niet om jou Teus, je bent een beste vent, maar ik ga niet een hut met je delen.”

“Nee, dat past mij ook niet. We gaan wel een hotel in de buurt zoeken.”

”Prima idee”, zegt Bert.

Terwijl we aanstalten maken om de boot te verlaten, stuiten we op het volgende probleem. De sirene gaat, als teken dat de poten gaan zakken om deze te testen. We zien ze langzaam zakken en kort daarna hangt de boot boven het water. Als de poten tot het eind naar beneden moeten, hebben ze nog wel een stuk te gaan.

“Hoe lang gaat dat duren?” vraag ik één van de drie mannen,

strak in het pak, die staan te kijken hoe de boot omhoog komt. “Dat kan wel een uurtje duren”, zegt hij.

“En nu? We moeten eraf, en een uur wachten komt ons niet uit.”

“Met de kraan is de enige mogelijkheid”, zegt de man.

“Prima, als we er maar van af komen.”

“Oké, ik zal een paar klimgordels regelen en de kraanmachinist waarschuwen.”

Ik kijk er wel van op, want dit doet men niet zo snel voor technici, alleen voor de bemanning van de boot. De man komt terug met twee klimgordels, en de haak van de kraan zien we al onze richting op komen.

Terwijl wij ons in de klimgordel hijsen, wenkt de man naar twee jonge dames van rond de twintig met een klimgordel in de hand en vraagt ons: “Willen jullie allebei een dame meenemen in de kraan? Zij willen ook van de boot af, maar durven niet alleen.”

‘Aha’, dacht ik. Nu komt de aap uit de mouw, daarom was de man zo spontaan om te zeggen dat we met de kraan mochten. Het ging dus eigenlijk om deze dames. “Ze weten ook niet hoe ze de klimgordel moeten aantrekken”, zegt hij.

“Tuurlijk, geen probleem”, zeg ik, terwijl Bert en ik de dames in de klimgordels helpen. Ik ga eerst met een dame, daarna Bert met de andere. De boot is inmiddels al ver boven het water, want de palen staan helemaal onderin. Een kleine twintig meter hoogte moeten we wel overbruggen.

De haak van de kraan wordt vastgemaakt aan onze klimgordel. Rustig zwaaien we van de boot af, en daarna twintig meter naar beneden. Het heeft wel wat, om vrij aan een kabel te hangen op zo'n hoogte. En het is helemaal speciaal, omdat je je tevens op deze hoogte moet ontfermen over een jonge vrouw. Ze vindt het duidelijk niet fijn. Ze houdt mijn arm vast en begint steeds harder te knijpen naarmate we van de boot af zwenken en boven de kade komen te hangen. Ik krijg medelijden en sla

mijn andere arm om haar heen. Daar wordt ze rustiger van. De greep in mijn arm verslapt direct. “Wat deed je op de boot?” vraag ik haar.

“Wij liepen stage op deze boot en die is nu afgelopen.”

“Oké, welk vakgebied?”

“Ik leer voor kapitein.”

“Dat is een mooi beroep”, zeg ik om me heen kijkend en genietend van de omgeving. Bijzonder hoor, om zo aan een kabel boven de wereld te hangen met een jonge dame in je armen. Als mijn vrouw langs zou rijden en dit zou zien, zou ze wellicht een bijmaak krijgen van dat offshore werk van mij.

Na een tijdje zijn we weer op vaste grond en maak ik de haak van de kraan los. Ik ontdoe haar en mezelf van de gordel en hang deze terug aan de haak, zodat ze weer op de boot terecht zullen komen. Na een tijdje komt Bert met jong gezelschap door de lucht zweven. Een mooi gezicht overigens.

Even later zeggen we de dames gedag en gaan we op zoek naar een hotel in de buurt. Die vinden we, maar er is geen uitgebreide eetgelegenheden. Jammer, ik heb juist zin in een uitgebreide maaltijd. Dan ook maar zoeken naar een restaurant in de buurt. En dat lukt ook.

Na het eten trekken we ons terug op onze hotelkamer, en de volgende dag beginnen we weer met het werk op de boot. We hebben niet de hele dag nodig, en na het invullen van de papieren zijn we weer op tijd onderweg naar huis.

Morgen moet ik weer vroeg weg, dan heb ik een klus alleen. Bert is morgen vrij.

Tijdens de rit moet ik denken aan de beginperiode van dit werk. Toen was ik alleen, ook in België, op een groot powerplatform bezig. Een powerplatform is een groot platform op vier poten dat in zee staat, waarop alle kabels van de turbines van een turbinepark bij elkaar komen, en van daar naar land gaan. Dus daar wordt alle opgewekte stroom geregeld,

verdeeld en getransporteerd door middel van kabels van zo'n vijftien centimeter in doorsnee, naar centrales op het land.

Op het bewuste platform stonden twee kranen en die hadden roestschade. Ik ben geen schilder, maar ik werd er wel op uitgestuurd om het te verhelpen.

Ik kwam daar aan, meldde me bij de manager van het platform en vertelde hem wat ik kwam doen. “Voorlopig niet schilderen, het is te vochtig”, zei hij in het Engels, terwijl hij op een vochtmeter wees die hij in zijn hand had. Daarna zei hij nog iets waar ik, als ik het goed heb, uit opmaakte dat ik over twee uur maar weer terug moest komen. Voorlopig kon ik de kraan wel roestvrij maken, dan had ik dat maar vast gehad.

Na een half uur was ik klaar. Ik maar weer de auto in, die kon ik lekker warm stoken. Jack hoefde ik niet te laten weten dat ik moest wachten, er was toch niets aan te doen. Ik schreef de uren en Jack moest maar zien wat hij er mee deed. Hij zou ze best doorberekenen.

Na een uur wachten was ik het ook wel zat. Ik had een paar rondjes op het terrein gelopen, maar dat was ook wel snel weer genoeg. Ik ging maar eens vragen of ik kon gaan schilderen.

Maar, ik bedacht ik opeens, hoe ga ik dat doen? Hoe spreek ik dat uit in 't beetje Engels wat ik kan? Ik ben hier wel in België, maar die manager spreekt Engels. Ik keek op Google voor de belangrijkste woorden die ik zeggen wilde, en ging het maar proberen. Ik stapte de auto uit. Ik snapte er niets van, ik was gewoon zenuwachtig. “Vader, wilt u mij helpen?” Ik ging op weg en op het platform aangekomen, zag ik de manager al staan. Op dat moment zag hij mij ook en zei dat ik kon gaan schilderen. Ik hoefde niets te zeggen. De man kwam naar me toe en maakte me duidelijk dat ik kon gaan schilderen.

“Dank u wel, Vader.”

Paniek en blijdschap

Ik ben al vroeg op pad richting Noord Duitsland. Het heeft wel wat, zo elke dag weer wat anders. Het is in elk geval heel anders dan offshore. Het nadeel van offshore is wel dat je lang van huis bent, maar het varen doet mij veel. Ook vind ik het leven in een hotel wel wat hebben. Kiezen en uitproberen wat ik ga eten en lekker bediend worden. Maar ach, hier heb je wat en daar laat je wat, nu ben ik 's avonds lekker thuis.

Ik rij richting Cuxhaven, daar ligt een boot met twee kranen, twee reddingsboten en een valboot die een onderhoudsbeurt nodig hebben. Ik ben alleen en heb dus wel de hele dag nodig. Het is nog lekker vroeg. Ik ben heel vroeg vertrokken, omdat het toch wel een uurtje of vier rijden is. De reis verloopt voorspoedig, maar na een paar uurtjes begint de verkeersstroom wel toe te nemen. Vooral bij wegwerkzaamheden schiet het niet op. Het lijkt wel of ze in Duitsland altijd met wegen bezig zijn, zo vaak zijn er verkeersstoringen. Naarmate de tijd vordert maak ik me zorgen of ik wel op tijd ben.

Ik kom in de buurt van de haven en zie dat ik aan de overkant van een groot braakliggend terrein moet zijn. Maar toch ben niet helemaal zeker. Terwijl ik overweeg wat ik moet doen, zie ik een politieauto naderen. Ik knipper met mijn lichten om kenbaar te maken dat ik hen nodig heb. Even vragen of het adres wat ik moet hebben aan de overkant van het terrein is. “Goedemorgen heren”, zeg ik, als de auto op mijn teken stopt. Dat heeft ook wel wat: Een politieauto gebieden te stoppen. De ene agent is een jonge man die duidelijk het vak nog moet leren. Hij heeft een tenger uiterlijk, diepe oogkassen en een persoonlijkheid die niet echt respect afdwingt. Ook komt hij niet zelfverzekerd over. De andere agent, duidelijk de 'baas'

van het tweetal, vergaat het niet veel beter. Gezien de kraaienpootjes bij zijn ogen is hij wel zo'n twintig jaar ouder dan zijn collega, maar veel meer respect dwingt hij niet af. Het maakt ook eigenlijk niet uit, zij vertegenwoordigen de wet en daar dienen we naar te luisteren. Maar ik geloof niet dat iedereen er zo over denkt.

“Goedemorgen”, zeggen ze bedeesd, bijna in koor.

“Ik zoek dit adres”, zeg ik wijzend op de werkorder en de foto van de boot die ik meegekregen had. “Is dat hier aan de overkant?”

“Sprechst du kein Deutsch?” vraagt de 'baas'. Zo, die zware stem telt wel mee in de respect-classificatie. Blijven praten, zou ik zeggen.

“English please”, zeg ik.

“Nein, kein Englisch.”

“Nederlands?”

“Auch nicht”, zegt hij. Het verwondert me, spreekt de Duitse politie geen Engels en Nederlands? Heel apart. Na een poosje turen op de werkorder en nadenken, geeft de agent een gebaar dat het aan de overkant van het terrein moet zijn.

“Hoeveel kilometer?” vraag ik.

“Zehn minuten”, zegt hij, twee handen met de vingers wijd opstekend.

“Vriendelijk bedankt en een fijne dag verder”, zeg ik. Tien minuten is best wel lang. Zal ik het terrein dwars over rijden? Dat scheelt wel weer tijd. Ik besluit het te proberen en rijdt het terrein op. Na een paar honderd meter gaat het fout. De grond is te drassig en de auto wil niet meer verder. De paniek slaat me om het hart en ik word heel boos op mezelf. Waarom doe ik dit! Waar ben ik mee bezig! Ik stap uit om te kijken hoe de situatie is. De wielen staan een paar centimeter in de blubber. Ik ga het nog eens proberen, maar dan achteruit, wellicht lukt dat. Maar nee hoor, de wielen draaien wel, maar er komt geen beweging in de auto. Na wederom een blik op de wielen zie ik

dat ze nog verder in de blubber staan. Wat nu? Nu heb ik echt een probleem. Wie moet ik bellen? Hoe krijgt men mij hieruit? Andere auto's of kranen zakken hier ook weg. Ik ben echt ten einde raad. De Enige Die me kan helpen is Vader. “Vader, U kent de situatie, ik wil belijden dat ik me weer heb laten misleiden en deze keuze heb gemaakt. Wilt U mij helpen hier uit te komen? U bent mijn enige Hulp. Dank U wel, Amen.”

Ik zet de auto weer in de eerste versnelling en laat de koppeling opkomen. De auto gaat rustig door de blubber naar voren.

Hoe groot is God, dat Hij omziet naar mensen die zichzelf in de nesten hebben gewerkt. Hoe groot is zijn genade in de kleinste details. Dit is toch een wonder? Nu gaat het niet om het wonder op zich, en ook niet om *wat* God doet, maar *dat* God het doet. De vreugde doet me voor korte tijd stilzitten en ik raak in aanbidding. Ik heb tijd nodig om terug te keren in de positie waarin ik was.

Jezus zegt: “Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen.” Het is absoluut waar. Soms lijkt het duister te worden, maar als je op Hem vertrouwt, wordt het ineens weer licht.

Dan toch maar over de verharde weg. Ik heb er weer van geleerd, Vader,. Dank U wel.

Bij de boot aangekomen, staat één van de bemanningsleden van het schip al op me te wachten. Hij ziet er uit als een vijfenveertigjarige man met een ogenschijnlijk vermoeid leven. Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik tien minuten te laat ben. Dat valt mee. “Mijn excuses dat ik te laat ben”, zeg ik tegen hem.

“Geen probleem. U bent er en dat is het belangrijkste”, zegt hij lichtelijk onzeker. Ongemakkelijk doet de beste man uit de doeken waar de kranen met bijbehorende boten staan, en wat de mankementen zijn. Met één kraan zijn geen problemen, dus

die behoeft alleen onderhoud. Maar een andere heeft haperingen tijdens het hijsen.

Ik pak mijn gereedschap en begeef me naar één van de kranen. Best wel een oud spulletje, maar als het werkt en veilig is, is het goed. Na het monteren van een nieuwe eindschakelaar en het verwijderen van oud en dik geworden vet, werkt de haperende kraan weer. De reddingsboten vergen wat meer moeite. De attributen, zoals zaklamp en hoosvat, ontbreken. De matroos die me bijstaat zoekt mee, maar in de reddingsboot is het niet te vinden. “Ik ga het aan de kapitein vragen”, maakt hij me met gebaren duidelijk. Ik loop met hem mee naar de brug, en terwijl de matroos in gesprek gaat met de kapitein zie ik het gezicht van de kapitein betrekken. Dat kan hij nu net niet gebruiken, een incomplete reddingsboot. Door het ontbreken van deze ogenschijnlijke luttele dingen, moet de boot aan de kade blijven. Tenzij hij het hier of daar kan aanschaffen.

“Kijk maar eens in de kast beneden, naast de werkplaats”, meen ik zo half te verstaan en ik loop met hem mee. Na een poosje zoeken in die kast, vinden we een hoosvat en een zaklamp, en krijgen we de boot compleet.

Nu nog de valboot. Dat vind ik altijd zulke bijzondere dingen. Het is een boot die op het achterdek staat met de neus half naar beneden en naar achteren gericht, vaak op grote hoogte.

Ik kijk omhoog, en weer naar het wateroppervlak, en constateer dat deze wel twaalf tot vijftien meter boven het wateroppervlak staat. Het is een gesloten geheel, wat eigenlijk niet op een conventionele boot lijkt. Het lijkt meer een korte sigaar.

Ik vraag de matroos hoe ik bij die boot kom en merk al snel dat ik een aantal trappen in de toren moet nemen. “Die deur”, zegt de matroos, wijzend naar een blauw geverfde deur waarvan ongeveer de helft van de verf afgebladderd is.

Ik kijk eerst even wat ik beslist niet nodig heb aan gereedschap, want ik heb niet veel zin om onnodig zwaar te sjouwen, al die

trappen op. Met een licht gejangk van de scharnieren trek ik de deur open en een zware diesellucht komt me tegemoet. Dat is vrijwel overal hetzelfde. Het is maar zelden dat, wanneer je de onderste deur van een toren van een zeeschip opentrekt, er geen diesellucht te ruiken is.

Het is bepaald niet een overmatig verlichte ruimte, maar het geeft wel een bepaalde sfeer. Naarmate de hoogte toeneemt, neemt de diesellucht af. Na een aantal trappen, ongeveer halverwege de toren, vind ik een deur naar buiten. Daar gekomen, verschaft het uitzicht me een geweldige kijk op de omgeving. Ik raak verblijd en dank God dat Hij me toch zoveel moois geeft tijdens het werk wat ik nu mag doen. Ik loop rechtsom naar de achterkant van de toren en zie de boot die ik moet hebben.

Als eerste controleer ik het frame waar de boot op staat, en het mechanisme om de boot te lossen, letterlijk te laten vallen. Hiervoor is een lier nodig, en deze heb ik tot mijn beschikking. Die hoort bij de controlepunten, want hij maakt ook deel uit van de reddingsuitrusting. Terwijl de kabel van de lier bevestigd is aan de verende valbeugel van de boot, maak ik de vergrendeling los. De boot valt enkele centimeters naar beneden in de valbeugel die aan de lier bevestigd is. Met de lier trek ik de boot weer in de vergrendeling, wat ook de ruststand is.

Elke keer is het weer spannend, en elke keer ben ik weer blij dat het achter de rug is. Eén foutje van 'de kabel niet goed vastmaken' en het kost duizenden euro's. Want de boot valt dan 'gewoon' naar beneden met alle gevolgen van dien. Nu ligt er geen boot achter, maar in zo'n geval heeft een valboot zeker wel tweehonderd meter nodig om veilig neer te komen en uit te glijden. En hoe krijgen we hem weer in korte tijd op zijn plaats achter op het dek?

Ik open de achterdeuren die met een speciaal slot dicht zitten en loop naar voren, terwijl ik voel of alle stoelen vast staan. Als ik weer naar achteren loop, controleer ik de veiligheidsgordels. Tevens tel ik het aantal stoelen en verneem dat het er twintig zijn. Ik zoek de kist met attributen en vind er twee onder de stoelen. Eén met welgeteld twintig zwemvesten en de ander met allerlei attributen, zoals zaklampen, overlevingspakketten en waarschuwingssignalen.

Ik werk de lijst van de verplicht aanwezige attributen af, er ontbreekt verder niets.

Ik vul de papieren in en laat ze tekenen door de kapitein. Ik maak een kort praatje met hem en verneem dat hij ingehuurd is door een rederij. Ingehuurd als kapitein, en dus gezagvoerder van de boot. Ik wens hem een fijne dag verder en begeef me weer naar huis. De matroos helpt me het gereedschap en onderdelen naar de auto sjouwen, en ook hem zeg ik gedag.

Ik leg de spullen in de auto. Als ik daarna de auto wil instappen, hoor ik roepen vanaf het schip: “Sir sir!”

Kennelijk moet ik weer naar boven komen. Met een handgebaar laat ik weten dat ik er aan kom. Op het moment dat ik boven kom, staat de kapitein voor me met een vragende houding. “Zou ik een foto van uw servicepas mogen maken?” vraagt hij. “Jawel hoor, geen probleem”, zeg ik.

Mijn servicepas is een wettelijke bevoegdheid om kranen, reddings- en valboten te keuren. Alleen personen met deze pas hebben kennis opgedaan om te kunnen bepalen of kranen en boten veilig zijn.

“Wil je hem boven je bed hangen?” vraag ik hem glimlachend.

“Nee”, zegt hij zonder blikken of blozen, “ik heb in het verleden, na een service, de naam van de monteur vergeten op te schrijven en daar was mijn baas toen niet blij mee.”

“Nou je schiet maar raak.”

“Hartelijk bedankt”, zegt hij duidelijk welgemeend.

Ik wens de man wederom een fijne dag en doe opnieuw een poging om bij de auto te komen en op weg naar huis te gaan. Het wordt wel een latertje vandaag. Het is weliswaar nog redelijk vroeg, maar ik heb nog wel een uurtje of vier reistijd voor de boeg.

Ik bedenk zo, tijdens het rijden, hoe het allemaal verloopt binnen het bedrijf. Van het personeel blijft er niet veel over, alleen Ruud, Jack en ik zijn er nog. Robin heeft ontslag gekregen en Bert en Hans hebben zelf ontslag genomen. Het werk komt alleen Ruud en mij toe.

De reis verloopt redelijk voorspoedig en ik ben rond half acht weer thuis.

Ontslag

Samen met Ruud ben ik bezig in de fabriek, met wat uitzoeken en opruimen van onderdelen. Zo nodig moeten we wat bijbestellen. Tevens moet er een magazijnstelling verplaatst worden. Terwijl we daarmee bezig zijn komt Jack, de manager, naar me toe en hij vraagt me of ik naar de directeur wil gaan. Hij verwacht mij voor een gesprekje. “Ja is goed hoor, hoe laat?” vraag ik.

“Om tien uur op kantoor.”

“Oké, dan zorg ik dat ik er ben.”

Ik ben benieuwd wat het voor een gesprekje is.

Enkele minuten voor tien begeef ik me naar het kantoor aan de andere kant van het gebouw. Het kantoor is ruim opgesteld, met evenzo een ruim aantal bureaus. Ze zijn per vier of acht stuks van elkaar gescheiden door glazen wanden. Ik meld me in een hoekje, waar een heel afgezonderd bureau staat, omgeven door een glazen wand. Uiteraard het kantoor van de directeur.

“Goedemorgen, ik heb een afspraak om tien uur.”

“Dat klopt”, zegt de verzorgd uitziende man. Hij staat op en reikt me de hand. Terwijl we elkaars hand schudden, knijpt hij me in mijn hand alsof hij nooit meer los laat. “Welkom en ga zitten”, zegt hij.

De directeur is een man van normaal postuur, ongeveer net zo lang als ik. Met een langwerpige gezicht en lichtelijke kraalooogjes kijkt hij zo te zien met plezier de wereld in. Ik heb de man ook nog nooit chagrijnig gezien. Altijd vriendelijk, maar ook altijd gehaast. Dat haastige hoort bij directeurs denk ik. Nu zit hij met mij aan zijn bureau. Rustig kan ik het niet noemen, hij rommelt een beetje ongecontroleerd heen en weer met papieren, en schuift met zijn voeten onnodig over de grond. Ik heb de indruk dat hij niet helemaal op zijn gemak is.

“Teus”, begint hij, daarna zijn keel schrapend, “ik heb een hele vervelende mededeling voor je. Ik had dit liever niet gedaan, maar het is opdracht vanuit Oostenrijk. Ik moet je vragen ons bedrijf te verlaten, ik moet je ontslag geven.”

Ik ben met stomheid geslagen en bedenk hoe dit nu kan. Vader heeft me deze job gegeven en nu is het ineens over?

“Wat is de reden daarvan?” vraag ik na een korte tijd.

“Ze zeggen dat ze geen schik met je hebben”, zegt hij weinig overtuigend.

“Wat, geen schik! Ik heb nog nooit klachten gehad van collega's. Er is niemand, ook Jack en u niet, die ooit over mijn werk of gedrag geklaagd heeft. En die gasten in Oostenrijk kunnen het niet weten.”

“Ik weet het Teus, maar ik heb de opdracht dit te doen en je dit mede te delen.”

“Ik weet voorlopig voldoende”, zeg ik. Ik geef hem de hand en uiteindelijk besef ik dat hij er ook niets aan kan doen. Het is voor hem een opdracht. Ik voel dat hij voor het karretje van die gasten in Oostenrijk gespannen wordt.

Ik ga weer richting de werkplek, maar loop eerst langs Jack.

“Wat is dit nu? Krijg ik 'gewoon' ontslag!”

“Ja, ik ook!” zegt Jack.

“Jij ook? wat is hier gaande?”

“Ik denk dat onze hele afdeling verdwijnt. Ze zullen het wel onderbrengen bij een ander deel van de onderneming, denk ik.”

“En Ruud dan?”

“Hij heeft om elf uur een gesprek.”

Ik ga naar Ruud en vertel hem wat me overkomen is. Hij kijkt me met open mond aan, vermant zich en zegt: “Jij ontslag? Waarom dan?”

“De directeur zegt dat ze geen schik met me hebben.”

“Wat een onzin!”

“Ja, ik weet het ook niet, wat moet ik er mee?”

“Dan ben ik benieuwd wat ik te horen krijg straks, dat zal dan ook wel einde verhaal zijn.”

Eerst een bak koffie. Ik moet het even goed op me in laten werken. Ik vraag: “Vader is dit dan het einde van wat U mij gegeven hebt? Kan ik dan in de verwachting leven dat U iets anders, en wellicht nog iets beters voor me in gedachten hebt? Ik had het zo naar mijn zin, en nu is het afgelopen. Geef me het vertrouwen op U, Vader. Dat ik op U mag blijven zien, in de hoop dat U voor me zorgt.”

Inmiddels is Ruud al op weg naar de directeur. Ik ben benieuwd wat hij te horen krijgt, hij zal ook wel een onaangenaam bericht krijgen.

Na een klein halfuurtje is hij weer terug met de mededeling dat hij ook ontslag krijgt, maar direct in dienst komt van Oostenrijk. “Wat ga je doen dan?” vraag ik.

“Ze hebben gevraagd of ik trainingen wil geven.”

“Da's een mooi baantje voor jou man, jij kunt goed Engels.”

“Ja, het lijkt me ook wel wat voorlopig. Ik kijk wel hoe het gaat, want ik ben dan wel heel veel van huis.”

We praten zo wat heen en weer en gaan weer aan het werk.

Ik voel me verlaten, en op een oneerlijke manier afgewezen door mijn werkgever. Ik begrijp niet waarom God dit werk beëindigd heeft. Ik weet het niet meer. “Vader, dat U niet meer wil dat ik dit werk doe vind ik, zoals U weet, lastig. Maar is deze manier volgens Uw wil? Wilt U mij leren hiermee om te gaan en me laten zien wat de bedoeling hiervan is?”

Ik zeg tegen Ruud: “Ik ga naar huis man, ik heb er even geen zin meer in, ik zie je morgen wel weer.”

“Is goed man, ik zie je. Tot morgen, ik weet ook niet hoe lang ik nog blijf.”

Ik loop naar Jack en vertel hem dat ik het voor vandaag wel gezien heb. Hij gaat er mee akkoord en wenst me sterkte.

Thuisgekomen slaat de verlatenheid weer toe, als ik Willy het nieuws moet vertellen. Ze is ook erg verontwaardigd en ze begrijpt het ook niet. “Dat is ook wat”, zegt ze na een poosje, “dan moet je weer solliciteren. Laten we blijven vertrouwen. God zorgt wel weer voor iets anders, dit is niet voor niets.”

“Ja, ik ga gewoon weer solliciteren en kijk wel wat er gebeurt.”

“Je kon toch weer terugkomen bij je vorige werkgever, als het nodig zou zijn? Ze wilden je graag weer terug hebben.”

“Ja dat is zo, maar als ik iets anders kan vinden in het offshore-gebeuren doe ik dat liever. Ik heb nog even de tijd om te zoeken.”

Sollicitatie offshore

De tijd verstrijkt en ik heb al een aantal sollicitaties achter de rug die niets opleverden. Op een avond zit ik in de krant te lezen en valt mijn oog op een vacature voor een mooie offshore functie. Ik zeg tegen Willy: “Dit lijkt me wel wat.”

“Wat is dat dan?” vraagt ze.

“Dit is offshore werk. Ik moet dan uitlaatgas-filters plaatsen op zeeschepen over de hele wereld. Het zijn filters die de schadelijke uitstoot van de uitlaatgassen tegen moeten gaan.” Ik word er steeds enthousiaster over en zeg: ”Heel veel reizen, en werken op allerlei zeeschepen. Dan kom ik nog eens ergens.”

“Ik zou reageren als ik jou was.”

“Alleen hier staat: ‘langere tijd van huis’. Hoe lang zal dat zijn? Nu was het hooguit twee weken en dat ging net. Maar als het meer is, dan wordt het denk ik niet wat. Dat is voor jou ook niets.”

“Nee, met twee weken hadden we al aardig moeite. Langer gaat echt niet en is ook niet goed. Ik denk dat God dat niet wil.”

“Je hebt gelijk, ik ga solliciteren en ik zal het er in een eventueel gesprek over hebben.”

Vol enthousiasme begin ik aan mijn sollicitatiebrief. Het is nogal makkelijk: ik pak de laatste brief en pas het een en ander aan. Ik ben wel in het voordeel, omdat ik al offshore gewerkt heb. Alhoewel, dat had bij de afgelopen sollicitaties ook geen meerwaarde. Ach, Vader is er bij en ik leg het in Zijn handen. Hij weet wat goed voor me is en als Hij wil dat het voor mij is, dan krijg ik het. Geweldig, als je zo mag leven, als je alles in Zijn handen mag en kan leggen. Na een tijdje klik ik op ‘verzenden’ en de brief is op de plaats van bestemming. Nu maar afwachten wat Vader doet.

We drinken nog wat en na een halfuurtje gaan we naar bed.

Een nieuwe dag, verkregen uit Vaders hand, is weer aangebroken. Ik ga op weg naar mijn werk, het magazijn is inmiddels klaar. De laatste dagen aftellend hou ik me bezig met het opbouwen van kranen. Met regelmaat raak ik toch wel weer weemoedig, gezien wat er de afgelopen tijd gebeurd is. Dan denk ik ook aan de laatste sollicitatie die ik een paar dagen geleden verstuurd heb, en hoop dat Vader ermee instemt.

De werktijd zit er weer op en ik rijd richting huis. Thuis aangekomen kijk ik direct in de mailbox en tot mijn verbazing zie ik dat ik uitgenodigd word voor een gesprek bij het bedrijf waar ik gesolliciteerd heb. “Dank U wel, Vader.”

Aanstaande vrijdag om tien uur moet ik er zijn. Verheugd loop ik naar Willy die in de keuken bezig is met eten koken.

“Ik mag vrijdagmiddag op gesprek komen.”

“Dat is fijn”, zegt ze, “hoe laat?”

“Om tien uur in Nijmegen.”

De werkzaamheden bij mijn huidige werknemer zijn bijna ten einde. Ik heb me ingeschreven bij een detacheringsbureau en op een middag word ik gebeld: “Ha Teus, met Tim Huivers van Werklust, goedemiddag.”

“Goedemiddag.”

“Zoals je me vroeg, heb ik gezocht naar een passende job voor jou, en ik heb wellicht iets voor je gevonden.”

“Mooi, ik ben benieuwd wat je me te bieden hebt.”

“Ben je bereid om onderhoud te doen en storingen te verhelpen bij bedrijven door een deel van Nederland?”

“Eventueel wel, maar ik werk liever offshore, zoals je weet.”

“Ja dat weet ik, maar hier is nu een vacature vrij.”

“Oké, maar ik heb nog een sollicitatie lopen en ik mag op gesprek komen. Dat wil ik nog even afwachten.”

“Prima, daar heb je gelijk in. Maar ik kan je wel alvast voorstellen bij dat bedrijf.”

“Dat is altijd goed, dan laat ik je wel weten of deze sollicitatie wat wordt.”

“Dat is goed, ik wacht jouw telefoontje af.”

“Oké, tot horens.”

De volgende dag belt Richard, de bedrijfsleider van mijn laatste werkgever: “Hé Richard, hoe is het met jou?”

“Ja goed hoor, en met jou?”

“Prima, op mijn werk na.”

“Ja, ik heb het gehoord, van Tim van Werklust, je bent weer beschikbaar vertelde hij. Ook heeft hij je bij mij voorgesteld, daarom bel ik. Je ben van harte welkom, hoor. Je zult dan wel een halfjaartje via Werklust werken, want zo zijn de regels de laatste tijd. We mogen niet meer rechtstreeks mensen aannemen.”

“Ik laat het je weten Richard, ik heb nog een sollicitatie lopen, die wil ik nog even afwachten. Wordt het niets, dat laat ik je dat weten. Dan kunnen we altijd nog even om de tafel.”

“Prima Teus, ik hoor wel van je.”

De vrijdag, de dag om te solliciteren, is aangebroken. Ietwat gespannen, maar aan de andere kant ook heel nieuwsgierig, zie ik uit naar de sollicitatie.

Om kwart over tien stap ik in de auto en ga ik op weg naar Nijmegen. Het is redelijk rustig op de weg en ik kom een aantal minuten te vroeg aan. Op zich wel prettig, het is in elk geval beter dan te moeten haasten. In de verte zie ik het gebouw al. Ik parkeer de auto precies voor de hoofdingang en wacht tot vijf minuten voor de afgesproken tijd. Ik heb eens gehoord, of ergens gelezen: kom bij een sollicitatie nooit te laat, maar ook niet veel te vroeg. Ik heb dat goed onthouden en houd altijd vijf minuten aan, dat lijkt me wel goed.

Ik bekijk het gebouw vanuit de auto. Met grote letters staat de bedrijfsnaam erop. Ineens bedenk ik dat wij in het verleden, in het garagebedrijf waar ik werkt, auto's van dit bedrijf in onderhoud hadden. Dat is al een poosje geleden, een jaartje of dertig wel.

Het is tijd om naar binnen te gaan. Ik loop naar binnen, richting een riant balie. Die is bruin van kleur, wat een mooi contrast geeft met de lichte wanden en plafond. “Goedemorgen”, zeg ik tegen een persoon waarvan ik niet weet of het een dame of een heer is, omdat hij of zij voorover gebogen zit te schrijven. Aan de kruin kun je het meestal niet zien. Het hoofd komt terug vanuit de gebukte houding en een aangenaam uitziende dame van rond de dertig zegt: “Goedemorgen”, en ze kijkt me afwachtend met haar grote ogen aan. Ik kom niet alleen om haar een goedemorgen te wensen natuurlijk.

“Ik ben Teus van Tuil en heb een afspraak om tien uur met de heer Wagenveld, voor een sollicitatie”, zeg ik.

“Prima, ik zal meneer van Wagenveld te kennen geven dat u er bent, u mag daar plaats nemen.” Ze wijst ergens achter mij en ik neem plaats op een strakke lange bank die verre van gemakkelijk zit. Na twee minuten komt er aan het einde van de gang rechts van mij, een vlotte energieke man aanlopen die meneer van Wagenveld weleens zou kunnen zijn. En ja hoor, de man komt rechtstreeks naar me toe met een uitgestoken hand, en vraagt: “Bent u meneer van Tuil?”

“Inderdaad ben ik dat”, zeg ik terwijl ik hem de hand geef.

“Loopt u maar met mij mee.” In flinke pas loop ik samen met meneer van Wagenveld door een lange, brede gang met dezelfde kleurstelling als de balie bij de receptie. Maar hier geeft het een koude indruk, wellicht door de lengte van de gang en het ontbreken van wandversiering.

“Hier gaan we naar binnen”, zegt hij naar links wijzend. We komen in een vrij grote ruimte, waar het al niet beter is dan de rest. Een koude bedoeling, met ook hier weer die bruine

kleuren met lichte achtergrond. “Neem plaats”, zegt hij.

“Dank u.” Ik neem een stoel recht tegenover een map die op tafel ligt, waaruit ik opmaak dat van Wagenveld er gezeten heeft. Of op zijn minst zijn map neergelegd heeft.

We praten wat heen en weer zoals dat op een sollicitatiegesprek gewoon is. Ik heb nog wat technische vragen, waar hij me geen antwoord op kan geven. Hij belooft me om aan het einde van het gesprek een collega te roepen.

Ik heb de indruk dat er van zijn kant geen belemmeringen zijn om mij aan te nemen. Maar de werktijden, waar we het nog niet over gehad hebben, vind ik wel heel belangrijk.

“Hoe zijn de werktijden?” vraag ik hem dan maar.

“De werktijden lopen heel erg uiteen, vaak moet een klus klaar en dan kan het middernacht worden. Er zijn ook gevallen dat het schip echt moet vertrekken. Dan moet je maar meevaren en later weer terug reizen.”

“Dat is geen enkel probleem, maar het gaat me om de tijden die ik van huis ben.”

“Dat zal ongeveer vier weken werken zijn en één week thuis.”

Ik schrik een beetje, dat is wel erg lang: vier weken van huis.

“Is daar niets aan te veranderen? Nu werk ik twee weken en ben dan twee weken thuis. Dat is eigenlijk wel het maximum voor mij. Het komt niet op een dag, maar vier weken van huis is niet wat ik wil.”

“Ik kan met de bedrijfsleider overleggen wat mogelijk is. Wat ons betreft staat er niets in de weg om u aan te nemen, maar we willen wel dat u zich van de werktijden bewust bent. Wij kunnen niet hebben, zoals u wel begrijpt, dat u na een paar maanden zegt dat het toch niet is wat u zoekt. Voor nu wil ik het er bij laten en ik stel voor dat we, wat betreft de werktijden, nog even telefonisch contact hebben. Dat we er van beide kanten er nog goed over nadenken. Zal ik volgende week vrijdag nog even contact met u opnemen?”

“Ja hoor is prima, dan hoor ik wel van u. ”Ik geef hem de hand.

“Bedankt voor uw tijd en uw aandacht.”

“U ook bedankt voor uw komst. U hoort volgende week vrijdag van mij.”

Ik ga weer op weg naar huis en mijn gedachten gaan het sollicitatie gesprek nog eens na. Ik heb zo mijn twijfels of ze bereid zijn de werktijden voor mij aan te passen. Waarschijnlijk niet. Het lijkt me een geweldige baan. Nu werk ik in heel Europa, ook best mooi natuurlijk, maar over de hele wereld is wel heel bijzonder. Maar goed, ik laat het aan Vader over. Hij weet wat goed is en wat mogelijk is bij het bedrijf.

Thuisgekomen vertel ik het verloop van het bezoek aan Willy. Ze zegt dat we het telefoontje volgende week maar moeten afwachten en daar ben ik het mee eens.

De week gaat rustig voorbij, maar ik word wel een beetje ongeduldig, voor wat betreft het telefoontje voor de sollicitatie. Om twee uur word er gebeld en meneer van Wagenveld meldt zich.

“Goedemorgen”, zeg ik.

“Meneer van Tuil, goedemorgen, heeft u erover nagedacht? Betreffende de vier weken werken die wij u voorstelden?”

“Jazeker heb ik er over nagedacht, en ik ben tot de conclusie gekomen om niet langer dan twee weken van huis te willen zijn.”

“Dat had ik wel verwacht en ik denk daardoor dat we niet bij elkaar komen. Ik denk ook niet dat het goed gaat komen als u het wel zou doen. Tijdens ons gesprek vorige week, kon ik aan u merken dat het voor u eigenlijk geen optie is. Dan ben ik van mening dat u het ook niet moet doen, ook al hebben we u nog zo graag. Als u na een halfjaar afhaakt door de werktijden, hebben we er beiden niet zo veel aan. Het is, lijkt me, niet zo zinvol om nu een overeenkomst aan te gaan.”

“Inderdaad, dat heb ik ook bedacht. Ik wil u bedanken voor uw tijd en ik hoop dat u iemand kunt vinden die wel langer van huis wil zijn.”

“Graag gedaan en ik hoop dat u bij een volgende sollicitatie meer succes heeft.”

“Dank u wel en een fijne dag verder.”

“Insgelijks.”

Vorige werkgever

Het is nog niet zo gemakkelijk om aan een nieuwe baan te komen. Moet ik dan toch maar Richard bellen voor een afspraak? Eens kijken wat hij te bieden heeft? Eigenlijk trekt het me niet zo. Maar ja, je moet toch werken, en een offshore-baan is wel heel lastig te vinden.

“Hoi Richard, hoe gaat het met jou?”

“Met mij best, en met jou?”

“Ook goed, ik heb besloten om toch een gesprekje met je aan te gaan, kan dat?”

“Zeker kan dat, graag zelfs. Kun je morgenmiddag om twee uur?”

“Ja, dat lukt wel.”

“Oké dan zie ik je morgen rond een uur of twee. O ja, ons kantoor is verhuist.”

Richard noemt het nieuwe adres en ik geef hem te kennen dat ik er op de afgesproken tijd zal zijn.

Het kantoor is ondergebracht in een kantorencomplex op een groot bedrijventerrein. Het is niet moeilijk te vinden en ik ben er dus ruim op tijd. Ik loop naar de ingang en direct links zit iemand van de beveiliging, die tevens de bezoekers ontvangt. Ik vraag hem naar de ingang van het bedrijf en hij wijst me de juiste richting. Terwijl ik die kant op loop, kom ik een bank tegen. Ik neem even plaats, want ik ben een beetje te vroeg. Ik zit een minuut of tien te kijken naar de bedrijvigheid in de gangen van het kantorencomplex. Een diversiteit van mensen loopt heen en weer. Ik zie mensen met veel verschillende nationaliteiten. De één is sjofel gekleed, de ander strak in het pak. Een ieder in zijn of haar eigen tempo. De één maakt een duidelijk gehaaste indruk, en bij de ander lijkt het of de laatste minuten nog vol gemaakt moeten worden. Leuk om te zien.

Ik sta op om Richard te gaan ontmoeten, en terwijl ik op de bewuste deur klop wordt hij aan de andere kant al open gedaan.

“Goedemiddag”, zegt Richard

“Hoi Richard, hoe is het met jou?”

“Goed, ik ben blij dat je er bent. Kon je de weg vinden?”

“Jazeker, ik heb een dame in dienst, die zit op het dashboard en zij vertelt exact waar ik heen moet. Een goedkope kracht, ze hoeft geen geld en geen eten. Ze werkt altijd als ik haar nodig heb en ze is nooit ziek.”

Richard, die de humor er niet zo van inziet, zegt op serieuze toon: “Handig hé, die elektronische hulpmiddelen vandaag de dag.”

“Ja.” Behoeftte om hier meer over te zeggen heb ik niet.

“Ga zitten, dan pak ik een bak koffie, als je die lust.”

“Ja, zwart graag.”

Even later is hij terug en vraagt: “Hoe komt het dat je weer thuis loopt?”

“De afdeling waar ik werk, gaat dicht.”

“Jammer man, je had het wel naar je zin?”

“Jazeker! Vind het echt jammer.”

“Ik kan je goed gebruiken, wij hebben werk zat. Maar ik hoef je niet zoveel te vertellen, want je kent ons bedrijf en ik ken jou en ik wil graag dat je bij ons komt werken. Maar dat had je al begrepen. In het begin, het eerste halfjaar, werk je via Werklust, dat is volgens de nieuwe regels. Daarna kom je in vaste dienst. Ik hanteer geen proeftijd, want ik ken je. Ik neem nog wel contact op met Tim, en regel het verder wel met hem. Nu heb je eigenlijk alleen nog met ons te maken, alleen je salaris ontvang je van Werklust.”

We praten wat heen en weer, ook over het verleden. Over mensen die ik wellicht nog ken, maar die vertrokken zijn. Richard is een aardige kerel en we praten nog wat over het geloof. Hij gaat naar de kerk, maar begrijpt niet dat ik al dik vijftig jaar naar de kerk ging en drie jaar geleden pas tot geloof

kwam. Ik vertel dat naar de kerk gaan op zich geen geloven is. Geloven is een relatie met God hebben. Hij gaat er niet zo op in en ik heb niet de intentie en gelegenheid om er meer over te vertellen. We spreken een begindatum en -tijd af en gaan uit elkaar.

Ziekte

Ik ben alweer een jaartje aan het werk voor mijn nieuwe werkgever. Het eerste halfjaartje via Werklust, daarna in vaste dienst. Regelmatige bijscholing is nodig, want in tweeënhalft jaar is er veel gebeurd in de techniek. Toch kan ik niet echt m'n draai vinden. Het werk is best wel leuk, maar niet te vergelijken met het offshore werk wat ik deed. Ik vraag me nog steeds af wat Vader voor me heeft. Ik zie dit als een noodsprong. Ik heb niet die vreugde die ik in het andere werk had. Het lijkt voor mij dat dit niet Zijn wil is. Als iets direct van God komt, ervaar ik het heel anders. Zou ik het verkeerd zien?

Mijn gezondheid gaat ook achteruit. De migraine waar ik al langer last van heb, komt steeds vaker. Gelukkig niet zodanig dat ik bijvoorbeeld twee dagen op bed moet liggen, maar mijn werk kan ik op zo'n moment niet doen. Nadenken lukt dan echt niet. Mijn geheugen en concentratie nemen ook af en de pijn in de gewrichten, waar ik ook al langer last van heb, neemt toe.

Maar ondanks dit, heb ik een Vader in de hemel die voor me zorgt. Ik mag me verblijden in Hem door de kracht van de Heilige Geest.

Ik meld me maar ziek, het gaat echt niet meer. Ik kan me heel moeilijk concentreren en mijn spieren werken echt niet mee. Het dragen van de gereedschapskist valt me heel zwaar. Als ik het doe, kan ik mijn arm de eerste paar uur bijna niet gebruiken.

Na een tijdje arbeidsongeschikt te zijn geweest, is mijn werkgever verplicht om passend werk te zoeken. Dat hebben ze me ook beloofd. Ik krijg na een tijdje dan ook de vraag of ik het wat vind om administratief werk te doen. Ik stel voor dat we afspreken om bij elkaar te komen om erover te praten, net

na de afspraak met de bedrijfsarts. Want met hem had ik ook een afspraak, om te kijken hoe het gaat en om te bespreken hoe we verder gaan.

Ik rijd weer naar het kantorencomplex, waar ik een tijdje geleden Richard ontmoette. Binnen aangekomen, zie ik net na de ingang een man zitten. Strak in het pak, en ik denk dat het best eens de arboarts zou kunnen zijn. Op het moment dat ik naar hem kijk staat hij op, en loopt hij naar me toe.

“Bent u meneer van Tuil?” vraagt hij.

“Ja, dan bent u meneer Roest.”

“Inderdaad, ik heb onze afspraak gekoppeld aan de afspraak die u hebt met Richard. Ik heb begrepen dat hij over passend werk gaat praten, en ik vind het wel prettig om daar bij te zijn”, vervolgt hij.

“Dat lijkt mij ook.”

Meneer Roest is een grote man, wel een kop groter dan ik, met een doordringende blik in zijn ogen. Als hij begint te praten, klinkt er veel sympathie in zijn stem. Heel prettig.

We lopen samen naar het kantoor van Richard, we stellen ons voor en krijgen een zitplaats toegewezen. We spreken wat heen en weer over mijn gezondheid en de ontwikkelingen daarin. Ik vertel hen dat er geen vooruitgang in zit. Eigenlijk alleen achteruitgang. Richard stelt voor om wat administratie te doen; de planning van de monteurs.

“Ziet u dat zitten, meneer van Tuil?” Vraagt meneer Roest.

“Ik kan het altijd proberen, dan zie ik wel hoe het gaat met mijn concentratie.”

“We gaan het eerst een maand lang, twee dagen in de week proberen en dan gaan we kijken hoe het zich ontwikkelt. We kijken of u dat volhoudt en of het niet ten koste gaat van uw gezondheid. Over een maand spreken we hier weer af en evalueren we”, zegt mijnheer Roest. Richard stemt er mee in en meneer Roest vertrekt weer. Ik blijf nog even en krijg nog wat

instructies met betrekking tot het werk wat ik ga doen.

Na een klein uurtje vertrek ik ook, en ik krijg een bon mee om een laptop langs te halen op een adres vlak in de buurt.

Ik verdiep me in de planning en ik vind het wel weer een nieuwe uitdaging. Nu weet ik exact wie van de monteurs waar werkt, en ik kan zelfs enigszins bepalen waar ze gaan werken of blijven werken. Het is best wel een enerverende job. Contact met de monteurs, het verzenden van appjes en mailtjes. De appjes hoeven niet zo officieel, maar de klantencontacten en mailtjes moeten wel enigszins van niveau zijn. Zo werk ik thuis en ga ik twee keer per week naar kantoor.

Na een tijdje kom ik op kantoor en ik merk dat Richard er niet is. Hij is hier niet meer werkzaam en ik moet nu samenwerken met Sander. Sander is wat ouder dan Richard en ook wel een aardige kerel. Wat minder joviaal, ik denk omdat hij het gevoel heeft dat hij boven mensen staat. Dat staat hij ook natuurlijk, hij is tenslotte manager, maar hij laat het meer zo overkomen dan Richard. Maar het is niet vervelend.

Sander is ook manager van een andere regio en hij doet het werk van Richard erbij. Maar het is hem eigenlijk teveel. Het komt hem dus wel goed uit dat ik de planning een klein beetje voor mijn rekening neem.

Helaas moet ik na enkele weken aangeven dat het me niet meer lukt. Ik denk dat het te veel spanning geeft, want de migraine wordt meer en de concentratie neemt af. Ik meld het bij Sander en de bedrijfsarts, en ik maak een afspraak bij de huisarts.

De huisarts verwijst me door naar een neuroloog, en gesprekken volgen. Diverse testen worden gedaan, met betrekking tot het geheugen en concentratie. De testen en onderzoeken wijzen wel uit dat er problemen zijn, maar niet in de aard van Alzheimer of iets dergelijks. Uiteraard ben ik

Vader daar zeer dankbaar voor.

Deze gegevens gaan naar de arboarts en hij gaat in overleg met een arbeidsdeskundige.

Ik krijg per post bericht van de arboarts met de uitnodiging voor een gesprek, aangaande de mogelijkheid tot arbeid. Dit is naar aanleiding van de verzamelde gegevens tijdens de testen. We spreken af op een middag en Willy gaat mee. We ontmoeten een corpulente vrouw van middelbare leeftijd. We schudden elkaar de hand en ze stelt zich voor als Mira Holten. Haar bolle gezicht geeft haar een guitig uiterlijk, maar ze neemt goed notitie van de situatie en weet zich goed en vastberaden uit te drukken.

“Meneer van Tuil”, zegt ze met een aangename stem, “helaas zijn de uitslagen niet van dien aard dat we met zekerheid kunnen zeggen dat u weer aan het werk kan. Wel weten we dat herstel in de toekomst niet te verwachten is.” Ze drukt het voorzichtig uit en kijkt me aan alsof ze een bepaalde reactie verwacht. Licht verbaasd kijk ik haar aan en zeg: “Ik wist niet wat ik er van moest verwachten, maar het komt niet echt rauw op mijn dak.”

“Wat vindt u er dan van, als u dit zo hoort?” vervolgt ze. “Zeker niet fijn natuurlijk, het moet even op me inwerken denk ik.”

“Oké, ik stuur de gegevens door naar meneer Doel, dat is de arbeidsdeskundige, hij kan bepalen wat er voor u nog mogelijk is. Wanneer hij de gegevens en de beoordeling van mij heeft, zal hij contact met u opnemen om tot een eindconclusie te komen.”

“Prima, dank u wel.”

Vertrouwen

Vandaag zou ik me om drie uur melden bij een klein bedrijfje, dat zich bezig houdt met het lassen van kunststof. Ik heb er gesolliciteerd. De meeste werkzaamheden worden in België gedaan. We hebben al telefonisch contact gehad en de eigenaar weet dat ik bepaalde beperkingen heb.

Het is tien voor half drie, en ik ga maar rustig aan op weg. Het is maar ongeveer twintig minuten rijden, maar ik wil er op tijd zijn. Dan maar even wachten.

Tien minuten voor de tijd ben ik aanwezig en ik merk dat het een gewoon woonhuis is, waar de man zijn kantoor heeft. Op zich is daar niets mis mee, als alles maar volgens Gods Woord is en het niet om een clandestien bedrijfje gaat dat maar wat sjoemelt ofzo.

Plotseling overvalt me een hevige bezorgdheid, zenuwen eigenlijk. Ik was al een beetje zenuwachtig, maar dit is bijna onoverkomelijk. Dit zijn geen zenuwen meer, dit is angst. In die zin, dat ik zo niet voor die man kan verschijnen. Het hart klopt me in de keel, de snelle ademhaling en natte handen maken me bijna radeloos en ik bedenk zo langzamerhand dat ik 'gewoon' moet afbellen. Ik breng het eerst maar bij God: "Vader, wat is dit nu? U ziet dat ik zo zenuwachtig ben, maar hoe kan dit? U bent er toch bij? Wilt U me alstublieft rustig maken, zodat ik die man te woord kan staan?"

Ik wacht af wat Vader doet en na enkele minuten is mijn onrust compleet weg. Er is niets meer van te merken. "Vader, dank U wel. Hoe bijzonder is het dat U, die Allerhoogste Koning, weer naar mij omziet. Ik kan U niet met woorden bedanken, die zijn niet toereikend. Kijkt U maar in mijn hart. Amen."

Zo is God: als je het oprecht van Hem verwacht, zal Hij zeker helpen. Hoe rijk kan je zijn. Dat je, als niemand je meer kan helpen, je tot die Enige Betrouwbare mag wenden en dat Hij je

helpt.

Het is inmiddels tijd om me te melden bij het woonhuis. Ik stap de auto uit en moet me dwingen niet te huppelen van blijheid, zoveel vreugde mag ik van Vader ervaren. Ik merk het steeds weer op; Hij geeft altijd meer dan dat je vraagt. Ik heb Hem alleen gevraagd de rust te geven, maar wat doet Hij? Hij vult me met Zijn liefde en dat uit zich in onuitsprekelijke vreugde.

Ik bel aan en een man van middelbare leeftijd doet open. “Goedemiddag, ik heb een afspraak om drie uur voor een sollicitatiegesprek”, zeg ik.

“Goedemiddag, dat klopt”, zegt de man, gekleed in sjofele kledij. Echt als een directeur, zoals ik gewend ben, ziet hij er niet uit. Meer als iemand die gestoord wordt tijdens zijn werkzaamheden in de tuin.

“Kom verder, dan maak ik een bakje koffie voor je.”

“Lekker hoor, daar heb ik wel zin in.”

De man spreekt me met ‘je’ aan, dat vind ik wel prettig. Ik hou het vooralsnog bij ‘u’.

Inderdaad stap ik een gewoon woonhuis binnen en er wordt me gevraagd naar boven te lopen. Ik loop de trap op en stap, op zijn verzoek, een slaapkamer binnen. Alleen staat er in plaats van een bed een bureau, en hangen er wat foto's aan de wand van werkzaamheden die binnen dit bedrijf verricht worden.

“Sorry voor de eenvoud”, zegt de man, “ik heb deze slaapkamer ingericht als kantoor, want meer heb ik niet nodig. De werkzaamheden gebeuren buitenshuis, zoals je in de advertentie kon lezen.”

“O, daar is ook niets mis mee, als u het hiermee kan redden is het toch goed? Het drukt alleen maar de kosten.”

“Voor de goede orde”, zegt de man, “ik ben 'jij', dus geen 'u'.”

“Prima, ik houd er rekening mee.”

“Ga zitten, dan haal ik de koffie.”

Ik ga zitten en moet terugdenken aan wat Vader deed voordat

ik hier naar binnen ging. Ik voel me de rust zelve en geniet er geweldig van. Even later komt de man weer binnen en zet een dampende bak koffie voor me neer. “Alsjeblieft, geniet ervan.”
“Dat ga ik doen, dank u wel.”

De man gaat zitten en begint met het uitstellen van zijn bedrijf. Hij heeft een prettige stem om naar te luisteren en komt sympathiek over. Hij vertelt uitgebreid, maar is wel ‘to the point’. Hij is tien jaar geleden alleen begonnen met kunststof lassen en heeft inmiddels drie man personeel. Ik neem ondertussen een slok koffie. Begrijpelijk dat de man bezuinigt op de bedrijfsfaciliteiten, maar dat hij ook op de koffie bezuinigt lijkt me geen goed idee. Ik moet moeite doen om enigszins een koffiesmaak te ontwaren.

Hij komt op het punt van het gereedschap dat gebruikt wordt, en ik maak eruit op dat zo'n lasapparaat best wel eens flink van gewicht kan zijn. Het is geen apparaat met kabels of zoiets dergelijks, maar het hele apparaat moet gehanteerd worden. Ik vraag: “Hoe zwaar is zo'n lasapparaat ongeveer?”

“Ongeveer twintig á vijftientig kilo”, zegt hij. Ik schrik een beetje en realiseer me dat ik dat nooit volhoud. Een hele dag met zo'n ding in mijn handen, dat redden mijn armen niet.

“Ik denk dat we dan een probleem hebben. Ik kan dat gewicht niet een hele dag in mijn armen hebben.”

“Ja, dat vermoeden had ik al een beetje, maar ik wilde het toch bespreekbaar maken. Maar ja, dat is dan niet anders. Wat niet kan, dat kan niet, toch?”

“Dat is zo, maar wel jammer. Ik had het wel een uitdaging gevonden.”

“Ik vind het ook jammer. Hopelijk heb je de volgende keer meer succes.”

“Dankjewel, dat hoop ik ook.”

De uitslag

Het bericht van de arbeidsdeskundige is binnen, en ik moet me over twee dagen melden op het kantoor in Arnhem. Het geeft me wel wat spanning, want ik weet niet wat er gebeuren gaat. Ik breng het bij Vader en zeg: “Vader, U weet wat er gaat gebeuren en U heeft een plan met mij. U weet ook hoe ik me voel en ik wil het bij U brengen. Ik wil de beslissing van de arbeidsdeskundige in Uw handen leggen. Dat hij mij vertelt wat U wilt. Alleen U kent de situatie, U weet wat ik graag wil en U weet ook wat goed voor mij is. Ik wil mijn vertrouwen op U stellen, wilt U mij dat vertrouwen geven? Als ik moet blijven werken wil ik op U vertrouwen, dat U me dan van werk voorziet. Als U niet wil dat ik ga werken, wil ik erop vertrouwen dat U iets anders voor me heeft. U weet dat ik graag dienstbaar voor U wil zijn, en dat ik dan in die verwachting mag leven, van wat U mij te bieden heeft. Dank U wel. Amen.”

De dag breekt aan en ik begeef me, met Willy, op weg naar Arnhem. In het vertrouwen op God gaan we naar meneer Doel, de arbeidsdeskundige. Het is niet moeilijk te vinden en we zijn dan ook spoedig op de plaats van bestemming. We pakken een kop koffie nemen plaats in de wachtruimte.

Na een minuut of tien komt er een slanke man van middelbare leeftijd naar ons toe en al lopend vraagt hij: “Bent u meneer en mevrouw van Tuil?”

“Zeker, dat zijn wij”, zegt Willy.

“Mooi zo, loopt u maar met mij mee.”

We komen in een redelijk kleine ruimte. Er staat een bureau met erachter een gemakkelijke stoel, en ervoor twee eenvoudige stoelen. Meneer Doel nodigt ons uit te gaan zitten.

We vragen of we onze koffie mogen opdrinken, waarvoor we niet genoeg tijd hadden in de wachtruimte. “Natuurlijk, geen

probleem, geniet er rustig van”, zegt hij met lichte schorre stem. Het hoort niet echt bij hem, want hij schraapt zijn keel voordat hij met zijn verhaal begint. Er is eigenlijk geen welkom, hij begint direct met zijn verhaal.

“Meneer van Tuil, ik heb dit nog nooit meegemaakt. Ik heb zitten worstelen met wat ik moest doen betreffende de mogelijkheden voor u, om nog aan het arbeidsproces deel te kunnen nemen. Het zit namelijk zo: voordat iemand niet meer aan het arbeidsproces deel kan nemen, moet die persoon aan zes voorwaarden voldoen. Dit klinkt een beetje raar, ik bedoel eigenlijk te zeggen dat er zes categorieën van beperkingen moeten zijn. Het is een richtlijn waar we ons aan moeten houden. Begrijpt u wat ik zeg?”

“Ja hoor, helemaal.”

Meneer Doel vervolgt: “Ik werd vanmorgen heel onrustig wakker en ik bedacht dat ik maar vijf categorieën heb. Nogmaals, ik heb dit nog nooit meegemaakt. Met die vijf punten zegt mijn gevoel, en dat is heel sterk, dat u echt niet opnieuw deel kunt nemen aan het arbeidsproces. Ik kon er niet onderuit, maar ik had dus één punt te weinig. Ik heb het er met mijn meerderen over gehad en zij zeggen dat ik je gedeeltelijk moet afkeuren omdat er eenvoudigweg maar vijf punten zijn. Ik heb gezegd dat het echt niet kan, gezien je gezondheidstoestand, maar zij gaan van het aantal punten uit. Ik ben vanmorgen eerder naar kantoor gekomen en heb alles nog eens nagelopen. En terwijl ik aan het spitten was, kwam er één vraag naar boven en die wil ik u stellen: Ziet u kans om printplaten te bestukken?”

“Ik weet wat het is, ik heb het in het verleden gedaan als thuiswerk met hulp van mijn vrouw, want ik ben kleurenblind. Daardoor kan ik de waardes van de weerstanden niet bepalen, maar ook mijn concentratie is één van de problemen waar ik de laatste tijd erg tegenaan loop.”

Meneer Doel slaat zacht met de vuist op tafel en zegt:

“Gevonden, dat wilde ik horen. Niet om het feit dat u deze beperking hebt hoor, begrijp me goed, maar omdat mijn sterke vermoeden bewaarheid wordt en mijn twijfel weggenomen is.” Het laatste wat hij zegt hoor eigenlijk al niet meer. Mijn gedachten gaan naar Vader. “Is dit Uw leiding, Vader? Is dit wat ik U vroeg te laten horen, door de mond van deze man? Hoe groot bent U, hoe bijzonder zijn U wegen. Dat u deze man zo uitzonderlijk gebruikt om mij kenbaar te maken dat U iets anders voor me heeft.”

Desondanks dringt het feit dat ik niet meer kan werken tot mij en mijn vrouw door, en het maakt ons verdrietig.

“Deze beslissing maakt het voor jullie lastig hé”, zegt de arbeidsdeskundige. Ik moet me zelf vermannen en proberen terug te halen wat hij zei. Ik kan eigenlijk niet anders zeggen dan wat ik voel: “Eerlijk gezegd hadden we dit al verwacht. Het moest eerst werkelijkheid voor ons worden denk ik.”

De arbeidsdeskundige neemt nog het een en ander door met betrekking tot de uitkering en dergelijke zaken, en daarna geven we hem de hand en verlaten het kantoor.

Op weg naar huis praten mijn vrouw en ik er nog wat over. Willy vraagt: “Wat vind je er nu van, om honderd procent afgekeurd te zijn?”

“Ach, voor de buitenwereld ben ik misschien afgekeurd, maar voor God ben ik dat nooit. Ik zie wel welk doel God verder met mij heeft.”

“Ik vind het alleen wel bijzonder dat die man er geen rust bij had en eerder naar kantoor ging om tot een conclusie te komen”, zegt Willy.

“Juist, dat vind ik ook zo bijzonder. Ik had God gevraagd door die man te spreken en dan zorgt Hij er ook voor dat die man spreken kan. Ik zie duidelijk Gods leiding hierin. We hebben een bijzondere Vader.”

Nawoord

Als ik terugkijk, heeft Vader het geweldig voor me gemaakt en dat doet Hij nog steeds. Hij heeft alles gedaan om het werk op water werk mogelijk te maken. Migraine, hartkloppingen, zenuwen, onzekerheden en zelfs hoogtevrees haalde Hij weg. Hij deed het op manieren die ik niet verwachtte en op tijden die Hij zelf nodig vond. Hij deed dat om me te leren en te laten zien dat Hij er voor me wil zijn. Zelfs als mijn vertrouwen klein is, wil Hij me helpen het terug te krijgen.

Zo wil hij een ieder die Hem als de Belangrijkste in zijn leven beschouwt, heel nabij zijn. Het is het liefste wat Hij doet. Hij doet het, zodat we roemen in Jezus Christus. Want Hij heeft het mogelijk gemaakt en Hem komt alle eer toe.

Als we roemen in Jezus, dan betaalt Hij uit met een onbeschrijflijke liefde, vreugde en vrijheid, zodat we Hem alleen maar meer kunnen roemen. Daardoor kunnen we leven tot eer en glorie van Zijn Naam. Dan mogen we weten, en erop vertrouwen dat Hij er altijd voor ons is. Dan neemt Hij niet altijd onze ziekte, zorgen en pijn weg, maar dan is het te dragen in de kracht van de Heilige Geest. Zelfs met vreugde.

Het gaat nooit om onszelf. Ons geloof is een gave, een geschenk van God, het is niet voor ons eigen belang. Het geloof is geen toegangkaartje voor de hemel, maar het is om eruit te leven, op deze aarde!

Nu is het mijn vraag welk doel God voor ogen heeft met mij. Het is bijna mijn dagelijks gebed. Ik geloof niet dat mijn werk ten einde kwam om mezelf thuis te vermaken, voor zover dat lukt. Voor God ben ik niet afgekeurd. Ik wil dienstbaar zijn voor Hem. Hij brengt wel mensen op mijn pad om het Evangelie brengen, te vertellen wie Jezus is en wie ik mag zijn in Hem. Ook mag ik schrijven over Hem, maar ik heb daar geen dagtaak aan. Ik zie er naar uit wat Hij gaat doen.

*Laten we leven in heilig geloof, dat Hij
zal vervullen wat Hij heeft beloofd.*

Deel dit boek alstublieft

<http://www.dagelijkslevenmetgod.nl/vaders-antwoord>

Matt. 19:29

En al wie huizen of broers of zusters of vader of moeder of vrouw of kinderen of akkers zal verlaten hebben omwille van Mijn Naam, die zal honderdvoudig ontvangen en het eeuwige leven beërven.

In "*Vaders Antwoord*" wil de auteur de lezer laten zien hoe God antwoordt op de wil om meer met Hem en dichter bij Hem te leven. Zijn vraag aan God om te helpen meer in Zijn nabijheid te leven bracht een heel bijzondere wending in zijn leven. Een wending dat hijzelf een groot wonder vindt. In dit boek vertelt de auteur hoe God hier mee om gaat en laat zien hoe belangrijk Hij het vindt als je Hem boven alles stelt. Dat God altijd meer geeft dan dat je vraagt.

Over de auteur:

"Teus van Tuil is in 1958 geboren. Getrouwd en gezegend met vier kinderen. Na het schrijven van zijn boek "*Dagelijks leven met God*" kwam het verlangen nog meer te schrijven en wel over het antwoord van God op zijn vraag om te helpen nog dichter bij Hem te leven. Iets wat hij ieder mens zo gunt. Een nabij en vertrouwend leven met God".